

STARCRRAFT

#1

ВОЙНАТА НА
ЛИБЪРТИ

ДЖЕФ ГРУББ

Джеф Груб

Войната на Либърти

Посвещавам тази книга на феновете на StarCraft и в частност на моите колеги, които прекараха безброй часове в изпипване на атаките на рояците зерглинги.

БЛАГОДАРНОСТИ

Действията в този роман се развиват в сърцето на вселената на StarCraft, която нямаше да съществува, ако не беше усилената работа на талантливите дизайнери, художници и програмисти от Blizzard Entertainment.

ПРЕДИ ВОЙНАТА

Човекът в опърпаното сако стои облян в светлина, в стая, изпълнена със сенки. Не, това не е вярно: фигурата не е осветена от прожектори, а по-скоро е като превъплъщение на светлината; светлина, огъната и увита около себе си в холографска репродукция на своя създател. Мъжът говори на сумрачната стая без да знае и да го интересува дали в нея се намира някой друг отвъд границите на неговото сияние. Също толкова ярък илюзорен дим се вие нагоре от цигарата в лявата му ръка.

Той е отломка от миналото, частица от случилото се преди, замразен в светлина, играещ пред невидима публика.

– Вие ме познавате – казва блестящата фигура и спира, за да си дръпне от пирона в ковчега. – Виждали сте лицето ми по Юнивърсъл Нюз Нетуърк¹, чели сте статиите, подписани от мен. Някои от тях дори бяха написани от самия мен. Някои други, е, да речем, че имах талантиливи редактори. – Създадената от звездна светлина фигура свива рамене уморено, почти развеселено.

Записът го представя като дребно изображение, но си личи, че в реалният живот, той е с нормална височина и пропорции, ако не и малко върлинест. Раменете му са леко увиснали от изтощение или от възрастта. Мръснорусата му коса е прошарена с по-светли бразди от сиви кичури и е опъната назад в конска опашка, за да прикрие една видима плешивина. Лицето му е уморено, с малко по-остри черти, отколкото е приемливо за традиционния новинар, но все още е разпознаваемо. То си остава едно известно лице, благо лице, лице, познато навсякъде из човешките светове, дори в тези последни, раздирани от война дни.

Но всъщност очите му са тези, които приковават вниманието. Те са дълбоко разположени и дори от записа успяват да достигнат до своята публика. Точно очите създават илюзията, че блестящата фигура наистина може да види тези, към които се обръща, и да стигне до дълбините на душите им. Той винаги бе притежавал това умение – да докосне публиката си, дори когато се намирал на светлинни години от нея.

Човекът си дръпва още веднъж от канцерогенната пръчица и главата му се обгръща от свят ореол от дим.

– Вие може би сте видели официалните репортажи за падането на Конфедерацията на човечеството и за славното въздигане на империята,

---

1. Universal News Network (англ.) – Вселенска Новинарска Мрежа – Бел.рп.

наречена Терански доминион. Може би сте чули и историите за нашествието на извънземните – ордите на Зергите и нечовешките, безплътни Протоси. За битките в системата Сара и за падането на самия Тарсонис. Виждали сте репортажите. Както казах и преди, някои от тях бяха подписани с моето име. Част от тях дори са верни.

В тъмнината отвъд светлината, някой се размърдва неспокойно, незабелязан от никого. Холографското изображение излъчва само разсеяни частици светлина, само заблудени фотони, но публиката остава в тайна за момента. Някъде, иззад обгърнатите в мрак зрители, се чува шум от капеща вода.

– Тогава сте чели моите думи и сте им повярвали. Сега, в тези емисии, трябва да ви кажа, че по-голямата част от тях бяха първокачествени свински пържоли, подправени от силните на деня в подходяща и лесно смилаема форма. Лъжи бяха изречени, и дребни, и големи; лъжи, които отчасти ни докараха до сегашното ни жалко състояние. Състояние, което няма да се промени, освен ако не започнем да говорим за онова, което се случува в действителност. За онова, което се случува на Чау Сара и Мар Сара, и Антига Прайм, и самия Тарсонис. За онова, което се случува с мен и с някои мои приятели, а също и с някои врагове.

Човекът замлъква и се изправя в цял ръст. Оглежда се около себе си и незрящият му поглед обхваща притъмнената стая. Той достига до дъното на душата на своята публика.

– Аз съм Майкъл Даниел Либърти². Репортер съм. Наречете това моя най-важен, може би последен, репортаж. Наречете това моя манифест. Наречете го както искате. Аз съм тук, за да поправа невярната информация. Тук съм, за да ви кажа истината.

---

2. Liberty (англ.) – свобода. – Бел.пр.

ГЛАВА 1

НАСИЛА В АРМИЯТА

Преди войната, нещата бяха различни. По дяволите, по онова време ние просто си изкарвахме хляба, вършехме си работата, получавахме си заплатите и забивахме ножове в гърбовете на ближните си. Нямахме представа колко зле щеше да стане положението. Ние бяхме дебели и доволни като червеи върху мъртво животно. Имаше достатъчно епизодични насилствени актове – бунтове и революции, и бездействащи колониални правителства – които да поддържат във форма военните, но това не стигаше, за да бъде сериозно застрашен начина ни на живот, с който бяхме привикнали. Хвърляйки поглед назад, ние бяхме угоени и нахални.

А ако избухнеше истинска война, е, това беше грижа на военните. Грижа на флотата. Не наша.

Манифестът на Либърти.

Градът в краката на Майк представляваше пълна неразбория, като преобърнатата кофа нефритени хлебарки. От главозамайващата височина на офиса на Хенди³ Андерсън, той почти можеше да види хоризонта между високите сгради. Зданията се простираха чак дотам, образувайки неравна и островръха пукнатина по ръба на света.

Градът Тарсонис на планетата Тарсонис. Най-важният град на най-важната планета в Конфедерацията на човечеството. Градът, който се считаше за толкова велик, че бе именован два пъти. Град, толкова огромен, че всяко негово предградие имаше по-голямо население от някои планети. Ярък маяк на цивилизацията, пазител на спомените за Земята, вече забулени в история, митове и предишни поколения.

Един спящ дракон. И Майкъл Либърти не можеше да се въздържи да не го настъпи по опашката.

– Дръпни се от ръба, Мики – каза Андерсън. Главният редактор се бе укрепил зад бюрото си, разположено възможно най-далеч от панорамната гледка.

На Майкъл Либърти му харесваше мисълта, че в гласът на шефа му се долавяше нотка на загриженост.

– Не се притеснявай – каза Майк. – Нямам намерение да скоча. –

---

3. Handy (англ.) – удобен; лесен за манипулиране. – Бел.пр.

Той подтисна усмивката си.

Майк и другите в нюзрума знаеха, че главният редактор страдаше от акрофобия⁴, но не можеше да понесе мисълта да се лиши от гледката на офиса си, намиращ се в стратосферата. Затова, в редките случаи, когато Майк бе привикван в кабинета на шефа си, той винаги заставаше до прозореца. През повечето от времето, той и останалите черноработници и писачи на новини работеха много по-надолу – на четвъртия етаж или в кабините за излъчване в сутерена на сградата.

– Не се безпокоя, че може да скочиш – заяви Андерсън. – С това мога да се оправя. Ако скочиш, ще решиш много от проблемите ми и ще ми предоставиш главна новина за утрешното издание. Повече се тревожа да не би някой снайперист да те очисти от срещнатата сграда.

Либърти се извъртя с лице към своя шеф.

– Толкова трудно ли се махат кървавите петна от килима?

– Не е само това – отвърна усмихнато Андерсън. – Дерат кожи за смяна на стъклата.

Либърти хвърли един последен поглед към уличното движение далеч под него и се върна при прекомерно натъпканите столове срещу бюрото. Андерсън се опитваше да си придаде равнодушен вид, но Майк забеляза, че редакторът издиша дълго и бавно, когато той се отдалечи от прозореца.

Майкъл Либърти се настани в един от столовете на Андерсън. Те бяха направени да изглеждат като нормални мебели, но бяха толкова подплатени, че човек потъваше поне три-четири сантиметра в повече, когато седнеше в тях. Това позволяваше на оплешивяващият главен редактор с неговите комични огромни вежди да изглежда по-внушителен. Майк знаеше за този номер, не беше впечатлен и вдигна крака върху бюрото.

– Е, какво е оплакването? – попита репортерът.

– Искаш ли пура, Мики? – Андерсън махна с отворена длан към една кутия от тиково дърво.

Майк мразеше да му викат Мики. Той докосна празното джобче на ризата си, където обикновено държеше пакет цигари.

– Отказах ги. Опитвам се поне да ги намаля.

– Тези са от другата страна на Джаандаранското ембарго – каза съблазнително Андерсън. – Навити върху бедрата на девойки с канелен цвят на кожата.

---

4. Акрофобия (мед.) – страх от височини. – Бел.пр.

Майк вдигна ръце и се усмихна широко. Всички знаеха, че Андерсън беше прекалено стиснат, та да купи нещо по-хубаво от стандартните *el ropos*⁵, произведени незаконно в някоя маза. Но усмивката имаше за цел да го увери, че му вярват.

– Какво е оплакването? – повтори Майк.

– Този път наистина си прекалил – отговори Андерсън с въздишка.
– Твоята поредица за подкупите покрай строежа на новата сграда на кметството.

– Добър материал. Тази поредица би могла да поизнерви някои хора.

– Вече ги е поизнервила – отвърна Андерсън, а брадичката му се смъкна още по-надолу и докосна гърдния му кош. Това беше известно като позата „приносител на лоши новини“. Андерсън я бе научил на някакъв курс за мениджъри, но тя го караше да прилича на гълъб по време на размножителния си период.

По дяволите, помисли си Майк. Той ще спре поредицата.

Сякаш му бе прочел мислите, Андерсън добави:

– Не се безпокой, ще излъчим и останалата част от сериите. Те са прекрасни репортажи, отлично заснети, а най-хубавото е, че са верни. Но трябва да знаеш, че ти накара някои хора да се почувстват доста неудобно.

Майк прехвърли мислено поредицата. Тя се бе получила прекрасна, истинска класика, включваща един дребен престъпник, който бил заловен на неподходящото място (обществен парк), в неподходящото време (много след полунощ) и с неподходящия предмет (слабо радиоактивни строителни отпадъци от изграждането на кметството). Въпросният престъпник се бе оказал готов да издаде името на човека, който го бе изпратил на това среднощно приключение. Другият мъж на свой ред охотно бе разказал на Майк за някои интересни случки около новата сграда и нещата бяха продължили да се разплитат в същия дух, докато Майк се бе озовал вместо с единична история, с цяла поредица за гигантска мрежа от рушвети и корупция, погълната на един дъх от публиката на Юнивърсъл Нюз Нетуърк.

Майк се разрови мислено из политическите интриганти, долнопробните гангстери и членовете на градската управа на Тарсонис, които бе набучил на шиш, отхвърляйки подред всеки от тях като заподозрян. Който и да е от тези височайши индивиди може би желалаше да го

---

5. El ropos (исп.) – пръчка, (букв.), менте (прен.)

гръмне, но подобна заплаха не бе достатъчна, за да изнерви Ханди Андерсън.

Главният редактор видя обърканото изражение на Майк и добави:

– Ти си накарал неколцина могъщи, *достопочтени* хора да се почувстват неудобно.

Лявата вежда на Майк подскочи нагоре. Андерсън говореше за една от господстващите Фамилии, които бяха представлявали силите зад Конфедерацията през по-голямата част от съществуването ѝ, още от ранните дни, когато първите колонизаторски кораби (по дяволите, затворнически кораби) се приземили или разбили върху различните планети в сектора. Някъде в репортажите си той бе заковал някой влиятелен или може би човек, достатъчно близък до една от Фамилиите, за да изнерви старите многоуважаеми люде.

Майк реши да прегледа отново бележките си и да види какви връзки щеше да успее да изкара от тях. Може би щеше да стигне до някой братовчед по женска линия на някой от старите Фамилии, или до черна овца, или пък дори до директен подкуп. Всички знаеха, че Фамилиите дърпаха конците иззад сцената още от първия ден. Ако можеше да закове някой от тях...

Майк се зачуди дали си личеше как му текат лигите при тази перспектива.

Междувременно, Ханди Андерсън бе станал от стола си и бе застанал отстрани на бюрото, подпирайки се на най-близкия до Майк ъгъл. (Още един ход, взет направо от курса за мениджъри, осъзна Майк. По дяволите, Андерсън го беше пратил веднъж да отразява тези лекции.)

– Майк, искам да разбереш, че си в опасност.

О, Боже, той ме нарече Майк, помисли си Либърти. Сега ще започне да гледа печално през прозореца, сякаш е потънал в размисъл и се бори с някакво важно решение.

Той каза:

– Аз съм свикнал с опасностите, шефе.

– Знам, знам. Просто се тревожа за онези около теб. За твоите източници. Твоите приятели. Твоите колеги...

– Да не споменаваме за моите началници.

– ...Всички от които ще бъдат съкрушени, ако с теб се случи нещо ужасно.

– Особено, ако те са наблизно, когато то се случва – добави репортерът.

Андерсън сви рамене и се загледа печално през панорамния

прозорец. Майк осъзна, че от каквото и да се боеше редактора, то бе далеч по-лошо от страха му от височини. А това беше човек, който – ако служебните слухове бяха верни (а те наистина бяха такива) – притежаваше една заключена стая под сутерена, която съдържаше мръсотия за повечето от знаменитостите и важните жители на този град.

Тишината се проточи отвъд секундите и стигна цяла минута. Най-накрая, Майк я наруши. Той се прокашля предупредително и каза:

– Значи имаш някаква представа как да се справим с тази „опасност“?

Ханди Андерсън кимна бавно.

– Искам да публикуваме поредицата. Тя е много добра.

– Но не желаяш да съм някъде наблизо, когато следващата част от историята излезе наяве.

– Мисля за собствената ти безопасност, Мики. Това е...

– Опасно – довърши Майк. – Вече го чух. „Пазете се! Зли дракони!“ Може би е време за една продължителна отпуска. На хижа в планината?

– Аз си мислех по-скоро за някаква специална задача.

Разбира се, помисли си Майк. По този начин няма да имам възможност да откроя чия опашка съм настъпил по невнимание. И ще даде време на замесените да си прикрият следите.

– В друга част на империята Юнивърсъл Нюз Нетуърк? – попита Майк с широка усмивка, като в същото време се чудеше в коя ли забравена от Бога колония щеше да прави репортажи за земеделието.

– По-скоро, пътуващ репортер – подразни го Андерсън.

– Колко пътуващ? – Усмивката на Майк внезапно стана безмилостна и язвителна. – Да се подготвя ли за изстрелване от планетата?

– По-добре, отколкото да бъдеш застрелян, защото си останал на планетата. Съжалявам, лоша шегичка. Отговорът е да, определено ще бъдеш извън планетата.

– Хайде, изплюй камъчето. В коя забутана дупка искаш да се скрия?

– Мислех си за Флотата на Конфедерацията. Като военен репортер, разбира се.

– Какво?

– Това ще бъде временно назначение, разбира се – продължи редакторът.

– Ти да не си *откачил*?

– Ще правиш репортажи от сорта „нашите бойци в космоса“, биещи се срещу различните бунтовнически сили, които застрашават нашата

велика Конфедерация. Носят се слухове, че Арктур Менгск набира все повече поддръжници в Пограничните светове. Това може да се превърне в гореща новина в най-скоро време.

– Флотата? – изломоти Майк. – Флотата на Конфедерацията е най-голямата сбирщина от престъпници в познатата ни вселена, като изключим градската управа на Тарсонис.

– Майк, моля те. Всеки има престъпническа кръв във вените си. По дяволите, всички планети на Конфедерацията са били заселени от изпатени в изгнание каторжници.

– Да, но на повечето хора им харесва да си мислят, че сме го надраснали. А във флотата, това все още е едно от основните наборни изисквания. По дяволите, имаш ли представа колко от тях са с изпържени мозъци?

– Неврално ресоциализирани – поправи го Андерсън. – Не повече от петдесет процента на отряд в наши дни. На някои места, и по-малко. А ресоциализацията се прави все по-често с неагресивни процедури. Най-вероятно няма да ти направи впечатление.

– Да, но ги помпят до такава степен със стимуланти, че биха убили и собствените си родители при подходящата заповед.

– Това е точно всеобщата заблуда, която може да бъде разсеяна с твоята работа – отвърна Андерсън, като и двете му вежди бяха повдигнати в отренирана искреност.

– Виж, повечето от политиканите, с които съм се сблъскавал, са луди по рождение. Флотските пехотинци са били луди, а после са започнали и да бърникат из главите им. Не. Няма да отида там.

– От това ще излязат някои добри истории. Най-вероятно ще завържеш и контакти.

– Не.

– Репортерите с опит в армията получават служебни облаги – каза главният редактор. – Ще имаш зелено етикетче в досието си, а това носи известна тежест сред по-достопочтените Фамилии на Тарсонис. В някои случаи, дори води до прошка.

– Съжалявам. Не съм заинтригуван.

– Ще ти дам твоя собствена рубрика.

Пауза. Най-накрая Майк попита:

– Колко голяма рубрика?

– Цяла колона от печатна страница или пет минути ефирно време в телевизионната програма. С твоето име, разбира се.

– Редовно?

- Ти подаваш материала, аз го пускам.
Още една пауза.
- Към това ще има ли и повишение на заплатата?
Андерсън назова една цифра и Майк кимна.
- Внушително – каза той.
- Не е жълти стотинки – съгласи се главният редактор.
- Малко съм старичък за скокове от планета на планета.
- Няма реална опасност. Но ако стане някоя патаклама, ще получа-
ваш и армейска заплата. Автоматично.
- Петдесет процента изпържени мозъци?
– Няма и толкова.
- Поредната пауза. След това, Майк каза:
- Звучи ми като предизвикателство.
- А ти си човек, който обича предизвикателствата.
- Едва ли би могло да бъде по-зле от отразяването на градската уп-
рава на Тарсонис – размишляваше на глас Майк, като усещаше, че се
спуска надолу по хлъзгавия склон към приемането.
- Точно това си мислех и аз – съгласи се неговият редактор.
- И щом ще помогне на мрежата... – *Да, помисли си Майк, нами-
рам се на ръба, готов да се хвърля презглава в пропастта.*
- Ти ще бъдеш пътеводна светлина за всички ни – каза Андерсън. –
Добре заплатена пътеводна светлина. Развей малко знамето, събери ня-
колко лични истории, повози се на боен крайцер, поиграй на карти. Не
се тревожи за нас, които оставаме в офиса.
- Значи, сладка работа?
- Най-сладката. Притежавам известно влияние, както знаеш. Сами-
ят аз също имам зеленото етикетче. Три месеца работа, най-много. И
после цял живот жънеш награди.
- Тук настъпи последната пауза; бездна, дълбока колкото бетонната
пропаст, зейнала отвъд прозореца.
- Добре – каза Майк. – Съгласен съм.
- Прекрасно! – Андерсън посегна към кутията с пури, но се усети и
вместо това протегна ръка към Майк. – Няма да съжаляваш.
- Защо имам чувството, че вече започнах да съжалявам? – попита
Майкъл Либърти с тих глас, докато месестата и потна ръка на редактора
обгръщаше неговата собствена.

ГЛАВА 2 СЛАДКАТА РАБОТА

Службата в армията, за онези от вас, които са имали нещастieto никога да не я изпитат лично, се състои от дълги периоди скука, на-рушавани от главозамайващи заплахи за живота и здравия разум. До-колкото разбирам от старите записи, винаги е било по същия начин. Най-добрите войници са онези, които могат да се събудят внезапно, да реагират незабавно и да се прицелят точно.

За съжаление, нито една от тези особености не се забелязва сред военното разузнаване, което контролира същите войници.

Манифестът на Либърти.

– Господин Либърти? – каза веселата убийца, застанала до люка. – Капитанът би желал да поговори с вас.

Майкъл Либърти, репортер от ЮНН, прикрепен към елитната Ес-кадрила Алфа от Флотата на Конфедерацията, отвори с мъка едното си око и я видя, цялата усмихната, да стои до неговата койка. Току-що бе-ше приключил една игра на карти, продължила цяла нощ, и той беше сигурен, че младият флотски лейтенант го бе изчакала да си легне, пре-ди да нахлуе в кабината му.

Репортерът въздъхна дълбоко и попита:

– Веднага ли ме очаква полковник Дюк?

– Не, сър – отвърна убийцата, поклащайки глава за по-голям ефект. – Той каза да отидете, когато ви е удобно.

– Добре – заяви Майк и прехвърли крака през ръба на койката, отгървайки мозъка си от изкушението на съня. За полковник Дюк, „ко-гато ви е удобно“ обикновено означаваше „до десет минути, да го взе-маг дяволите“. Майк посегна към цигарите си и едва когато ръката му бръкна в празното джобче на ризата, той си спомни, че ги беше отказал.

– И без това е мръсен навик – промърмори той на себе си. На флот-ския лейтенант заяви: – Трябва ми душ. Кафе също ще ми дойде добре.

Лейтенант Емили Джеймсън Суолоу⁶, която служеше на Либърти като личен асистент, връзка с флота, пазач и шпионин за своите начал-ници от армията, изчака само колкото да се убеди, че Майк говореше се-риозно за ставането, след което хукна към камбуза. Майк се прозя,

---

6. Swallow (англ.) – поглъщам, преглъщам, приемам на доверие – Бел.пр.

прецени, че е спал около пет минути, съблече се и закрачи към звуковата баня.

Тя беше военен модел, разбира се. Това означаваше, че беше подобна като конструкция на онези пръскачки под високо налягане, които отделяха месото от костите в кланиците. През последните три месеца, Майк бе привикнал към нея.

През последните три месеца, Майкъл Либърти бе привикнал към много неща.

Ханди Андерсън не го бе излъгал. Работата си беше сладка, поне толкова сладка, колкото можеше да бъде едно назначаване към армията. „Норад II“ беше прекрасен кораб от клас „Бегемот“, целият в неостомана и лазерни кули, както подобаваше на най-легендарния военен отряд на Конфедерацията, Ескадрила Алфа.

Главната цел на Ескадрила Алфа бе да преследва бунтовници, най-вече „Синовете на Корал“, революционна групировка, водена от кръвожадния терорист Арктур Менгск. За съжаление, Синовете никога не се намираха там, където трябваше да бъдат, при което „Норад II“ и неговият първокласен екипаж прекарваха огромна част от времето си в развяване на знамето (син диагонален кръст, заобиколен с бели звезди на червен фон – спомен за една легенда от старата Земя) и държаха местните колониални правителства изкъсо.

В резултат на това, най-голямото предизвикателство пред Майк до този момент беше да се справя със скуката и да намира достатъчно неща за писане, за да оправдае съществуването на своята рубрика. Пропагандата с развятото знаме свърши работа за първите няколко истории, но когато имаше дефицит на истински действия или постижения, Майк трябваше да си измисля други теми. Очерк за полковник Едмънд Дюк, разбира се. Статии от общочовешко естество за работещия като добре смазана машина екипаж. Материал за тежкия труд на неврално социализираните, който Андерсън унищожи (от обикновено приличие, както обясни Ханди). Местният колорит на различните планети. Просто достатъчното, за да напомня на всички (и на Ханди Андерсън, в частност), че беше още жив и очакваше да му превеждат заплатата в неговата сметка.

Освен това, той беше направил една статия в две части за чудесата на бойните крайцери от клас „Бегемот“; история, която беше орязана от военната цензура до едва няколко параграфа. Военни тайни, обясниха му.

Сякаш „Синовете на Корал“ вече не знаят с какво разполагаме,

помисли си Майк, докато се намъкваше в шортите си и издирваше не много намачкани панталони и риза. В гардеробът му висеше един чисто нов пътнически костюм, подарък за изпроводяк от момчетата в нюзрума. Това беше дълъг парцал, в който той приличаше на обитател на Стария Запад, но явно колегите му смятаха, че щом Майк тръгваше на междупланетни походи, то трябваше да изглежда подобаващо.

Той нахлузи някакви безлични панталони. Сякаш по даден знак, Суолоу се появи с кана кафе и чаша. Тя му наля, докато Майк закопчаваше ризата си.

Отварата беше военен тип А – прясно сварена и гореща, подходяща за изливане върху селяни, атакуващи семейния замък. Кафето беше друго от нещата, с които бе свикнал.

Разбира се, той беше свикнал и с тридесет квадратни метра, достатъчно време да пише рубриката си и вариращо количество усамотение. А също и с непрекъснато изменящата се групичка партньори за покер, всички от които бяха млади, нямаха къде другаде да си харчат заплатите и не умееха да блъфират, дори от това да зависеше живота им.

Той беше свикнал дори с лейтенант Суолоу, въпреки че нейното обичайно позитивно отношение го притесняваше в началото. Очаквал бе някакъв пазач, разбира се, някакъв прикрепен към него военен, който да наднича над рамото му докато пише и да се грижи да не направи някоя глупост, от рода на изпускане на писалката в намотките за пространствения скок. Лейтенант Емили Суолоу беше като излязла от някой филм за живота в армията. Особено жизнерадостен филм за живота в армията, от типа, който прожектират на мама и татко, преди да отведат техните синове и дъщери на свръхсрочна служба на пет звездни системи далеч от тях. По дяволите, лейтенант Емили Суолоу изглеждаше като автора на този тип филми.

Дребно миньонче, винаги усмихната, тя сякаш приемаше всяко желание на Майк на сериозно, дори когато и двамата знаеха, че то нямаше абсолютно никакъв шанс да бъде изпълнено. Тя нямаше пороци, освен някоя и друга цигара, приемана с усмивка и виновно свиване на раменете. Нещо повече, когато той я заразпитва за собствената ѝ история, тя му се опъна. По-голямата част от екипажа му бяха дали достатъчно материал, разказвайки за живота, който са водили у дома си, но вместо това, лейтенант Суолоу беше спряла да се усмихва и беше пернала бузата си с ръка, сякаш отмяташе дълга коса, която вече не бе там.

Точно тогава Майк бе забелязал малките чимове зад ухото ѝ; бележите за неагресивната неврална ресоциализация, спомената от

Андерсън. Да, бяха изпържили мозъка ѝ, и то добре. Никой не би могъл да бъде толкова весел без електрохимична лоботомия.

Майк не повдигна повече темата, но вместо това подкупи един от компютърните техници, за да прекара известно време с личните досиета (това му струваше двата пакета цигари за извънредни случаи, но по това време той вече бе преодолял най-тежката жажда за никотин и пироните за ковчега свършиха по-добра работа за търговия, вместо за консумация). Той откри, че преди тя да се беше присъединила принудително към флотата, младата Емили Суолоу имала увлекателното хоби да сваля млади мъже по баровете, да ги води у дома си, да ги завързва и да смъква кожата и месото от костите им с нож за нарязване на тънки ивици.

Повечето мъже биха останали смутени от тези новини, но Майкъл Либърти ги намери за успокоителни. Той можеше да разбере много по-добре убийщата на десет млади мъже на Халцион, отколкото усмихнатата, сговорчива жена, която изглеждаше като оживял наборен плакат. Сега, следвайки я по коридорите на „Норад II“ към мостика, Майк се зачуди какво ли мислеше лейтенант Суолоу за своето медицинско лишаване от свобода и принудителната трансформация. Той реши, че тя едва ли разсъждаваше по въпроса, а имайки предвид първичната ѝ натура, Майк реши да не настоява много.

За такъв огромен кораб, „Норад II“ имаше тесни коридори, поставени сякаш впоследствие, след като бяха наблъскали вътре всички докове за приземяване, каюткомпани, оръжейни системи, камбузи, компютри и другите необходими неща. Насрещно движещите се трябваше да се притискат до стените, за да се разминат. Майк забеляза огромни стрелки, изрисувани по пода, за които лейтенант Суолоу отбеляза, че били за моментите, когато корабът бе в състояние на тревога, а войниците били в пълно бойно снаряжение. Майк осъзна, че са щели да направят пътеките още по-тесни, ако не се е очаквало, че по тях ще трябва да минават мъже в захранвани с енергия бойни костюми.

Те подминаха няколко големи дока, в които техници вече разкачваха жици и кабели. Носеха се слухове, че на „Норад II“ му предстоял ремонт, при който щели да му инсталират оръдие Ямато. При огромния брой лазерни батареи, космически изстребителни от клас „Райф“⁷ и дори ядрените оръжия, каквито се говореше, че имало на борда, грамадното външно оръдие щеше да бъде глазурата на тортата.

Всъщност, Майк очакваше полковник Дюк да му съобщи точно

---

7. Wraith (англ.) – дух, двойник – Бел.пр.

това – че „Норад II“ отива на сух док за ремонт и че той, Майкъл Либърти, се качва на следващата совалка за Тарсонис. Заради това, общуването му със старото изкопаемо почти щеше да има някакъв смисъл.

Той промени мнението си, когато стъпиха на мостика и Дюк му се намръщи. Трябва да се има предвид, че Дюк никога не изглеждаше особено доволен, когато се срещнеше с представител на пресата, но това беше най-дълбокото и враждебно чумерене, което Майк бе виждал дотогава.

– Господин Либърти се явява по ваша заповед, сър – каза лейтенант Суолоу и отдаде чест толкова отсечено, колкото във всеки наборен клип.

Полковникът, нагизден в кафявата си командна униформа, не каза нищо, а посочи с дебелия си пръст към стаята за инструктажи. Лейтенант Суолоу отведе Майк там, след което го остави заради онези задачи, които вършеше, когато не го контролираше. *Най-вероятно*, помисли си той, *нещо, свързано с одиране на кожата на куклите*.

Първоначалното безпокойство на Майк се задълбочи, когато той разпозна хуманоидната форма, която в момента висеше на една рамка, окачена за стената на стаята за инструктажи. Това беше захранван с енергия боен костюм, не някой от стандартните модели СМС-300, а командна броня, съоръжена със собствена комуникационна система. Бронята на полковник Дюк, лъсната и смазана, очакваща великия мъж да влезе в нея.

Майк вече не изпитваше такава увереност че отиваха за инсталацията на Ямато. Повечето от пехотинците държаха броните си под ръка, а тренировките бяха с честотата на храненията. Либърти бе успял да избегне това задължение, тъй като бе смятан за „слаба мишена“ и нямаше разрешение да използва по-тежките костюми. Все пак, на него му беше много забавно да гледа как новобранците се клатушкаха по тесните коридори в пълно бойно снаряжение.

Но щом бронята на командира беше тук, току-що излъскана и готова, това предвещаващо наистина нещо лошо.

Самият костюм беше огромен, наклонен напред върху рамката от собствената си тежест. В това отношение, мислеше си Майкъл Либърти, празната броня подхождаше отлично на притежателя си. Полковник Дюк напомняше на Майк за големите маймуни от старата Земя; онези, които се катереха по небостъргачите и размазваха примитивните самолети като мухи. Горилите. Дюк беше стария мъжкар със сребърния гръб, остроглавия водач на своето племе, и само начинът, по който се

навеждаше напред, вдъхваше страх у подчинените му.

Майк знаеше, че Дюк беше от една от старите Фамилии, които бяха първоначалните предводители на колониите от сектора Корпулу. Но той явно бе стъпил накриво в някой момент: Едмънд Дюк бе закъснял очевидно с получаването на генералските си звезди. Майк се замисли какъв ли гаден инцидент стоеше на пътя на повишението му и подозираше, че ставаше въпрос за скандал, шумен, мръсен и заровен дълбоко сред файловете на военните от Конфедерацията. Той се зачуди какво ли влияние щеше да бъде нужно, за да се изрови тази информация, и дали Ханди Андерсън не я притежаваше в своето не толкова тайно хранилище.

Вратата се отвори с плъзгане и полковник Дюк нахлу вътре като бронирана крачеша канонерка от клас „Голиат“, разпръскваща пехотинците пред себе си. Той се бе начумерил още по-дълбоко от преди. Посочи с ръка надолу в знак, че няма нужда Майк да става (не че той бе имал намерение да го прави), заобиколи широкото си бюро и седна. Той положи лакти върху полираната обсидианова повърхност и допря пръсти пред себе си.

– Вярвам, Либърти, че си прекарал приятно времето си сред нас? – попита той. Дюк притежаваше стария, едва забележимо провлечен говор, отличаващ по-старите Фамилии на Конфедерацията.

Майк, който бе очаквал да минат директно на въпроса, едва успя да измърмори някакъв утвърдителен отговор.

– Боя се, че това е към своя край – каза полковникът. – Нашите първоначални заповеди бяха да отстъпим поста си на „Теодор Г. Билбо“ и да отидем на док за модернизация до две седмици. Но събитията ни връхлетяха изненадващо.

Майк не каза нищо. През годините той бе присъствал на достатъчно инструктажи, дори на цивилно ниво, и се бе научил да не прекъсва говорещия, докато не чуеше нещо, което да си заслужава прекъсването.

– Променяме маршрута си в посока към системата Сара. Страхувам се, че тя се намира в селскостопанските райони, някъде на гъза на географията. Конфедерацията има два колониални свята там – Мар Сара и Чау Сара. Това ще бъде продължително патрулиране, в допълнение към параметрите на първоначалната ни мисия.

Майк просто кимна. Полковникът плъзгаше към главния въпрос, също като куче със заседнала в гърлото пилешка кост, което изпитваше големи затруднения да я преглътне надолу, но му беше още по-тежко да я повърне обратно. Майк чакаше.

– Трябва да ти напомня, че като представител на пресата,

прикрепен към Ескадрила Алфа, ти си подчинен на военния устав на Конфедерацията, относно това какви са твоите задължения и как да ги изпълняваш.

– Да, сър – отвърна достатъчно твърдо Майк, за да създаде впечатлението, че му дремеше за армейския устав на Конфедерацията.

– И това се отнася както за сегашното ти назначение, така и за всяко споменаване в бъдеще на събития, които са се случили по време на твоето пребиваване тук. – Дюк кимна със заострената си глава, очевиден настоявайки за отговор.

– Да, сър. – Майк раздели отчетливо думите, за да подчертае, че е разбрал.

Последва нова пауза, през която Майк можеше да усети пулсирането на кораба около него. Да, „Норад II“ вибрираше с различен тон сега, малко по-високо, по-напрегнато, малко по-трескаво. Мъже и жени приготвяха кораба за подпространството. А може би и за битка?

Майк внезапно се зачуди доколко бе постъпил разумно, пропускайки онези тренировки с бойните костюми.

Полковник Едмънд Дюк, кучето с пилешката кост в гърлото, каза:

– Ти познаваш нашата история.

Това беше по-скоро изявление, отколкото въпрос. Майк примигна, защото изведнъж се почувства несигурен как да отвърне. Той се спря просто на едно „Сър?“

– Как сме дошли в сектора и сме го заселили. Как сме го завзели за себе си – подсказа му полковникът.

– На борда на свръхносачите, които са пренасяли спящите си пътници – каза Майк, извиквайки в съзнанието си уроците от детството. – „Наглар“, „Арго“, „Саренго“ и „Рейгън“. Екипажите им са били от затворници и изгнаници от старата Земя, разбили се върху няколко обитаеми свята.

– Те открили три такива планети направо отведнъж. И още две шепи наблизо, които били от земен тип или поне достатъчно близки, за да бъдат използвани от армията. Но не срещнали никакъв живот.

– Простете, полковник, но е имало местен живот в изобилие и на трите първоначални планети. Освен това, повечето от колонии и Пограничните светове притежават собствени екосистеми. Тераформирането често, но не винаги, унищожава местните форми на живот.

Полковникът отмахна с ръка забележката.

– Но нищо по-умно от обикновеното куче-пазач. Някакви големи насекоми, които бяха опитомени на Умоджа, и куп други неща,

изгорени, когато светът бил заселен и превърнат в обработваем. Но нищо *разумно*.

Майк кимна.

– Разумният живот винаги е бил една от загадките на вселената. Ние откриваме свят след свят, но не и никакви белези, че там някъде има други разумни същества като нас.

– До този момент – каза полковникът. – А ти ще бъдеш първия репортер от пресата на мястото на събитието.

Майк се оживи при тази перспектива.

– Имало е многобройни загадъчни образувания на доста планети, които свидетелстват, че там може би е съществувал разумен живот в някой момент. В допълнение към това, сред космическите превозвачи се разказват истории за мистериозни светлини и странни бойци.

– Това не са светлини в небето или стари руини. Имаме солидно доказателство за извънземна дейност. Ние не сме сами във вселената.

Дюк остави думите си да проникнат до съзнанието на другия и самодоволна усмивка изкриви единия край на устата му. Това не подобри външния му вид ни най-малко. Някъде из кораба беше натиснат превключвател и чудовищните двигатели започнаха да жужат.

Майк потърка брадичка и попита:

– Какво знаем дотук? Изпратили ли са пратеник, представител? Или откритието е станало случайно? На колония ли сме се натъкнали или това е истинско посолство?

Полковникът нададе дрезгав кикот.

– Господин Либърти, нека се изразя малко по-ясно. Ние осъществихме контакт с извънземна цивилизация. Контактът се състоеше в това, че те превърнаха в пара колонията на Чау Сара. Изгориха я до основи, след което изгориха и земята под нея. Сега ние отиваме там, но не знаем дали все още има военни действия в района.

– А ти ще бъдеш първия репортер от пресата на мястото на събитието – повтори полковникът. – Поздравления, синко.

Майк не се чувстваше никак доволен от тази специална чест.

ГЛАВА 3 СИСТЕМАТА САРА

Първият контакт с друга разумна раса, а те унищожават цяла планета. Страхотна визитна картичка.

Сега, да се унищожи цяла планета не е нещо ново. Исусе, самите ние, хората, го направихме не много отдавна.

Имаше бунт на планетата Корал IV. На жителите не им дремеше особено за подкупите и корупцията, които бяха неделима част от Конфедерацията. Те опитаха да се разбунтуват. Отначало Конфедерацията пробва по-мек подход: елиминира водачите на бунтовниците с помощта на наемни убийци, рейнджъри-призраци с лични маскировъчни устройства. Не бе изненадващо, че тези методи само направиха хората от Корал по-ядосани и по-бунтовно настроени. Затова, Конфедерацията предприе твърд курс.

Бомбардирахме Корал IV с ядрени ракети от орбита.

Ракети клас Апокалипсис. Около хиляда от тях. Някой идиот със зелено етикетче на Тарсонис е натиснал бутона и 35 милиона души се превърнаха в прах, а от домовете им остана само спомен.

Естествено, след това имаше официални оправдания, че всичко било заради злата застрашителна същност на Корал IV и как те възнамерявали да сторят същото с нас, ако им се удадала и най-малката възможност. За най-голямо съжаление, доказателствата по тези обвинения се намираха на планета, покрит с почерняло стъкло.

Мисля, че това е причината, която изплаши истински военните относно унищожаването на Чау Сара: че там някъде имаше нещо друго, което беше също толкова лудо, колкото бяхме ние.

И те бяха по-добри от нас в това отношение.

Манифестът на Либърти.

Майк се възползва от времето, през което корабът беше в подпространството, за да се разрови из общодостъпните компютърни архиви за системата Сара. Тя бе относително типична за Пограничните светове система, неравният главен ръб във вечно нарастващата сфера на влияние на Конфедерацията.

Системата била открита от един изследовател преди Войната на гилдиите, била погълната от Конфедерацията, когато тя засенчила този свой проходящ в космоса съперник и беше (според архивите на кораба) дом на развиваща се двойка колониални светове. Единственото,

което отличаваеше системата Сара от дузина други, бе, че тя имаше две планети в обитаемата си зона, вместо само една.

Чау Сара беше по-малкия и по-затънтения от двата свята, но на него се намирала по-голямата част от населението. Той бил заселен в традициите на Конфедерацията, като наказателна колония и мнозина от нейните (вече бивши) обитатели продължавали да свързват двата края с мъка. Мар Сара беше обитавана от доста разнородна смесица от бивши изследователи и войници, заедно с няколко религиозни култа, които не бяха съгласни с границите на толерантност към другите вери на Тарсонис. И двете планети имаха богат потенциал за добив на минерали, но естествено Конфедерацията държеше правата върху тези ресурси. Местните жители трябваше или да работят по договор за нея, или да избягат към новите Погранични светове.

Майк провери текущите репортажи на ЮНН. Имаше няколко изречения за смущаване на сигналите от системата Сара, но по-голямата част от емисията беше посветена на последното безчинство на „Синовете на Корал“ (отровен газ на оживен площад на Хаджи) и на верижната катастрофа от огромен брой влакове на еднорелсовата железопътна линия на Мойра.

Майк съчини кратък очерк, обобщавайки разговора си с полковник Дюк и отбелязвайки, че се намира под пълни военни ограничения за бъдещите си репортажи. Това означаваше, че думите му щяха да бъдат проучени преди да напуснат кораба и още веднъж, преди да бъдат излъчени. Ханди Андерсън щеше едновременно да се жалва срещу цензурата на военните и да танцува от радост из офиса си заради сензационната новина.

Ако имам късмет, помисли си Майк, танцът му ще мине прекалено близо до неговия пролет прозорец.

Майк направи и втори репортаж, този път шифрован с кодов софтуер и записан на минидиск. Той нямаше да бъде изпратен никъде, но ако с тях се случеше нещо и откриеха телата им, някой щеше да научи каква бе истината. Това беше една невесела застрахователна полица.

Тъкмо беше завършил втория репортаж, когато една широка фигура закри светлината.

Майк вдигна поглед към лицето на лейтенант Суолоу, която сега беше с една педя по-висока и сто-двеста килограма по-тежка. Тя се бе натъкмила в боен костюм и нейната обичайна мощ бе подсилена от сервомотори и механизми. Празният кобур на пояса ѝ скоро щеше да бъде запълнен с осем-милиметрова гаусова пушка С-14 Импейлър⁸, за

времето, когато щеше да тръгне на бой.

Визьорът ѝ беше повдигнат и тя му отправи една възбудена усмивка. Изглеждаше точно като момиче, очакващо абитуриентския си бал.

– Сър? Скоро ще излезем от подпространството. Полковникът иска да отидете на мостика при първа възможност. – И тя изчезна на секундата.

Което означава веднага, по дяволите, помисли си Майк и последва Суолоу, напускайки каютата си.

Коридорите сега не бяха по-широки, но след като преобладаваха грамадните костюми, те бяха станали еднопосочни, а трафикът бе направляван от големите стрелки по пода. На няколко пресечки Суолоу се спря, за да пусне другите членове на екипажа да минат пред нея, и Майк внезапно се почувства като единственото дете от детска градина сред група шестокласници.

– Трябва да си намеря един от тези костюми – отбеляза той.

– Нямах престава, че сте бил обучен в използване на захранван с енергия боен костюм СМС, сър – каза Суолоу.

– Чел съм наръчниците.

– Тези знания няма да бъдат достатъчни за собствената ви защита в кризисна ситуация, сър. Все пак, ако се случи нещо, аз съм лично отговорна да се погрижа да стигнете до някое безопасно място.

– Преливам от увереност. – Майк се усмихна към гърба на Суолоу, просто за случай, че тя разполагаше с насочена към него камера.

Корабът потрепери, когато преминаха между измеренията, и двигателите излязоха от подпространствения режим на работа. Навлезли бяха в космоса около Сара.

Мостикът сега беше обял в червена светлина, подчертана от зелените монитори, които ограждаха долната палуба. Полковник Дюк бе навлякъл собствения си боен костюм. Той приличаше на горила в двора на крал Артур. Горила със заострена глава, облечена в броня. Той бе забиколен от малка купчина монитори, на всеки от които имаше различна говореща глава, която му подаваше данни.

– Господин Либърти се явява по ваша заповед, сър – обяви Суолоу и пак успя да отдаде отсечено чест, въпреки тежката броня.

– Полковник – каза Майк.

Дюк не вдигна поглед от главния екран. Той отвърна просто:

– Захождаме към Чау Сара.

В първият момент, Майк си помисли, че главният екран не работи като хората. Те се приближаваха към Чау Сара откъм нощната ѝ страна. А огромният диск на външния свят от системата представляваше разбъркана мацаница от светлини във всички цветове на дъгата, каквато може да се види върху мазна вода.

При което Майк осъзна, че той всъщност виждаше повърхността на Чау Сара. Тя блестеше с набраздени цветни ивици, пронизани на няколко места от ярки оранжеви шипове.

– Какво... – Майк примигна. – Какво е причинило това?

– Първи контакт, Либърти – каза полковникът. – Първи контакт от най-крайния вид. Какви са сканиранията?

Един от техниците докладва:

– Не засичам данни за живот. По-голямата част от повърхността е била втечнена и стерилизирана. Тази зона изглежда е дълбока между шест и петнадесет метра.

– Колониите? – попита Майк.

Техникът продължи:

– Оранжевите шипове явно са магма, избила през мантията на планетата. Те се намират по местата на известните ни поселища. – Пауза. – Плюс на още поне дузина други места.

Майк погледна към въртящата се смъртоносна дъга на екрана. Слънцето се изкачваше над хоризонта пред тях, но светът не изглеждаше по-добре на светло. Само няколко тъмни облака, тънки като гарванови пера, се тътреха по осветената страна.

– В допълнение, осемдесет процента от атмосферата е била взривена по време на атаката – продължи техникът.

– Някакво присъствие в орбита? – попита Дюк, като брониран монолит сред техните редици.

– Проверявам – отвърна техникът. Най-накрая дойде и отговорът: – Не. Нищо наше. Нищо и с непознат произход. Може да има отделни отломки при по-широко сканиране.

– Разшири обхвата – каза Дюк. – Искам да знам дали там има нещо. Наше или тяхно.

– Проверявам... Определено има отломки. Най-вероятно, наши. Ще имаме нужда от спасителен отряд за потвърждение.

– Защо са го направили? – попита Майк, но никой не му отговори. Техници в по-леки бойни костюми почукваха по мониторите с облечените си в ръкавици ръце, а многобройните глави по екраните говореха едновременно на полковник Дюк.

Най-накрая, на Майк му хрумна въпроса, на който мислеше, че ще могат да му отговорят.

– С какво са го направили? С ядрени ракети?

Тези думи сякаш откъснаха Дюк от непрекъснатия му поток информация. Той погледна към репортера.

– Системите за атомно разпръскване оставят почерняло стъкло и горящи гори. Дори на Корал имаше някои оцелели участъци с чист терен, най-малкото за известно време. Чау Сара е била изгорена до течното си ядро на места. Това нещо е много по-смъртоносно дори от бомбите Апокалипсис.

– Това – посочи Дюк към екрана, – е дело на една чуждоземна раса, Протосите. Съобщиха ми, че те изниквали от подпространството, най-найнго от къде, в по-голяма близост до планетата, отколкото ние някога бихме опитали. Огромни кораби, и то много. Спипали няколко транспортъра и боклукчийски кораби и ги взривили в небето. След което пуснали на воля каквото там е било върху планетата и я стерилизирали, както се вари рохко яйце. После отново изчезнали. Мар Сара е от другата страна на слънцето в момента и са се паникьосали, че те могат да бъдат следващите.

– Протоси. – Майк поклати леко глава, смилайки информацията. Нещо тук не бе наред. Той погледна към екрана на техника, който показваше дълбоките радарни дупки, пробили чак до магмата на планетата.

– Имате достатъчно материал за своя репортаж, господин Либърти – каза Дюк. – Ние ще останем на пост в случай на други враждебни действия в близко бъдеще. Може да споменете в репортажа, който ще изпратите, че до няколко дни, към нас ще се присъединят „Джаксън V“ и „Хюи Лонг“.

Техникът посегна към ухото си, след което каза:

– Сър, получаваме аномални данни.

– Местоположение? – изръмжа полковникът, обръщайки гръб на Либърти.

– Зед-2, квадрант пет, една астрономическа единица навън. Голям брой аномалии.

– Посока?

– Проверявам. – Нова пауза, след което думите на техника прозвучаха пораженчески. – Насочили са се към Мар Сара, сър.

Дюк кимна.

– Готови за прехващане на аномалните данни. Изтребителите да

излетят, когато влезем в обхват.

Майк изрече без да мисли:

– Да не сте луд?

Дюк се извъртя обратно към репортера.

– Надявам се, че това беше риторичен въпрос, синко.

– Ние сме само с един кораб.

– Ние сме единствения кораб между тях и Мар Сара. Ще ги прехванем.

Майк едва не каза „Лесно ти е на теб, нали си в здравия боен костюм“, но се спря. Нещо, което можеше да премине през кората на планетата, нямаше да бъде спряно от няколкото пласта бойна броня.

Вместо това, Майк пое дълбоко въздух и просто се впи в перилата, сякаш се надяваше, че това може да смекчи евентуалния удар.

– Имаме визуален контакт – обяви техникът. – Пускам го на екрана.

Главният екран проблесна и разкри рояк светулки сред нощното небе. Те изглеждаха почти красиви на фона на тъмнината. След това Майк осъзна, че те бяха стотици и че това бяха само главните кораби. Подребни мушици танцуваха около тях.

– Влязохме ли в обхват за излитане на Райфовеите? – попита полковникът.

– Две минути до целта – отвърна техникът.

– Излитане при първа възможност.

Майк си пое дълбоко въздух и му се дощя все пак да се беше включил в тренировките с бойните костюми.

Дори от толкова далечно разстояние, корабите на Протосите притежаваха форма и ясни очертания. Най-големите от тях бяха колосални цилиндрични творения, подобни по вид на блестящи щепелини. Те бяха заобиколени от гладни молци и Майк осъзна, че това бяха техните изтребители, техните еквиваленти на Райфовеите А-17, които сега се намираха в хангарите, в очакване да се приближат до обхват за нанасяне на удар. Други златни кораби танцуваха измежду по-грамадните транспортъори.

След това, пред погледа на Майк, един от големите кораби сякаш се разтвори. Видя се едно проблясване на светлина, приглушено пламтене и после той бе изчезнал. В следващият миг имаше ново проблясване и ново изчезване.

– Сър – каза техникът, – аномалните данни се губят.

– Маскировъчна технология? – попита полковникът.

Майк се изтърва и каза:

– В такъв мащаб?

– Проверявам. – Огромна пауза, дълбока като пропаст. – Не. Изглежда, че те се обвинят в някаква форма на подпространствено поле. Те се оттеглят.

Пред погледа на Майк, все повече кораби проблясваха и изчезваха. Огромните транспортъори с техните рояци от по-дребни кораби, по-малките златни съдове, всички те се изпаряваха като призрачните феи при пукването на зората.

Призрачни феи, които можеха да изгорят една планета до течното ѝ ядро, напомни си Майк.

Полковникът си позволи една усмивка.

– Добре. Те се страхуват от нас. Отбой за всички постове, но да останат под тревога, в случай, че това е някакъв номер.

Майк поклати глава.

– Това не се връзва. Те притежават достатъчно мощ да изпържат цяла планета. Защо ще се страхуват от нас?

– Очевидно е – отвърна полковникът. – Те са я изразходвали. Няма достатъчно сили, за да влязат в бой с нас.

– Ние сме само с един кораб – поклати разгневено глава Майк. – А там имаше десетки от техните.

– Страхуват се, че ще получим евентуални подкрепления.

– Не, не. Тук става нещо. Това не е нормално човешко поведение.

– Ние не сме изправени срещу човеци – каза намръщено Дюк. – Виж им само огневата мощ.

– Именно. Тези Протоси ни превъзхождат и по брой, и по огнева мощ, но *ние* ги обръщаме в бягство. А и защо *са дошли* тук все пак?

– Господин Либърти, стига толкова въпроси за днес. – Мръщенето се увеличи, но Майк не обърна внимание на предупреждението.

– Не, тук нещо не е наред. Погледнете доклада за пораженията. – Майк посочи към един от мониторите на техниците. – Те са изпържили цяла планета, но на някои места е по-дълбоко, отколкото на други. Всеки по-голям човешки град, да, но вижте. – Майк махна с ръка към стената с данни. – Има поразени зони от другата страна на планетата, които са твърде далеч от всяко известно ни човешко поселище. Сигурен съм. Преди малко го проверих в архивите.

– Казах, че *стига толкова*, господинчо. Протосите ни създават далеч по-големи проблеми от тези, с каква точност си подбират целите.

Лицето на Майк грейна, когато той направи връзката някъде дълбоко в съзнанието си.

– А откъде сме взели името „Протоси“, полковник? Ние ли сме го измислили или те?

– Господин Либърти! – Червенина започваше да обагрят лицето на Дюк.

– И ако те самите се наричат така, тогава *ние* откъде сме го научили? Предварително ли сме го знаели? Или пък те са изпратили предупреждение преди да нападнат? – Репортерът вече повишаваше глас, както би направил срещу някой лицемерен кандидат в регионалните междинни избори.

– Лейтенант Суолоу! – Дюк сдъвка заповедта.

– Да, сър? – Поредното идеално отдаване на чест.

– Изведете господин Либърти от мостика! Веднага!

Майк стисна здраво перилата и с двете си ръце. Една превързана ръка, обвита в метал, се уви около кръста му. Майк вече крещеше:

– По дяволите, Дюк, ти знаеш повече, отколкото си признаваш. Тая работа вони чак до небесата.

– Казах веднага, лейтенант! – изръмжа Дюк.

– Насам, сър – каза Суолоу, откопчи ръцете на Майк и вдигна репортера във въздуха. Понесла своя трофей, тя се отправи към асансьора.

Майкъл Либърти напусна мостика, продължавайки да вика въпроси с цяло гърло. Последното, което той чу преди вратите да се затворят с плъзгане, бе полковник Дюк, който заповяда да осъществят комуникационна връзка с колониалната магистратура на Мар Сара.

ГЛАВА 4 ДОЛУ НА МАР САРА

Във всяка война съществува един период от време между първия удар и втория. Това е момент на затишие, на почти пълно спокойствие, когато осъзнаването на случилото се достига до съзнанието и всеки има усещането, че знае какво ще последва. Някои се подготвят за бягство. Други се подготвят да отвърнат на удара. Но никой не помръдва. Не още.

Това е идеалното време, момента, в който хвърлената топка е на върха на своята парабола. Действието е било предприето, но за един замръзнал миг, всичко се движи и същевременно всичко е в покой.

И тук се намесват онези тъпацы, които не могат да оставят нещата да се развиват от само себе си. Топката започва да пада надолу, вторият удар е нанесен и всички ние потъваме във водовъртежа.

Манифестът на Либърти.

На Майкъл Либърти му беше забранено да излиза от каютата си през останалата част от акцията над Мар Сара. Лейтенант Суолоу или някое от нейните неврално ресоциализирани другарчета стоеше на пост пред вратата му през следващите два дена. След това той беше ескортиран до спускателния кораб и качен на совалка за прекрасната Мар Сара.

Сега, едно денонощие по-късно, той се намираше в стаята за журналисти, където обираше местните репортери от по-голямата част от спестяванията им, докато очакваха нещо, приличащо на директен отговор от страна на официалните власти.

Нищо такова не се очертаваше. Официалните изявления се състояха от нагласени хапчета не-новини, които акцентираха върху внезапността на нападението над Чау Сара, славословеха Дюк и екипажът на „Норад II“ като герои, заедно са се изправили срещу врага, и твърдяха, че единствено неизменната бдителност на Конфедерацията можела да защити Мар Сара. Протосите (все още нямаше никаква яснота откъде се бе взело това име) бяха представяни като страхливци, които духнали при първите признаци на истинска битка. Крехката, макар и впечатляваща, структура на техните заредени с мълнии кораби потвърждаваше това мнение – че те побягнали, защото се страхували да не бъдат улучени.

Във всеки случай, това беше историята и Флотата се придържаше към нея. Всъщност, ако някой в стаята за журналисти се отклонеше

твърде далеч от официалната версия, неговите репортажи внезапно започваха да се губят по време на ретранслирането. Това държеше повечето от местните под контрол. На всички тях им бяха издадени пропуски с бар-кодове, които те бяха задължени да представят при проверка. И, както знаеше Майк, с които държача под око местонахожденията им.

Всеки един от останалите новинарски хрътки знаеше историята на Либърти за случилото се на борда на „Норад II“, но никой не се бе опитал да използва дори част от информацията в собствените си репортажи.

А в света отвъд стените на тяхната стая беше въведена в сила планетарна изолация. Официално обявена като мерки за защита на цивилното население (както бе наречена в изявлението пред пресата), в действителност това представляваше сваляне от власт на местното правителство от страна на военните. Местните жители бяха събрани като овце в концентрационни точки за евентуална по-лесна евакуация. Въобще не бе споменато нито откъде щяха да дойдат тези евакуационни кораби, нито дори дали имаше някакъв график за напускането на планетата. Междувременно, на всеки ъгъл бяха разположени патрулиращи пехотинци, а онези жители, които бяха останали в града, изглеждаха много, много неспокойни.

В отсъствието на каквато и да е информация за докладване, новинарските хрътки висяха в просторното кафене пред гранд-хотела, играеха на карти, очакваха следващото официално изявление с подобие на новини и развиваха теории като луди. Майк, издокаран в своя парцал, се разтакаваше заедно с тях, като приличаше на местен жител повече, отколкото всеки от останалите.

– Мой човек, не мисля, че въобще е имало някакви извънземни – каза Рурк между две раздавания на покер. Рурк беше огромен, червенокос и имаше наъбен белег на челото си. – Според мен, „Синовете на Корал“ най-накрая са се докопали до достатъчно техника, за да отмътят, дете им бомбардирахме родния свят с атомни ракети.

– Прехапи си езика – отвърна Магс, свадлив старчок от един от местните ежедневници. – Дори шегите с Коралес могат да ти докарат някой разстрел.

– А ти имаш ли теория, мой човек? – контрира го Рурк.

– Те са хора, но не съвсем като нас – каза старият репортер. – Те са от старата Земя. Предполагам, че докато нас ни е нямало, те са затънали до козирката в генетична чистота и други такива, че в момента са просто едни клонинги и сега са тръгнали срещу нас, за да прочистят и останалата част от расата.

Рурк кимна.

– Това съм го чувал. А Тадеуш от „Поуст“ смята, че те са работи и нещо в тяхното програмиране не им позволява да се защитават. Точно затова си обрала крушите, когато „Норад“ тръгнал срещу тях.

– Всички вие бъркате – каза Мъри, кореспондент на непълен работен ден към един от местните религиозни вестници. – Те са ангели и настъпва Деня на Страшния съд.

Рурк и Магс нададоха едновременно подигравателни звуци, след което Рурк попита:

– Ами ти, Либърти? Какви са те, според теб?

– Знам само това, което съм видял с очите си – отвърна Майк. – А това, което съм видял, е, че без значение какви са, те разтопиха повърхността на съседната планета и могат да се появят тук по-бързо, отколкото може да реагира Конфедерацията. А ние си седим в епицентъра на взрива и разцъкваме карти.

Сякаш покров закри за миг масата и дори светият репортер Мъри се умълча. Най-накрая, Рурк въздъхна дълбоко и заяви:

– Вие, момчетата от Тарсонис, определено знаете как да развалите един хубав купон. Ще участваш ли в следващото раздаване или не?

Майк внезапно изпъна врат и се загледа напрегнато към пътя. Мъри и Рурк не можаха да се сдържат и извъртяха столовете си, но видяха единствено обичайната шепа пехотинци на улицата, някои в бойни брони, други в стандартните си униформи.

– Бързо, Рурк. Дай ми твоя документ за самоличност – каза Майк.

Грамадният червенокоско инстинктивно стисна пропуска, който висеше около врата му, сякаш бе някакво животоспасяващо приспособление.

– Не става, мой човек.

– Добре, тогава да разменим моите документи с твоите. – Майк протегна своята издадена от флотата лична карта.

– За какво ти трябва? – попита Рурк, но вече сваляше шнура от врата си.

– Ти си от местната преса – отвърна Майк. – Теб ще те пуснат през загражденията към аграрните области.

– Да, но всичко, което напиша, все пак минава през цензурата – възпротиви се грамадният мъж, подавайки пропуска си. – Нищо няма да стигне до новините.

– Така е, обаче аз ще изперкам от висене тук. Дай ми и пакет цигари.

– Мислех, че си ги отказал, мой човек – каза Рурк.

– Давай, мой човек.

Още докато натикваше цигарите на Рурк в джобчето на ризата си, Майк вече бе на крака и изхвърчаше от кафенето, а собственият му репортерски пропуск все още пружинираше върху масата.

– Всички на Тарсонис се раждат луди, мой човек – отбеляза Рурк.

– Ще приказваш или ще раздаваш? – попита Магс.

* * *

– Лейтенант Суолоу! – извика Майк. Той окачи пропуска на Рурк около врата си, докато тичаше, а ботушите му вдигаха след себе си облачета прах по улицата.

Лейтенантът се обърна и му се усмихна.

– Господин Либърти. Радвам се да ви видя отново. – Усмивката й беше топла, но Майк не можеше да определи дали тази топлина беше сърдечна или бе в резултат на нейното препрограмиране.

Тя вече не беше в своята бойна броня, а бе облякла стандартна униформа в защитен цвят. Това означаваше, че тя не беше на пост като военен полицай в момента и не бе много вероятно да я наблюдават активно. Все пак, тя носеше малък гранатомет на едното си бедро и зловещ на вид боен нож на другото.

Майк бръкна в джобчето си и извади пакета с цигари. Суолоу се усмихна гузно и си взе една.

– Мислех, че сте ги отказал – заяви тя.

Майк сви рамене.

– И аз мислех същото за теб.

Той внезапно осъзна, че нямаше никакъв кибрит, но Суолоу извади една малка запалка. Тънък лазер се възпламени на върха й.

Лейтенантът си дръпна дълбоко и каза:

– Съжалявам за това, което се случи на кораба. Дълг.

Майк пак сви рамене.

– Моята работа изисква понякога да задавам трудни въпроси. Дълг. Синините вече ги няма. Заета ли си?

– В момента, не. Някакъв проблем ли има, сър?

– Имам нужда от кола и шофьор, който да ме откара до аграрните области. – Майк го представи като най-обикновена молба. Просто като муфтене на цигара.

Лицето на Суолоу притъмня за миг.

– Пускат ви през кордона? Нищо лично, сър, но смятах, че

полковникът собственооръчно ще ви изрита задника в посока към Тарсонис, след инцидента на мостика.

– Времето лекува всички рани – каза Майк, подръпвайки пропуска на Рурк. – Поудължиха ми леко каишката. Просто малък репортаж за атмосферата – ще поговоря с евентуалните бежанци.

– Евакуиращи се, сър – поправи го Суолоу.

– И аз тях имах предвид. Трябва да се сдобия със сведения за смелите жители на Мар Сара, изправени срещу заплахата от космоса. Искаш ли да ме поразведеш наоколо?

– Ами, не съм на пост, сър... – Суолоу се поколеба и Майк отново докосна пакета с цигари. – Не виждам нищо лошо в това. Сигурен ли сте, че полковникът го одобрява?

Майк разцъфна в победоносна, осведомена усмивка.

– Ако не го е одобрил, тогава ще ни върнат още на първия пропускателен пункт и ще те запозная с моите партньори на карти в кафенето.

* * *

Лейтенант Суолоу уреди превозното средство, един открит, с широка каросерия джип. Документите на Рурк им осигуриха минаването през пропускателния пункт, където един отегчен военен полицаи прекара картата през четящото устройство и получи зелена светлина за „местния репортер“. Властите явно не изпитваха неистов ужас, че хората можеше да ходят в аграрните области, особено ако с тях имаше военен ескорт. Те изглежда бяха по-загрижени да не би някой да се върне обратно в града.

Мар Сара неизменно си беше обитаема единствено по границите, за разлика от бившите изобилни джунгли на нейната сестра, която беше на по-отдалечената орбита. Небето ѝ беше пепеляво оранжево, а по-голямата част от земята ѝ варираше от спечена кал до влакнести шубраци. Някои региони от тази пустиня бяха станали плодородни чрез иригация, но докато се отдалечаваха от града, Майк виждаше как полетата вече бяха попарени от липсата на вода. Напоителните кранове стърчаха като самотни плашила над изсъхналата до кафяво реколта.

Такива посеви се нуждаят от постоянни грижи, отбеляза Майк в записващото си устройство, и принудителното напускане на населението е точно толкова смъртоносно за тях, колкото и директна атака от космоса. Изоставянето на земеделските области бе сигурен знак, че Конфедерацията очакваше Протосите да се завърнат.

Те се натъкнаха на първата концентрационна точка за бежанци

(съжалявам, евакуиращи се) някъде в средата на следобед. Тя представляваше град от палатки, издигнат сред едно от полетата, а целият комплекс бе надзираван от една-единствена крачеща канонерка от клас Голиат. Поредният отегчен военен полицаи дори не си направи труда да изслуша докрай историята на Либърти преди да прекара личната карта на Рурк през четящото устройство и да получи информацията, че Майк е местен.

Суолоу паркира джипа в краката на Голиата.

– Остави ме да говоря с беж... евакуиращите се насаме – каза Майк.

– Сър, аз все още отговарям за вашата безопасност – отвърна Суолоу.

– Тогава ме наблюдавай от безопасно разстояние. Хората въобще няма да се отпуснат, когато някой от самата Конфедерация им стои над главите в пълна униформа.

Лицето на Суолоу помръкна и Майк добави:

– Естествено, всичко, което науча, ще мине през твоите хора, преди да бъде ретранслирано. – Това явно я успокои достатъчно, за да остане при джипа, докато Майк тръгна да попива от местния колорит.

Лагерът за евакуиращите се беше само на няколко дни, но атмосферата в него вече беше напрегната. Той явно бе построен и оборудван за около сто семейства, но в момента приютяваше петстотин. Излишъкът от населението вече беше наблъскан по четвъртити автобуси за транспортване към други, по-отдалечени точки. В покрайнините се бяха натрупали купчини боклук, а край водните танкове се бяха образували опашки за пречистена вода.

Самите евакуиращи се едва бяха започнали да преодоляват шока от изгонването. Повечето от тях били извлечени насила от домовете им и успели да вземат само това, което им било под ръка. В резултат на това, ненужни и вещи със сантиментална стойност били изоставени или изтържувани срещу храна и топло легло. Сега, поуспокоили се за първи път от дни насам, евакуиращите се имаха време да осмислят положението си и да определят виновните.

Нищо изненадващо, че най-голямата част от вината бе отредена на Конфедерацията. В края на краищата, тя беше единствената пред погледите им, след като присъствието на нейните крачещи канонерки Голиат и пехотинци в бойни брони бе очеводно. Протосите, от друга страна, бяха само слух, като едничкото доказателство за тях бяха изявленията на самата Конфедерация. Мар Сара се бе намирала от другата страна на

слънцето, затова нейните жители бяха изпуснали голяма част от светлинното шоу, унищожило тяхната планета-сестра.

Майк описа положението на евакуиращите се и изслуша жалбите им. Имаше истории за раздяла, за изоставени ценни вещи, съобщения за принудително иззети от силите на Конфедерацията ферми и къщи, имаше всякакви видове оплаквания, големи и малки, срещу военните, които бяха заменили цивилните власти. Самият местен магистрат се бе превърнал в бежанец, повел групичка бегълци към друга концентрационна точка. Никой не изпитваше желание да се противопостави на Конфедерацията, но горките хора бяха достатъчно ядосани, та да изплачат болката си пред един репортер.

Все пак, под оплакванията и безцеремонните приказки прозираше ясно забележим и отчетлив страх. Имаше го страхът от силите на Конфедерацията, естествено, но се бе появил и ужасът, че внезапно, човечеството вече не бе само във вселената. Жителите на Мар Сара бяха виждали репортажите за унищожаването на Чау Сара и бяха уплашени, че същото можеше да се случи и с тях. Из лагера се вихреше голяма доза безпокойство и огромното желание на хората да бъдеха някъде – където и да е – другаде.

Но също се долавяше и нещо друго, както откри Майк, докато се разхождаше сред изтръгнатите от корена си жители. Изненадващите вести за Протосите бяха последвани от вълна от загадъчни гледки. Носеха се слухове за светлини в небето и странно изглеждащи същества на земята. Откривани бяха убити и обезобразени говеда. Към това се прибавяше и всеобщото мнение, че Конфедерацията несъмнено събираше населението встрани от определени области, сякаш знаеше нещо, което не казваше на хората.

Непрекъснато изникваха все нови и нови истории за извънземни и скрити на земята ксеноморфи. Всъщност, никой не ги бе виждал с очите си, разбира се. Винаги ставаше дума за приятел на приятел на роднина в друг лагер, който ги беше виждали или поне беше чувал за тях. В слуховете се разказваше по-скоро за опулени чудовища, отколкото същества в блестящи кораби, но от друга страна, ако някой беше видял корабите на Протосите, военните щяха да са потушили подобни приказки за броещи минути.

След около два часа (и последната от цигарите на Рурк), Майк се отправи обратно към джипа. Лейтенант Суолоу си стоеше, точно както я беше оставил – нащрек, подпряна в калника от страната на шофьора.

– Имаме достатъчно материал – каза той. – Благодаря, че ми даде

възможност да дойда тук. Можем да си вървим.

Суолоу не помръдна. Вместо това, тя бе впила поглед в нещо.

– Лейтенант Суолоу?

– Сър – отвърна тя, – наблюдавам нещо интересно. Може ли да го споделя с вас?

– И това любопитно нещо е?

– Виждате ли онази жена ей там, червенокосата, в тъмните дрехи?

Майк погледна. Там наистина стоеше една жена, млада, облечена в нещо като камуфлажни панталони за нощно време, тъмна риза и жилетка с многобройни джобове. Тя имаше прекрасна червена коса, вързана на конска опашка в основата на тила. Тя изглеждаше псевдо-военна, макар да не принадлежеше към нито една бойна единица, която Майк бе виждал. Сигурно беше от някоя планетарна милиция или друга полицейска организация. Шерифи, така наричаха местните своите представители на закона, но тя не приличаше много на такъв. Майк внезапно осъзна, че въобще не бе виждал тукашни полицаи, откакто бяха кацнали пехотинците, и просто бе приел, че те са били подбрани наред с другите по време на общата евакуация.

– Да, и? – попита той.

– Тя е подозрителна, сър.

– Какво толкова прави?

– Същото, което правехте и вие, сър. Говори с хората.

– Е, *това* определено е подозрително. Да идем ли ние да поговорим с нея?

Червенокосата жена се изправи, приключила последния си разговор с един възрастен мъж, и тръгна през двора. Суолоу закричи към нея, следвана по петите от Майк.

Докато разстоянието между тях намаляваше, той забеляза друго подозрително нещо у жената – тя изглеждаше значително по-чиста от останалите бежанци. И доста по-малко угрижена.

– Извинете, мадам – каза Суолоу.

Червенокосата жена забави крачка и се огледа.

– Мога ли да ви помогна? – попита тя. Нефритено-зелените ѝ очи се присвиха едва забележимо и Майк отбеляза, че устните ѝ бяха мъничко по-широки, отколкото би подходило на лицето ѝ.

– Имаме няколко въпроса към вас – отвърна лейтенантът, може би малко по-грубо, отколкото би му се харесало на Майк.

Широките устни се присвиха и жената попита:

– И кой ще ми зададе тези въпроси? – Между жените сякаш

премина студен вятър, когато тя проговори.

Майк се вмъкна между тях двете.

– Аз съм репортер от Юнивърсъл Нюз Нетуърк. Казвам се Майкъл...

– Либърти – довърши червенокосата жена. – Гледала съм репортажите ви. В тях нещата са представени по-често вярно, отколкото обратното.

Майк кимна.

– Те винаги са верни, когато ги завърша. Ако нещо се е объркало, аз обвинявам редакторите си.

Жената му хвърли един пронизителен поглед и той беше сигурен, че тя можеше да превърне тези зелени очи в остри свредели, които да проникнат до дъното на душата му.

– Казвам се Сара Кериган – каза просто тя. На Майк, не на лейтенанта.

Добре, помисли си Майк. Значи не е от местната полиция.

– И откъде сте, госпожице Кериган? – попита лейтенант Суолоу. Тя продължаваше да се усмихва, но Майк вече можеше да усети известна доза напрежение в усмивката ѝ. Нещо у тази госпожица Кериган дразнеше лейтенанта.

– От университета на Чау Сара – отвърна Кериган, като сега гледаше вторачено към офицера. – Аз съм част от един социологически екип, разположен тук, когато се случи нападението.

– Много удобен произход – каза Суолоу, – имайки предвид, че никой не би могъл да го провери в момента.

– Съжалявам за вашата планета – вметна неочаквано Майк. Той бе възнамерявал просто да смекчи негласното обвинение на Суолоу, но за първи път осъзна, че наистина *изпитваше* съжаление за разрушенията, които бе видял от орбита. И срам, защото не бе помислил за това по-рано.

Червенокосата жена насочи вниманието си обратно към репортера.

– Знаем – каза просто тя. – Мога да усетя тъгата ви.

– И какво правите тук, госпожице Кериган? – Суолоу продължаваше да се държи също толкова остро, колкото и ножа за отваряне на писма на Андерсън.

Кериган отвърна:

– Същото, каквото и всеки друг тук, ефрейтор...

– Лейтенант, мадам – прекъсна я Суолоу още по-остро.

Кериган издокара една развеселена усмивка.

– Лейтенант да бъде. Опитвам се да открия какво става. Опитвам се да разбера дали наистина има план за евакуация или пък Конфедерацията си разиграва една гигантска игра на „тука има, тука няма“ с хората.

– Какво означава това? – озъби се Суолоу, но Майк вече перифразираше въпроса ѝ.

– Смятате ли, че има някакъв проблем с настоящата евакуация? – намеси се той.

Кериган нададе пръхтящ кикот.

– Не е ли очевидно? Имаме гълпи хора, изведени от градовете и закарани в земеделските райони.

– Градовете не могат да бъдат защитавани – отбеляза Суолоу.

– А пустошта може? – отвърна моментално Кериган. – Явно Конфедерацията е сбъркала движението с напредъка. Тя се задоволява с това да мести бежанците като фигури по шахматна дъска, без да има някакъв реален план за евакуация.

– Подобни планове се разработват в момента, доколкото разбрах – каза спокойно Майк.

– И аз съм чела официалните изявления – заяви Кериган. – А и двамата знаем колко истина се съдържа в тях. Не, Конфедерацията на човечеството просто гони собствената си опашка, местейки хората налявно-надясно с надеждата, че ще бъде готова.

– Готова за какво? – попита Майк.

– Готова за момента, в който ще последва втората атака – отвърна сухо Кериган. – Готова за момента, в който ще се обърка следващото нещо.

– Мадам – каза Суолоу, – трябва да ви уверя, че Конфедерацията прави всичко, което е в човешките възможности, за да помогне на хората от Мар Сара.

Кериган я прекъсна разгорещено.

– Тя прави всичко, което е в човешките възможности, за да защити себе си, войниче. На Конфедерацията никога не ѝ е пукало за нищо, отвъд ограниченията на собствената ѝ бюрокрация. И най-вече, никога не ѝ е пукало за хората, като особено не ѝ пука за някого, който не е на Тарсонис.

– Мадам, трябва да ви информирам... – започна Суолоу, а усмивката ѝ беше остра като бръснач.

– Аз трябва да информирам *вас*, че историята на Конфедерацията я заклеява със същата непоколебимост, с която го правят и настоящите ѝ действия. Тя е готова да отпише системата Сара, точно както отписа

колониите по време на Войната на гилдиите и самата Корал.

– Мадам – каза Суолоу, – трябва да ви *предупредя*, че се намираме във военна зона и срещу опасните приказки ще бъдат взимани бързи мерки. – Майк забеляза, че ръката на лейтенант Суолоу се бе преместила върху дръжката на нейния гранатомет.

– Не, лейтенант – отвърна Кериган с блеснали очи, – аз трябва да предупредя *вас*. Конфедерацията ви е повела на заколение, но вие няма да го осъзнаете, докато на бял свят не излязат ножовете.

Червенина обагри лицето на Суолоу.

– Не ме карайте да правя нещо, за което ще съжалявате, мадам.

– Аз не ви *карам* да правите нищо – изсъска Кериган. – Онези копелета от Конфедерацията *карат* хората да вършат разни неща. Те ви бъркат в мозъка и ви изкривяват съзнанието, докато се превърнете в тяхна играчка! Затова въпросът е: Ще последвате ли начина, по който са ви програмирали, или не?

Майк отстъпи назад, внезапно осъзнал, че двете жени щяха всеки момент да преминат към физическа саморазправа. Той се огледа, но явно останалата част от лагера не им обръщаше никакво внимание.

За един дълъг миг, жените стояха със впити една в друга погледи. Най-накрая, лейтенант Суолоу примигна, отстъпи крачка назад и свали ръка от дръжката на оръжието.

– *Трябва* да ви уверя, мадам – каза лейтенант Суолоу с пепеляво лице, – че сте в заблуждение. Конфедерацията винаги мисли за своите хора.

– Щом *трябва* да ме уверите, значи *трябва* – отвърна Кериган, изпълвайки думите. – Ще има ли нещо друго или съм свободна да се върна към илюзията за свобода?

– Не, мадам. Може да си вървите. Съжалявам за безпокойството.

– Няма нищо. – Суровите зелени очи на Кериган омекнаха за миг. Тя се обърна към Майк. – И за да изпреваря следващия ви въпрос, ще намерите някои отговори в базата Ентъм⁹. Тя се намира на три клика западно от тук. Но не отивайте сам. – Тя хвърли един поглед към лейтенанта.

След което си тръгна крачейки през двора и бързо се изгуби сред палатките.

– Жената беше под голямо напрежение – каза Суолоу през стиснати зъби. Тя посегна с едната си ръка и извади стимулатор от колана си.

---

9. Anthem (англ.) – химн – Бел.пр.

– Разбира се – съгласи се Майк.

– Не е изненадващо хората да винят своите спасители за проблемите си – продължи тя, притискайки пакета към изпъкналата плът на врата си. Стимпакетът изсъска тихичко.

– Точно така.

– И не му беше нито времето, нито мястото за някакъв инцидент. – Лицето ѝ бавно върна естествения си цвят и тя започна да диша равномерно.

– Въобще не му беше мястото.

– Би било най-добре да не се докладва за това – заяви твърдо тя.

Майк се замисли за предишното хоби на Суолоу.

– Разбира се – отвърна той.

– Да тръгваме веднага – каза лейтенант Емили Джеймсън Суолоу и се обърна обратно към джипа.

– Ъ-хъ – отвърна Майк, докато потъркваше брадичка и гледаше в посоката, в която бе изчезнала Кериган. Той обмисляше дали да не хукне след нея, но тогава осъзна, че най-вероятно нямаше да успее да я намери, ако тя не искаше да бъде открита. А той искаше да я пита за толкова много неща.

Най-вече, откъде знаеше тя какъв щеше да бъде следващия му въпрос.

Той се *канеше* да пита за наблюденията на ксеноморфи. *Това* беше следващия въпрос, който щеше да зададе. Тази Кериган можеше да го е научила от разговори със същите хора, които и той бе интервюирал.

Или у Кериган имаше нещо друго, което ѝ позволяваше да знае за какво си мисли той.

Без значение кое от двете беше вярното, докато се влачеше след лейтенант Суолоу, той стигна до твърдото решение никога да не играе покер със Сара Кериган.

ГЛАВА 5 БАЗАТА ЕНТЪМ

Природата не понася вакуум, а човешката природа мрази липсата на информация. Когато не можем да я открием, ние тръгваме да я търсим. Понякога, дори си я измисляме.

Такъв беше и случая със системата Сара. Нарочно неосведомени, ние се втурнахме към земеделските области, за да търсим отговори – отговори, за които скоро осъзнахме, че не желаехме да сме откривали.

Глупаво беше от наша страна да приемаме, че щяхме да се оправим. Глупаво беше от наша страна да се хвърляме през глава. Глупаво беше от наша страна да отиваме там недостатъчно въоръжени. Глупаво беше от наша страна да си мислим, че разбирахме в какво се набъркваме.

А най-глупаво от всичко беше да приемаме, че Протосите бяха първата извънземна раса, с която се срещаше човечеството.

Манифестът на Либърти.

Нужно бе известно придумване, за да бъде убедена лейтенант Суолоу да се отклони към базата Ентъм. Той ѝ разказа какво бе научил в лагера от останалите евакуирани се, изразявайки се с неутрални термини, за да не я вълнува допълнително.

Въпреки това, онази жена Кериган сериозно бе разтърсила войника и сега Суолоу шофираше безмълвно напрегната по забутаните второкласни пътища отатък лагера. Стимпакетът ѝ бе осигурил контрол над нейния гняв, но не го бе премахнал напълно.

Петльов гребен от прах се виеше по дирите им и Майкъл Либърти бе уверен, че жителите на Ентъм щяха да забележат пристигането им.

При все това, когато стигнаха до там, градът беше празен.

– Изглежда са се евакуирали – отбеляза Майк, докато слизаше.

Лейтенант Суолоу просто изръмжа и се отправи към задната част на джипа. Тя отвори един капак и извади гаусова пушка.

– Искате ли и вие, сър? – попита тя.

Майк поклати глава.

– Пистолет поне?

Той отново поклати глава и тръгна към най-близката сграда.

Градчето беше миньорско и се състоеше единствено от около

дузина сгради, построени от местно дърво и предварително оформени строителни капсули. То се бе превърнало в свърталище на духове. Нямаше жива душа, нито кучета, нито дори птички.

Тогава защо, зачуди се Майк, непрекъснато изпитваше усещането, че го наблюдаваха?

Първата сграда беше концесионен офис. Дървен под, жилищни помещения в задната част. Мястото изглеждаше така, сякаш обитателите му са го напуснали само преди миг. Върху везните на бюрото все още стояха няколко сини кристала.

Майк влезе вътре. Суолоу се спря до вратата, а грамадното ѝ оръжие беше в готовност за стрелба. Из въздуха се носеше някаква дразнеща миризма.

– Евакуирали са се – каза тя. – Ние би трябвало да последваме примера им.

Майк вдигна едно кафениче. Течността беше извряла и бе останала само твърдата утайка, а самият съд бе топъл на пипане.

– Това още е включено – обяви той, издърпвайки кабела на горещия котлон от контакта.

– Те са тръгнали бързешком, сър – каза Суолоу, а в гласът ѝ вече се прокрадваше нотка на безпокойство. – Вие споменахте, че евакуиращите се са се оплаквали от факта, че са били отведени набързо.

Майк отиде зад бюрото и отвори едно чекмедже.

– Все още има пари в касата. Не мога да си представя кой таксатор би си оставил мангизите. Нито пък как пехотинците няма да му дадат възможност да си ги прибере. Странно. – Той изчезна в задната стая.

Суолоу извика подире му и той се появи отново.

– Това са нечии жилищни помещения. Изглежда, че тук е имало борба – заяви той.

– Неблагоприятно евакуиращ се – отвърна Суолоу, впила твърд поглед в Майк. – Най-вероятно са го извлекли оттук, преди да е имал шанс да затвори бюрото си.

Майк кимна.

– Да проверим и другите сгради. Ти поеми едната страна, аз ще вървя от другата.

Лейтенант Суолоу си пое дълбоко въздух.

– Както желаете, сър. Но стойте до вратите, така че да мога да ви виждам.

Майк пресече улицата и отиде при другата редица сгради. Задуха свеж ветрец и по главната улица на Ентъм се заизвиваха пясъчни

вихрушки. Мястото беше напълно обезлюдено от всякакви хора и животни.

Тогава защо, зачуди се Майк, косъмчетата на врата му продължаваха да са настръхнали?

Срещу концесионния офис се намираха две големи къщи. Също като бюрото на таксатора, те изглеждаха напълно изоставени. В едната от тях продължаваше да работи видеоекран, който примигваше беззвучно с неясната картина на новинарската емисия. Необработен запис на боен крайцер, разпознаваем като „Норад II“, който се носеше безметежно из космоса.

До креслото пред екрана имаше разлята кутийка бира. Майк не можеше да се сдържи и започна да проверява дали хората не бяха оставили някакви цигари след себе си. Де такъв късмет.

Третата сграда беше смесен магазин, който изглеждале сякаш е бил обран. Имаше преобърнати консервени кутии, а стоките бяха съборени от рафтовете и разпилени по пода. Зад щанда имаше голяма стъклена кутия за оръжия, която беше разбита. Пушките липсваха.

Може би точно това е искала Сара Кериган да открие той, помисли си Майк. Белезите за въоръжена борба. Срещу евакуацията от страна на Конфедерацията? Или срещу Протосите?

Майк хвърли поглед през рамо и видя Суолоу да се приближава към двуетажен бар от нейната страна на улицата. Той влезе в магазина и кракът му настъпи нещо, което изхрущя.

Майк приклепна. Подът беше покрит с някакъв вид плесени или гъбички. Веществото беше тъмносиво на цвят, а краищата му бяха покрити с дебела кора, но изглеждаха леко еластични при допир. Върху него се забелязваше някакъв дизайн като паяжина от по-тъмни ивици, почти като артерии.

Тук е било разлято нещо, от което бързо са се възползвали някакви местни плесени. Много бързо, осъзна той – това едва ли се бе случило преди повече от два дена.

Имаше и друго в магазина. От задната част, където бе склада, се долавяше звук; звук от влачене на нещо върху дървен под. То се премести веднъж, след което замлъкна.

Диво животно? зачуди се Майк. Змия? Или може би някой бежанец, който се е измъкнал от първоначалната евакуация или се е върнал в последствие. Майк пристъпи още една крачка навътре, а гъбичките отново изхрущяха под ботушите му.

Внезапно го прониза кристално ясната мисъл, че той не носеше

никакво оръжие у себе си.

Суолоу нададе вик от другата страна на пътя. Майк погледна веднъж към вратата на склада, след това се обърна към лейтенанта. Той излезе от смесения магазин и пресече улицата към бара. Суолоу се бе залепила към външната стена отстрани на вратата.

– Мисля, че има нещо в магазина отсреща... – започна Майк.

– Открих жителите – изсъска Суолоу. Вените пулсираха под бележите на нейния врат и биеха бясно в слепоочията ѝ, а очите ѝ бяха разширени. Тя беше ужасена и страхът разяждаше нейното ресоциализирано програмиране. Виждаше се, че тя отново е прибягнала до стимуланта, тъй като празната опаковка лежеше върху дъските на верандата.

Майк не можа да се сдържи и надникна през отворената врата към вътрешността на бара.

Той се бе превърнал в скотобойна. Тела, които някога са били човешки, бяха увесени за краката с дебели въжета, завързани за тавана. Много от тях бяха лишени и от дрехи, и от плът. Други бяха с откъснати крайници, а три бяха обезглавени. Черепите бяха наредени върху барплота и бяха грижливо срязани, при което се виждаше мозъка отдолу. Нещо беше дъвкало единия от мозъците.

Пред смаяният му поглед, нещо, приличащо на гигантска стоножка, се изви около едно от телата. То приличаше на огромна, ръждива на цвят, ларва. И се хранише с плътта.

Майк неочаквано откри, че му е адски трудно да диша, и му се дощя и той да има стимуланта. Той пристъпи една крачка навътре в стаята.

Под краката му изхрущяха плесените с твърдата коричка, които покриваха пода. И той осъзна, че не беше сам.

Майк усети присъствието, още преди да го беше видял. И внезапно усещане, че го наблюдават, се завърна.

Той започна да отстъпва назад, за да излезе през вратата. Започна да се обръща. Започна да казва нещо на Суолоу.

Нещо размазано се появи иззад бар-плота, хвърляйки се напред в един невъзможен скок, насочен към вратата.

Не то улучи Майк. Вместо това, нещо по-голямо изблъска репортера встрани.

Той се стовари върху дъските на верандата с трясък и се извъртя, за да види лейтенант Суолоу, която го беше съборила, да стреля по едно голямо куче на улицата. Не, това не беше куче. То имаше четири крака, но приликите свършваха дотам. Върху парчетата плът с оранжев

оттенък нямаше кожа и се виждаха мускулите. Главата му беше окичена с чифт огромни, увиснали бивни.

И то реवेशе под огневия вал от метални шипове, изстрелван от гаусовата пушка. Хиперзвуковите куршуми го надупчиха на дузина места и то се срина на земята, а Суолоу продължаваше да стиска спусъка с пръста си.

– Суолоу! – извика Майк. – То е мъртво! Лейтенант Суолоу, прекратете стрелбата!

Суолоу пусна спусъка, сякаш той изведнъж се бе превърнал в жива змия. Пот се стичаше по лицето ѝ, а в краищата на устата ѝ бе избила пяна. Тя дишаше тежко и свободната ѝ ръка неволно посягаше към нейния нож.

Майк осъзна, че ресоциализацията е била подложена на крайно напрежение и лейтенантът можеше всеки момент да откачи.

– Света майко Божия! – отрони тя. – Какво е това?

На Майк не му пукаше. Вместо това, той извика:

– Обратно към джипа! Ще повикаме бронирани войници! Хайде!

Той направи две крачки, след това осъзна, че Суолоу все още стоеше при вратата, впила поглед в одраното кучеподобно на улицата.

– Лейтенант! Това е заповед, по дяволите! – изрева Майк.

Това свърши работа. Красотата на ресоциализацията бе, че тя правеше подложените на терапията податливи към заповеди, особено когато се намираха под въздействието на стимуланти. Суолоу внезапно се бе взела в ръце и тичаше към джипа, задминавайки по пътя си Майк. В магазинът настъпи раздвижване, докато тя бягаше. Още от кучеподобните се изсипваха през вратата. Те правеха огромни скокове, осъзна той, и можеха да ги ударят в гръб, докато се оттегляха.

Кучеподобните не го направиха. Вместо това, създанията ги изчакаха почти да стигнат до джипа и тогава *нещо друго* се възвиси иззад превозното средство.

За Майк, това беше змия, кобра, готова за удар. Змия с бронирана глава, която се разширяваше назад и преминаваше в широка яка от кокален хитин като на някакъв праисторически гушер. Това беше змия с две стърчащи от тялото ѝ ръце, които завършваха със зловещо изглеждащи, наточени като бръсначи коси.

Коси, които сега се забиваха в покрива на джипа, приковавайки го към земята. Змиевидното същество нададе победоносен съскащ вик.

Суолоу изруга.

– Заобградени сме!

Майк я дръпна за ръкава.

– Концесионния офис! Там има само един вход! Към него!

Той пое в набелязаната посока, а войникът го следваше по петите. Зад гърба си, той чу още стрелба и писъците на кучеподобните. Суолоу бягаше назад и стреляше едновременно, за да им покрива задниците, докато се оттегляха.

Майк се спря на вратата на офиса и огледа бързо стаята. Нищо не се бе променило, откакто бе излязъл от нея преди няколко минути. Той се втурна към бюрото и извади оттам една примитивна двуцевка. Сгъна я и видя, че в дулата имаше заредени два патрона.

Да, офисът изглеждаше изоставен, сякаш собственикът му внезапно е бил извикан някъде. Или завлечен някъде.

Суолоу беше застанала в рамката на вратата и продължаваше да стреля. Чува се още от нечовешките писъци, след това настъпи тишина.

Той погледна навън и видя половин дузина тела на улицата, всички от които кучеподобни. Сега, те приличаха още по-малко на обикновени животни, отколкото преди, защото незасегнатите части от телата им бяха разцепени на гнойни мехури и възлести мускули. Кракът на едно от тях все още потръпваше в локва желатин, което вероятно беше кръвта им.

От змиеподобното с косите нямаше и следа. Джипът представляваше смачкана черупка в края на улицата, а изтичащото му гориво почерняше пясъка отдолу.

– Това ли бяха съществата, които убиха Чау Сара? – Лейтенантът изсъска въпроса, а гласът ѝ прозвуча като приглушен шепот. Очите ѝ буквално бяха без зеници и се виждаше само бялото им.

Майк поклати глава. Създанията, които бяха видели в орбита, притежаваха някаква страховита красота. Те бяха в златно и сребърно и сякаш бяха изградени от мълнии и други природни стихии. А тези тук бяха единствено мускули, и кръв, и лудост. Болеше го дори да ги гледа.

– О, Исусе, къде е голямото? – попита Суолоу.

Майк преглътна праха и страха си.

– Трябва да се измъкнем от тук, преди да са се прегруппирали.

Суолоу се обърна към него с широко отворени очи и паникьосана.

– Да се измъкнем? Та ние току-що влязохме тук!

– Те ще се прегруппират и ще опитат отново.

– Това са животни – озъби се тя и дулото на гаусовата ѝ пушка се повдигна лекичко към Майк. – Застреляй няколко, другите ще се разбягат.

– Не мисля така. Животните не окачват тези, които са убили. Те не взимат трофеи.

Суолоу нададе кратък сподавен вик и пристъпи заднешком в офиса.

– Не, не говорете така.

– Суолоу. Емили, аз...

– Не говорете така – повтори тя и продължи да отстъпва назад. – Не казвайте, че са интелигентни. Защото ако е така, те знаят, че ние сме в капан, и знаят, че могат да ни нападнат, когато си пожелаат. По дяволите, ние сме...

Тя направи нова крачка назад и дъските под нея поддадоха. Тя нададе сподавен писък и изтърва пушката от ръцете си, докато под краката ѝ зейна цяла яма.

От дълбините на дупката се чуваше ядосано цвърчене.

Суолоу се извъртя, докато падаше, и се хвана за дъските, за да спре пропадането. Цвърченето се засили.

Майк пристъпи напред, като едва не изтърва собствената си пушка.

– Емили, хвани се за ръката ми!

– Изчезвайте от тук, Либърти! – изръмжа Суолоу, но почти беше подбелила очи от страх. Със свободната си ръка, тя стисна своя боен нож. – О, Боже, те са точно под нас!

– Емили, хвани се за ръката ми!

– Някой трябва да се върне – каза тя, извади ножа от канията и започна да кълца нещо, което не се виждаше, в ямата. – Те ще атакуват и отгоре. Тръгвайте! Бързо към лагера! Предупредете хората!

– Не мога...

– Размърдайте се! Това е заповед, по дяволите! – ръмжеше Суолоу, докато и последните остатъци от нейната ресоциализация се срутواха под атаките на съществата. Тя нададе див вик и отново заразмахва ножа.

Майк се обърна обратно към вратата и там вече имаше една сянка. Без да се замисля, той дръпна и двата спусъка на пушката и беше облян от кръвта на избухналото кучеподобно.

След това той побягна. Без да се обръща назад, той бягаше, захвърляйки празната двуцевка, докато тичаше. Към джипа. Лейтенант Суолоу бе извадила пушката изпод някакъв капак в задната част. И на него бе предложила една. Все още трябваше да си е там. И други оръжия също.

Той почти стигна до там, когато земята под джипа избухна.

Змиеподобното с бронираната глава и с ръцете-коси. То го бе чакало.

Майк се хвърли встрани от експлозията и започна да пълзи назад,

далеч от змиевидното създание. Той беше прикован от очите му, блестящо-жълти очи, разположени дълбоко под бронираната черупка.

Интелигентност се четеше в тези очи, и глад. Но нищо, което да наподобява душа.

Съществото се изправи върху опашката си, извиси се над потрошения джип, готово да се хвърли напред. Майк закри лицето си с ръка и изпищя.

Письците му бяха удавени от звука на гаусова пушка, включена на автоматична стрелба.

Майк вдигна очи и видя как огромният змиевиден звяр се извиваше и тръпнеше под безпощадния порой шипове, бълвани от пушката. Докато се гърчеше, то изстрелваше бодли от бронираното си тяло, които се изсипваха върху околната земя като смъртоносен дъжд.

След това, един куршум улучи останалото в джипа гориво и цялото превозно средство избухна във въздуха, отнасяйки със себе си и змиеподобното. То изрева нещо, което можеше да бъде ругатня, а можеше да бъде и вик към някакъв неизвестен бог.

Експлозията притисна Майк с гръб към земята и топлината от огъня биеше върху откритите му ръце и лице. Той погледна към улицата. Нямаше и следа от кучеподобните. Само трупове.

Зад него се чу звук и той се завъртя на място, все още седящ на земята. Очакваше да види пак от кучеподобните, но знаеше, че греша, още докато се извъръщаше. Звукът идваше от крака в ботуши, а не от малолести лапи.

Една грамадна, за щастие човешка, фигура закриваше слънцето. Широкоплещеста и прибираща тежък гранатомет в кобур, запасан ниско на бедрото. Замаян, Майк отначало си помисли, че сянката принадлежеше на някой от отряда на Суолоу, че лейтенантът някакси е успяла да се обади за подкрепления, след като се бяха разделили.

Когато зрението му се проясни, той осъзна, че мъжът не беше облечен във военна униформа. Панталоните му бяха от еленова кожа, захабени и груби. Той носеше дочена риза, чиста, но избеляла, с навити ръкави. Лека бойна жилетка, изплетена от някаква открита, наглед кожена тъкан, го разконспирираше като един вид военен. Същото правеше и гаусовата пушка, която той прибираше. Ботушите му бяха добра изработка, но също толкова износени, колкото и останалата част от облеклото му.

– Добре ли си, синко? – Силуетът му протегна ръка.

Майк я сграбчи и внимателно се изправи на крака. Чувстваше се

като една огромна контузия, а гласът на мъжа звучеше далечно и металическо в ушите му.

– Добре. Жив – промълви той. – Ти не си от военните.

Сега вече можеше да различи и лицето на своя спасител. Глава с пясъчноруса коса и грижливо оформени мустаци и брада.

Мъжът се изплю в праха.

– Не съм от военните? Ще приема това като комплимент. Аз съм закон в тези области. Шериф Джим Рейнър.

– Майкъл Либърти. ЮНН, Тарсонис.

– Новинар? – попита Рейнър. Майк кимна. – Доста си се отдалечил от дома, нали?

– Да. Ние проверявахме едно съобщение... О, Боже.

– Какво?

– Суолоу! Лейтенантът! Оставих я концесионния офис! – Майк тръгна на зигзаг към бюрото на таксатора. Представителят на закона го последва отблизо, с извадено оръжие. След експлозията, не се забелязваше никаква следа от кучеподобните.

Майк завари лейтенант Суолоу по лице, все още наполовина в дупката. Едната ѝ ръка продължаваше да стиска бойния нож, а с другата се бе впила здраво в една хлабава дъска.

Шерифът погледна в стаята и каза:

– Синко. – Тонът му беше предупредителен.

– Помогнете ми малко – изрече Майк, хващайки Суолоу за ръката с ножа. – Може да я издърпаме нагоре и... О, Боже.

Тялото на лейтенант Емили Джеймсън Суолоу вече не съществуваше от кръста надолу. Плътта ѝ свършваше с влакнесто месо на парцали, а няколко прешлена висяха от разкъсания гръбнак като мъниста от скъсана връвчица.

– О, Боже. – Майк пусна тялото. То се плъзна обратно в ямата с противен звук. Чу се цопващо тупване и звук от движението на нещо друго отдолу.

Майк падна на колене, наведе се напред и си избълва червата. След това и втори път, и трети, докато вече чувстваше само напъни за повръщане. Главата му се въртеше и той изпитваше усещането, че нещо е изсмукало всичката кръв от мозъка му.

– Не искам да те прекъсвам – каза Рейнър, – но мисля, че трябва да вървим. Смятам, че единственото, което успях да направя, бе да елиминирам един от техните офицери. Да отстреляш капитана, ако схващаш мисълта ми. Те се прегрупираат. Най-добре да вървим. Имам мотор

отвън. – Той спря за миг, след което добави: – Съжалявам за приятелката ти.

Майк кимна и почувства как стомахът му направи един последен опит да се изпразни.

– Да – отрони най-накрая Майк. – Аз също.

ГЛАВА 6

ПЪЛЗЯЩОТО ВЕЩЕСТВО

Войната е лесно разбираема върху хартия. Тя изглежда някакси далечна и теоретична, когато е предадена черно на бяло. Дори видеорепортажите притежават някаква хладна и странична форма, която предпазва зрителя да не разбере колко ужасна е всъщност тя.

Това не е нищо повече от филтър за здравия разум, позволяващ на онези, които препредават информацията, да отделят докладите и цифрите от страховитата реалност. Точно затова тези, които водят армии, могат да правят всякакви ужасяващи неща със своите войници, за каквито никой нормален човек не би се сетил, ако трябва да ги погледне в очите.

Но когато си изправен срещу смъртта, когато си изправен пред избора да сееш смърт или да загинеш самия ти, тогава всичко се променя.

Филтрите падат и ти си длъжен да се оправяш директно с лудостта.

Манифестът на Либърти.

– Наричат ги Зерги – обяви шериф Рейнър, докато се качваше върху своя ховърциклет. – На дребните им викат зерглинги. Змиевидното, което вдигнахме във въздуха, се нарича хидраликс. Предполага се, че те са малко по-умни от ситните.

Майк все още изпитваше усещането, че си е жабурил устата с отходна вода, но той каза:

– Кой ги нарича по този начин? Кой ги е кръстил Зерги?

Рейнър отвърна:

– Пехотинците. От тях ги чух.

– Логично. Тези пехотинци споменаха ли нещо за същества, наречени Протоси?

– Да – отвърна Рейнър, докато слагаше колана на репортера. – Те имат блестящи кораби и взривиха Чау Сара. Може би идват и насам, както подразбрах. Точно затова всеки си е бил камшика към изходите.

– Мислиш ли, че те са една и съща раса?

– Не знам. А ти?

Майк сви рамене.

– Видях им корабите над Чау Сара. Бих се изненадал да науча, че

тези... неща... са били зад кормилото. Може би са техни съюзници? А може би техни роби?

– Възможно е. И това е по-добре, отколкото другия вариант.

– Който е?

– Че са врагове – отвърна шерифът и запали главния двигател на своя ховърциклет. – Това би било много по-лошо за всеки, който се озове между тях.

Те направиха един последен кръг над мъртвия град на базата Ен-тъм. Либърти записваше разрушенията на своето комуникационно устройство, докато Рейнър изстрелваше бризантни гранати към дървените постройките. Зад тях останаха само стълбове дим.

Рейнър обясни, че е бил на обиколка като скаут за групичка бежанци. Някакви от местното правителство. Те се намирили на няколко клика напред, придвижващи се към място, наречено станция Бекуотър¹⁰.

– Има един бежански лагер на около три клика назад по този път. – Майк махна с ръка зад гърба си. – Не беше ли тръгнал към него?

– Не. Получихме доклад за неприятности в Бекуотър и отиваме да разследваме случая.

– Въобще ли не се споменаваше за бежански лагер в този доклад? – попита Майк.

– Не. Разбира се, *наистина* изглежда, че Конфедерацията иска по-голямата част от населението на планетата да се лута наляво-надясно като пилета, на които са им отрязали тъпите главици.

– Някой ми каза съвсем същото, точно преди да дойдем тук.

– Който и да ти го е казал – заяви одобрително Рейнър, – не използва главата си само за украшение.

Те летяха плавно над неравния терен. Рейнър променяше посоката, само за да заобиколи по-големите препятствия. Ховърциклетът от клас Вълчър¹¹ представляваше мотоциклет с издължен нос, който притежаваше ограничена технология за кръжене във въздуха и тя му позволяваше да се държи на около педя над земята. Бордовият компютър и сензорите на носа поддържаха постоянно темпо, без да обръщат никакво внимание на дребните камъни и шубраците.

Пристегнат на задната седалка, Майк си помисли: *Трябва да си намеря един от тези... и свестен комплект бойна броня*. Той си спомни отново за лейтенант Суолоу и се зачуди как ли би се представила тя, ако

10. Backwater (англ.) – затънено, отдалечено място; блато, тресавище – Бел.пр.

11. Vulture (англ.) – лешояд – Бел.пр.

носеше своя изолиращ пашкул от неостомана.

Те настигнаха групичката бежанци на Рейнър преди да беше изтекъл един час. Шерифът беше прав: тази сбирка хора се състоеше от правителствени типове, удобно изпратени сред пустошта по заповед на Флотата. Майк си представи задоволството на полковник Дюк при издаването на тази специална заповед. Техният поход бе прекъснат временно и Рейнър се обърна към един от стражите в ариергарда.

– Отпред има нещо, което не бяхме взели в предвид – заяви войникът от колониалната армия, облечен в броня СМС-300. – Прилича на стара командна станция.

– От нашите ли? – попита Рейнър.

– Подобна. Нямах я на нито една от картите на региона. Изпратихме останалата част от скаутите, за да я проверят.

Рейнър се извъртя върху седалката си.

– Искаш ли да слезеш? – попита той.

– Не, искам да се кача на кораб, заминаващ от планетата – отвърна Майк. – Но докато съм принуден да стоя тук, бих желал да го видя. Такава ми е работата. Дълг. – Той си спомни за базата Енгъм и внезапно изпита огромно недоверие към всякакви стари сгради.

Рейнър изръмжа едно съгласие и изстреля мотора напред. Те изкачиха един нисък хълм и видяха от другата му страна командната станция.

Майкъл знаеше какво да очаква от подобни постове. Такива имаше навсякъде, дори на Тарсонис. Полу-куполи, наблъскани със сензорно оборудване и компютри, те не бяха нищо повече от малки автоматизирани фабрики, които произвеждаха строителни превозни средства за работа в местните мини и които не притежаваха почти нищо от рода на обслужващ персонал или защита. В един момент някой гениален дизайнер бе сложил скокови двигатели по дъното на станциите, за да бъдат премествани там, където има нужда от тях, но ако някога ти се наложеше да ги местиш, трябваше да дръпнеш шалтера на всичко останало.

Тази беше, хм, по-различна. Тя изглеждаше леко посмачкана от едната страна. Но не получила повреда отвън, а по-скоро свила се навътре, като спаружена ябълка, която е престояла твърде дълго на слънце. От всичките ѝ страни бяха израснали трънаци и драки. Застанали в полукръг около нея, колониалните сили, неопитни местни войници в износени бойни брони, напредваха внимателно.

– Никога не съм виждал подобно нещо – заяви Рейнър. – Толкова високо израснала зеленина. За да изглежда толкова зле, тази станция

трябва да е била тук още преди установяването на колонията.

Майк огледа земята около основата на командния пост. Той посочи.

– Виж там!

– Какво?

– Земята. Около станцията е пълно с онова пълзящо сиво вещество.

Намерихме го в Ентъм, преди да ни нападнат Зергите.

– Мислиш ли, че има връзка?

– О, да – кимна за съгласие Майк.

– Думата ти ми стига – отвърна шерифът и включи комуникационното устройство на своя мотор. – Тази сграда бъка от Зерги, момчета. Да им дадем да се разберат.

Майк, който държеше собствения си рекордер включен, каза:

– Кажете им да внимават за зерлингите. Те обичат да се крият в дупки.

Не се оказа нужно да отправя това предупреждение. Земята пред командния център се разтвори и избълва две шепи от одраните кучеподобни същества. Колониалните сили бяха подготвени и ги покосиха веднага щом се показаха. Зерглингите нямаха никакви шансове за успех и бяха превърнати в пихтиести люспи още с първите залпове. След като се справи с първоначалната заплаха, местната милиция започна да изстрелва запалителни бомби към самата командна станция. Сградата беше обгърната в пламъци.

Рейнър остана върху своя мотор и изстрелваше бризантни гранати от една къса минохвъргачка, докато покривът не се пропука като счупена черупка на яйце. Майк успя да огледа добре вътрешността: цялата постройка беше пълна с оплетено кълбо от смъртоносни лози, истинско изобилие от оранжево, зелено и виолетово. Торбички от нечисти прото-неща висяха покрай едната стена. Те пищаха, докато огънят ги поглъщаше.

– Записваш ли всичко това? – попита Рейнър, докато покривът се срутваше навътре, погребвайки димящите останки на гъмжащата от вредители сграда под себе си.

– Да. – Майк изключи рекордера. – Сега ми трябва някое място, откъдето да изпратя репортажа.

Рейнър се усмихна.

– Нали ти казах, че тази групичка бежанци се състои от правителствени типове. Ако някой притежава сваятна комуникационна система, то това са те.

Шериф Рейнър се оказа прав. Бегълците имаха повече от

задоволително комуникационно устройство и в нормални времена връзката щеше да бъде идеална. Но когато Майк се включи в мрежата, веднага му стана ясно, че отделни нейни части пропаднаха по цялата планета. В нея имаше очевидни дупки, а също и високо ниво на статичен шум. Също като фермите, комуникационната мрежа беше принудително изоставена, което бе довело до незабавните последици.

Той скалъпи историята доколкото можеше, чудейки се какво ли щяха да изрежат военните цензори, преди да я ретранслират към ЮНН, и какво ли щеше да промени Ханди Андерсън. Зрителите, а и хората, които се намираха между него и тях, трябваше да знаят какво се случваше, независимо от всичко.

Той добави по-голямата част от записа в бежанския лагер като кратка допълнителна статия, но не спомена и дума за препирнята между Суолоу и Кериган. Майк описа детайлно положението в базата Ентъм и включи картина от опожаряването на командната станция. Той завърши с пояснителната бележка, че постът не бе отбелязан на нито една от колониалните карти, с ясното съзнание, че ако сметнеха, че нещо трябва да се изрече, цензорите щяха да изхвърлят точно това изречение.

Той изпитваше и не по-малката увереност, че щяха да пуснат кадрите, в които смелите колониални сили унищожаваша зерглингите. Триумфални действия като това винаги се ползваха с одобрението на военната цензура.

Докато репортажът се процеждаше през буфера към общата мрежа, Майк изтръска оранжевия прах от самото си. След това той откри Рейнър в столовата. Пясъчнорусият мъж му предложи чаша кафе. То бе военен тип Б – сварено до втвърдена утайка и оставено да изстине. Беше все едно да пиеш мек асфалт.

– Изпрати ли си репортажа? – попита представителят на закона.

– Ъ-хъ – отвърна Майк. – Дори успях да ти напиша правилно името. – Той му отправи язвителна усмивка.

– Добре ли си? – каза Рейнър. Думата прозвуча като „добрей“.

Майк сви рамене.

– Ще издържа. Писането ми помага да го преживея.

– Виждал си смърт и преди, нали?

Майк отново сви рамене.

– На Тарсонис? Разбира се. Епизодични престрелки. Самоубийства. Гангстерски убийства и автомобилни катастрофи. Дори някои неща, които могат да конкурират онези тела, увесени в бара. – Той си пое дълбоко въздух. – Но трябва да призная, че не съм виждал подобно нещо. Не

и като това с лейтенанта.

– Да, тежко е, когато си говорил с жертвата само броени секунди преди да се случи това – заяви Рейнър и отпи нова глътка от асфалта. – Особено, когато е станало изненадващо. И просто за да знаеш, отговорът е не, вината не е твоя.

– Откъде знаеш? – попита Майк, изпитал внезапно раздражение. Той си бе мислил точно за това: че той бе отговорен, задето бе завел Суолоу в Ентъм да срещне смъртта си.

– Знам, защото съм шериф. И въпреки че не бях виждал нещо подобно на базата Ентъм, аз съм бил в ситуации, когато някои оцеляват, а други загиват. И живите изпитват вина, че са останали живи. След това.

Майк замълча за миг.

– Какво предлагате тогава, доктор Рейнър?

Рейнър сви рамене.

– Горещо-долу това, което правиш. Да продължиш да живееш живота си. Да си вършиш работата. Да не посягаш към никакви наркотици. Ти беше разтърсен, но започваш да го преодоляваш.

Майк кимна.

– Знаеш ли, като стана дума да продължа да живея живота си, има едно нещо, което отдавна се каня да направя.

– И то е...?

– Да се науча да използвам тази бойна броня. Изпуснах си шанса, когато летях наляво-надясно с флотата, и оттогава съжалявам. Изглежда, че това може да се окаже чалъма за оцеляване тук.

– Така си е. – Рейнър вдигна поглед от чашата си към репортера. – Да, мисля, че имам един резервен костюм, тип 200. А и ще се задържим на лагер тук, докато получим отговор от пехотинците. Според мен, моментът е удачен да се понаучиш.

Половин час по-късно, Майк стоеше екипиран пред палатката, която служеше за столова. Отнело им бе десет минути да измерят костюма из целия багаж, който бежанците мъкнеха със себе си, и още двадесет, за да го облече както трябва. Той знаеше, че Суолоу можеше да се намъкне в бронята си за три минути, най-много. *Научи се да тълзиш, преди да започнеш да вървиш*, каза си Майк.

Самият костюм беше подобен на охранявани с енергия бойни брони, използвани от екипажа на „Норад II“. Той бе неуязвим за леките оръжия, притежаваше ограничена животоподдържаща система (за разлика от целите скафандри на морските пехотинци) и осигуряваше основна атомна/биологическа/химическа защита. Все пак, това бе по-

ранен модел от стандартната екипировка на военните и си беше буквално антика. Явно местният закон получаваше оборудване втора употреба от правителството на Конфедерацията.

В завършен вид костюмът увеличи ръста на Майк с цяла педя, но грамадните ботуши притежаваха собствени стабилизационни компютри, за да го държат изправен. Освен това, бронята му дойде и малко ниско в областта на чатала, докато Рейнър не му показа къде беше ръчката, която повдигаше подпorkата на краката. Костюмът можеше да бъде херметизиран и тогава щеше да изкара една седмица от собствените си рециклирани отпадъци. Това беше тръпка, която Майк реши да пропусне за момента.

Раменете също бяха огромни, тъй като приютяваха резервни амуниции и внушително количество сензори. Раницата на гърба му представляваше голям климатик, отвеждащ отделената от тялото топлина. Поновите модели притежаваха заглушители, които убиваха всякакви звуци и следи от топлина, но това беше древен костюм, очукан и кърпен безброй пъти.

Някои части от него бяха сравнително тесни, плътно прилепващи около ръцете и краката на широки ленти. На други места изглеждаше свободна и отворена.

– Тесните места са част от спасителната система – обясни му Рейнър, докато го нагласяше в бронята. – Ако получиш голяма рана в ръката или крака, костюмът се стяга като турникет. Парче от теб си отива, но останалото оцелява.

– Струва ми се, че има някаква празнота под мишниците – каза Майк.

– Да, виж, това са остатъци от армията. Там по принцип стоят стимулаторите. Ние не ги използваме в колониалните милиции. Твърде много хора се пристрастяват към наркотиците в тях. – Той затвори последната връзка и херметизира вътре Майк. Репортерът се олюляваше напред-назад и се чувстваше като костенурка на кокили.

Рейнър беше в собствения си костюм, който изглеждаше също толкова очукан и износен. Шерифът кимна иззад отворения си визьор и каза:

– Бронята ще спре повечето от обичайните гранатомети, въпреки че някоя хубава иглопушка все пак би могла да мине през нея. Точно затова голяма част от фронтоваците носят Импейлър С-14, гаусова пушка, която изстрелва осеммилиметрови шипове.

– А сега?

– Сега ще вървиш – отвърна Рейнър. Неколцина от другите войници вече също ги гледаха, а край входа на палатката се бе събрала и малка тълпа. Шерифът кимна отново. – Давай.

Майк погледна към сигналните светлини по ръба на визъора си. *Наистина* беше чел наръчниците преди това, на кораба, и знаеше, че малките лампички означаваха, че всичко бе екстра. Той направи крачка напред.

Очакваше стъпването да прилича на измъкване от кал, след като вдигаше огромната тежест на обувия в ботуш крак. Вместо това, ходилото му, овързано със сензори и подкрепено от цял тон кабелни връзки, се повдигна почти до кръста му. При такава висока крачка, Майк изгуби равновесие и се килна назад. Сервомеханизмите застанаха в отговор и той се изви, падайки на едната си страна със звучно тупване.

Рейнър вдигна ръка пред лицето си и се опита да изглежда сериозен, но с мъка прикриваше усмивката, разцъфнала под пръстите му. Майк видя, че неколцина от останалите представители на закона си разменяха пари помежду си. *Супер, имаме си и залагания*, помисли си той. Сигналните светлини по визъора му примигваха предупредително в жълто. Майк ги погледна, консултира се с наръчниците в паметта си и реши, че всички те означаваха: „Ей, тъпак, ти падна“.

– Може ли една ръка? – каза той.

– По-добре се справяш самичък. – И в гласа на Рейнър се долавяше усмивката.

Чудесно, помисли си Майк, докато бавно се обръщаше по корем. Той откри, че можеше да се повдигне на една ръка, но да движи огромните крака под себе си се оказа трудноизпълнима прищявка. Най-накрая, той се изправи до почти вертикална позиция.

– Добре – отбеляза Рейнър. – Сега върви. Давай.

Майк опита с тътрузене на краката този път и бронята отвърна с блъскане напред, вдигайки облак от оранжев прах. Той се повлачи три метра, след това се завъртя и измина още три. При вторият завой, той вече се чувстваше достатъчно уверен, за да направи истински стъпки и след като не падна, започна да се движи нормално. Сигналните светлини отново му намигваха в зелено и той изпита облекчение, че не беше повредил костюма. Освен това се радваше, че не се беше смял твърде много на новобранците, докато те бяха тренирали на борда на „Норад II“.

Рейнър отиде до колониалните войници и се върна с една гаусова пушка. Той я подаде на Майк, а бронираната му ръка се сключи около

по-големия от двата спусъка. По-малкият, използван от стрелци без броня, изискваше да се използват и двете ръце, за да бъде стабилизирано дългото дуло. Облечен в костюма, Рейнър можеше да я държи с лекота.

– Стреляй по онзи камък – каза той, сърцато борейки се да не допусне усмивка по лицето си.

В първият момент, Майк си помисли, че шерифът беше просто развеселен от неговото представяне, но когато насочи пушката, той се замисли какво точно правеше. Брониранията костенурка върху кокилите щеше да стреля с оръжие.

– Чакай – каза той. – Как понася това нещо откатите?

Рейнър се обърна към останалите от местната милиция.

– Видяхте ли? Казах ви, че той е по-умен, отколкото изглежда. – Няколко от колониалните войници посегнаха към портфейлите си.

На Майк той каза:

– Трябва да се обтегнеш, да застанеш с широко разкрасени крака. Костюмът познава маневрата. Той ще компенсира натиска върху ръката с оръжието.

Майк се извърна обратно към мишената си, обтегна се и изстреля един откос. Залп от шипове излетя от дулото на пушката и обсипа камъка. Скални отломки се разлетяха навсякъде и Майк видя, че бе издълбал бял белег по повърхността.

– Не беше зле – заяви Рейнър, този път с цяла усмивка. – Това е един камък, който добре ще се замисли, преди да нападне добрите, богобоязливи хора.

Майк се чувстваше, сякаш се бе вдигнал товар от плещите му. Суолоу бе мъртва и имаше странни ксеноморфи навсякъде из пустошта, пълна с бежанци. Но поне той правеше нещо по въпроса.

Що се отнасяше до него, Майк бе направил важната, бронираната първа стъпка.

* * *

Евакуиращите се на Рейнър трябваше да останат на това място, докато флотата не се свържеше с тях. Майк реши, че би могъл да се помага с екипа на Рейнър за около ден, може би два, след което или щеше да си уреди пехотинците да го върнат в града, или щеше да си намери собствен превоз. По дяволите, щом веднъж вестта за битката на колониалните войници със Зергите стигнеше до местните новини, тяхната група дори можеше да бъде изтикана напред в опашката.

Той не си и помисли за репортажа до късно следващия ден, когато

пристигнаха истинските пехотинци.

Те се спуснаха с рев от оранжевото небе, като облечени в стомана фурии. Спускателните кораби на Конфедерацията се разгърнаха по важните точки около бежанския лагер, предотвратявайки всякакво бягство. В момента, в който се приземиха, от тях се изсипаха тежковъоръжени пехотинци в пълно, модерно, бойно снаряжение, придружавани от файърбати¹², специалните отряди, въоръжени с огнехвъргачки на плазмена основа. Един Голиат излезе от трюма на спускателен кораб и застана на пост в далечния край на палатките.

Пехотинците бързо обградиха лагера и навлязоха сред бежанците. Когато срещнаха някой от местната милиция, те изискваха тяхното разоръжаване и предаване. Изненадани и несигурни, колониалистите се подчиняваха.

Майк, вече облечен в цивилните си дрехи и дългия парцал, тръгна към палатката на Рейнър. Той стигна до нея, точно когато шерифът викаше към своя видеоекран.

– Да не сте откачили? Ако *не бяхме* изгорили проклетата фабрика, цялата колония можеше да бъде опустошена. Може би, ако не бяхте си губили сладкото време, докато стигнете до тук...

– Виж, помолих те учтиво първия път, момче – от монитора се дочу познат глас, който смрази душата на Майк. Той не можеше да види лицето, но знаеше, че от другата страна на видеовръзката бе полковник Дюк. – Не съм дошъл тук, за да си приказвам с теб. Хвърляй сега оръжието.

Рейнър промърмори:

– Предполагам, че нямаше да бъдеш от Конфедерацията, ако не беше *истински* трън в гъза. – И едва тогава прекъсна връзката. На Майк, той каза: – Типичното мислене на онези от Конфедерацията. Ние им вършим тяхната работа, и естествено, те са ядосани на конкуренцията.

Двама пехотинци в пълна екипировка се появиха на входа.

– Шериф Джеймс Рейнър, имаме заповед да ви арестуваме за предателски действия...

– Да, да – въздъхна Рейнър. – Получих любовното послание на вашия полковник. – Той остави оръжието си на масата. Те бяха веднага прибрани от пехотинеца.

– По време на нападението над командната станция, тук е присъствал и някой си Майкъл Либърти от Юнивърсъл Нюз Нетуърк – заяви

---

12. Firebat (англ.) – огнен прилеп – Бел.пр.

войникът, обръщайки се към Майк.

– Ами, той... – започна Рейнър.

– Си тръгна – каза Майк и вдигна своя репортерски пропуск. – Казвам се Рурк. От местната преса. Мики духна вчера, след като си пусна репортажа.

Пехотинецът прокара сменената идентификационна карта през четящото устройство, след което изсумтя. Майк се надяваше, че разпокъсаността на глобалната мрежа нямаше да позволи да се покаже снимката на Рурк.

Войникът каза:

– Господин Рурк, от този момент се намирате в зона с ограничен достъп. Трябва да я напуснете незабавно.

– Какво, по... – отрони Рейнър.

Майк го прекъсна.

– Разбира се, сър. Изчезвам.

Пехотинецът продължи:

– Трябва да ви информирам, че по силата на военното положение, всичко, което опишете от това, ще бъде разгледано от военната цензура. Всякакви предателски статии ще бъдат докладвани, а авторът им ще бъде наказан с цялата строгост на закона.

– Напълно си прав, мой човек. Имам предвид, сър – заяви Майк.

Рейнър извика след него.

– Ей, „Рурк“, най-добре да вземеш мотора ми. – Той хвърли ключовете на репортера. – Не мисля, че ще имам нужда от него за известно време.

– Не бой се, шерифе – отвърна Майк.

Представителят на закона му отправи твърд поглед.

– И ако видиш онзи бисер Либърти – изрече той с каменен глас, – кажи му, че очаквам от него да направи нещо за тази каша. Чуваш ли?

– Тъй вярно, мой човек – каза Майк. – Тъй вярно.

Въпреки всичко Либърти не си позволи да се отпусне, докато не се отдалечи на над пет клика от бежанския лагер. Когато си тръгваше, хората на Рейнър бяха натикани като овце в спускателните кораби. Ако Дюк следваше стандартната военна процедура на Конфедерацията, те щяха да бъдат откарани в стар затворнически кораб в орбита над планетата.

Майк се утеши с факта, че поне докато бяха там, щяха да имат известна защита срещу Зергите и Протосите.

Първоначалният му план беше да се върне в града, да хване някой

кораб, напускащ планетата, и после да остави Ханди Андерсън да се оправя с подробностите около непозволената му разходка, след като Майк се върнеше на Тарсонис. Но мисълта, че щеше да остави Рейнър да гние в някакъв военен затвор, го ядеше отвътре. Шерифът беше едно от, дявол го взел, добрите стари момчета, които изглежда вирееха буйно из Пограничните светове, но той не беше кофти тип. А и беше спасил кожата на Майк в Ентъм.

За миг в паметта му изникна лицето на лейтенант Суолоу. Тя му бе помогнала, а той не бе оправдал надеждите ѝ. Въпреки всичко, казано от Рейнър, той се чувстваше отговорен. Нима щеше да издъни и шерифа по същия начин?

– Издънвам се е толкова грозна дума – измърмори той, но бе наясно, че не би могъл да остави представителя на закона в нежните лапи на Дюк. До момента, в който стигна покрайнините на града, той знаеше, че трябваше да хване една совалка за „Норад II“ и да си изясни отношенията с полковника.

По дяволите, даже може да ни настанят в съседни килии, помисли си той.

Градът вече беше напълно евакуиран, нямаше и кордони при главните входни точки. Улиците бяха непривично празни и не се мяркаха дори войниците на Конфедерацията. Летейки по запустелите пътища, Майк се зачуди какво ли се бе случило с колегите му от кафенето до стаята за журналисти. Дали все още си бяха там или и те бяха отведени в някоя дупка наред пустошта?

Чу се някакъв тъп удар и ховърциклетът се разтресе под него. Поглеждайки назад, той видя, че друг Вълчър се бе промъкнал до него и бе сбутал лявата му задна броня. Зад поляризираното стъкло, Майк забеляза силуета на шофьора, сочещ към ухото си. Универсалният символ за „Включи си радиото, бе, идиот“.

Той цъкна комуникационното устройство и лицето на Сара Кериган изникна върху екрана.

– Следвай ме – каза тя.

– Опитваш се да ме пребиеш ли?

– Това е тъп въпрос, имайки предвид, че ти вече си мъртъв.

– Какво?! – изломоти Майк.

– Оповестиха го преди около час. Съобщиха, че някакви терористи в откраднатата броня файърбат са обстреляли автобус, пълен с репортери. Идентифицирали са жертвите по техните документи. Честито, ти оглавяваш списъка на загиналите.

– О, Боже. – Майк усети как стомаха му се разбунтува. Рурк бе носил неговия репортерски пропуск. През съзнанието му мина мисълта, че строителният скандал най-накрая го бе настигнал, дори на това отдалечено място.

Кериган се изсмя.

– Това не ти е никакъв скандал със строителни материали на Тарсонис, новинарска хрътко. Някой тук те иска мъртъв. Ти знаеш твърде много, господин Либърти.

Стомахът на Майк се обърна.

– Какво имаш предвид?

Раздразнението надмогна статичното пукане на връзката.

– Имам предвид, че твоят полеви доклад подписа присъдата на местните сили. Фактът, че те се бият със Зергите, а пехотинците не, е болезнено очевиден, затова Дюк заповяда да арестуват местните отряди и да ги разкарат от планетата. Той иска мястото да е беззащитно. Не е ли очевидно? Ако наистина искаш да помогнеш на жителите от тази планета, последвай ме.

Майк поклати глава.

– Ами ако откажа?

– Ще те съборя на пътя и ще те влача зад себе си – изпука комуникационната връзка. – Исусе, ти караш по-зле и от баба ми.

С тези думи, Кериган изстреля своя Вълчър напред и веднага зави наляво. Либърти я последва, внезапно осъзнал, че взимаше завоите прекалено широко.

Те се насочиха към един район, пълен със складове, някои от които не бяха нищо повече от празни черупки. Вълчърът на Кериган се плъзна през отворената врата на един от тях. Майк също влезе вътре, а Кериган затвори портите зад него.

– Да ме блъскаш по този начин си беше доста опасно – каза той, докато слизаше от ховърциклета. – Сигурно се имаш за адски добър шофьор.

– Такава съм. Освен това, аз съм много добра и с ножовете. И с огнестрелните оръжия. Това да не си го откраднал? – попита тя, поглеждайки към мотора.

– Даде ми го един приятел.

– Приятелят ти не се грижи много за екипировката си. Това място е безопасно. Има само още нещо, преди да продължим нататък.

Преди Майк да успее да реагира, Кериган протегна ръка и сграбчи репортерските му документи. С едно плавно движение, тя ги хвърли във

въздуха, извади ръчен лазер и ги изпържи на върха на полета им. Стопените останки се приземиха с мек цопващ звук върху бетонния под.

– Смятаме, че репортерските пропуски могат да бъдат проследени. Това би обяснило защо се случи лошото нещо с човека, който носеше твоите документи. Рано или късно, те ще разберат, че са оставили един репортер жив и тогава ще тръгнат след теб. Сега ела насам. Трябва да наглася една апаратура.

Тя му обърна гръб, оставяйки Майк да се пени, и започна да мести някаква техника в задната част.

– Виж, ти знаеш, че не можеш да се довериш на войниците на Дюк в момента, затова поне ще изслушаш ли и моята позиция? – Тя се наведе, за да провери някакви кабели.

Майк разпозна оборудването.

– Това е пълна холовръзка.

– Истинско произведение на изкуството – отвърна Кериган с усмивка. – Моят командир има късмета да получава само най-доброто.

– Най-доброто, естествено, след като може да си позволи да държи на служба телепати.

Кериган замръзна за частица от секундата, но това бе достатъчно, за да накара Майк да се усмихне.

– Да, така е – отвърна тя. – Не правя кой знае колко, за да *го* прикривам, нали?

– Бях готов да повярвам, че наистина си голям мой фен – заяви Майк, – но така, *случайно*, да ме откриеш, докато влизах в града, това вече дойде *малко* в повече на доверието ми. Смятах, че единствено воините-призраци от Флотата на Конфедерацията са телепати.

– Ами, аз и това съм го работила едно време. Но ми писна и си тръгнах.

– Няма нужда да съм телепат, за да знам, че това не е цялата история. – Майк сви рамене обезоръжаващо, след което добави: – Това не е работа, от която можеш да излезеш в пенсия. Освен това смятах, че телепатите използват инхибитори за забавяне на реакции, за да бъдем защитени ние, нормалните хорица.

– Всъщност е обратното – каза Кериган, а в гласът ѝ се долавяше нотка на горчивина. – Инхибиторите също така държат и вашите гадни дребни мислички далеч от *моето* съзнание. Тежко е да знаеш, че на всеки един около теб не може да му се има доверие в някаква степен. – Тя хвърли твърд поглед към Майк и зелените ѝ очи заблестяха. – Банята е в задния ъгъл. Не, няма прозорец, през който би могъл да се измъкнеш.

Не искам да ти прострелвам коленете, за да те задържа тук, но ти знаеш, че бих го направила.

– Защо мен? – измърмори Майк, докато се отправяше към тоалетната.

– Защото, идиот такъв – извика Кериган от другия край на халето, – ти си важен за нас. А сега си напудри носа и се връщай тук.

Когато Майк се върна, жената беше завършила нагласяването на холографската апаратура. Тя притежаваше пълна прожекционна плоча, но можеше да се побере в два куфара.

– Не е, да знаеш – каза Кериган, когато той се приближи.

– Не би било предимство за един репортер да чете мисли? – Майк вече свикваше със странния съкратен начин на говорене на телепатите.

– Не – поклати глава тя. – Повечето от това, което долавям, е от подповърхността, а дори то е доста лигаво в много от случаите. Животински нужди и всякакви такива глупости. И тайни. По дяволите, целият ми живот е изпълнен с тайни. Това те състарява адски бързо.

– Съжалявам – каза Майк, но внезапно осъзна, че не беше сигурен дали го мислеше сериозно или не.

– Да, сериозно го мислиш. Просто не го знаеше. И не, нямам никакви цигари. Започваме.

Тя натисна един превключвател и заговори тихо в микрофона. Долната плоча на холографския предавател замърка нежно и в светлината се оформи хуманоидна фигура. Мъжът, широкоплещест, облечен в псевдо-военна униформа, сякаш беше издялан от самите лъчи. Лицето му се свеждаше до гъсти вежди, заострен нос, огромни мустаци и издадена брадичка. Косата му беше черна, прошарена от сиви кичури, но все още преобладаваше естествения ѝ цвят.

Майк го разпозна веднага от десетките плакати с надпис „Търси се“, разлепени из цялата Конфедерация.

– Господин Либърти, толкова се радвам, че успяхте да дойдете – заяви блестящата фигура. – Аз съм Арктур Менгск, водачът на „Синовете на Корал“. Бих желал да ви помоля да се присъедините към нас.

ГЛАВА 7

СДЕЛКИ

Арктур Менгск. Това е име, синоним на думите терор, предателство и насилие. Живият пример, че целта оправдава средствата. Касапинът на Конфедерацията на човечеството. Героят на унищожения свят Корал IV. Кралят на вселената. Дивият варварин, който никога не позволява нещо или някой да му се пречка на пътя.

При все това, той е също и чаровен, образован и интелигентен. Когато си в неговото присъствие, ти изпитваш усещането, че той наистина те слуша, че мнението ти има значение, че ти си някоя важна личност, като се съгласиш с него.

Изумително. Често съм се чудил дали хора като Менгск не си ходят със собствени мехурчета от изопачена реалност и всички, които попаднат в тях, биват моментално пренесени в друго измерение, където ужасните неща, които той говори и върши, внезапно придобиват смисъл.

Поне такъв е ефекта, който той винаги има върху мен.

Манифестът на Либърти.

Блестящата фигура замлъкна за миг, след което каза:

– Има ли някакъв проблем с нашата връзка, лейтенант?

Кериган отвърна:

– Ние ви чуваме отлично, сър.

– Вие чувате ли ме, господин Либърти? – попита Арктур.

– Чувам ви – отвърна Майк. – Просто не знам дали да вярвам на ушите си. Вие сте най-мразения човек в Конфедерацията.

Арктур Менгск се изхили и скръсти ръце върху широкия си, плосък корем.

– Правите ми чест, но трябва да ви отговоря, че аз съм най-мразения човек само сред елита на Конфедерацията. Само сред онази върхушка, която си е поставила за цел в живота да държи всички други в подчинение. Тези, които предпочитат да мислят различно, биват прогонвани. Аз преживях това пропъждане и затова съм заплаха за тях.

Думите на Менгск се разляха върху Майкъл Либърти като топъл мед. Поведението и гласът на мъжа викаха с цяло гърло „политик“. Това беше същество, което щеше да се чувства в свои води сред градската управа на Тарсонис или при интимните разговори в убежищата от

обществото на старите Фамилии на Конфедерацията.

– Познавам много репортери, които биха желали да разговарят с вас – каза Майк.

– И вие сте в това число, надявам се. Аз съм почитател на работата ви от дълги години насам. Трябва да призная, че изпитах изненада, когато видях прославеното ви име под някакъв обикновен военен репортаж.

Майк сви рамене.

– Имаше смекчаващи вината обстоятелства.

– Разбира се – отвърна Менгск и нова усмивка се появи под гъстия му, прошарен мустак. – И също така, страхувам се, че моят собствен скитнически начин на живот не позволяваше да бъде уредено подходящо интервю. Малцината, които преодоляха това препятствие, бяха бързо очистени от Конфедерацията. Смятам, че разбирате какво имам предвид.

Майк си спомни за Рурк, загинал с репортерските документи на Либърти, и за хората на Рейнър, заключени в орбита, и за бежанците, очакващи спускателните кораби, които май никога нямаше да дойдат. Той кимна.

– Знам, че моята репутация ме предхожда, Майкъл. – Менгск се спря внезапно. – Може ли да ти говоря на ти?

– Ако предпочитате.

Още една полу-прикрита усмивка.

– А трябва да ти кажа, че твоята репутация е напълно заслужена. Аз съм, в очите на Конфедерацията, терорист, агент на хаоса срещу стария ред. Мой баща беше Ангъс Менгск, който пръв поведе хората от Корал IV на бунт срещу Конфедерацията.

– За което плати с унищожението на цялата планета.

Арктур Менгск помръкна.

– Да, и аз нося техните духове у себе си през всеки ден на моя живот. Те бяха обявени за бунтовници и революционери от Конфедерацията, но както вие добре знаете, победителите получават лукса да напишат историята.

Менгск направи кратка пауза, но Майк не се включи, нито за да се съгласи, нито за да се възпротиви. Най-накрая, Менгск каза:

– Аз не се извинявам за действията на „Синовете на Корал“. По ръцете ми има кръв заради моите дела, но все още съм далеч от 35-те милиона живота, които Конфедерацията отне на Корал IV.

– Това число ли е целта ви? – попита Майк, търсейки ахилесовата пета на политика.

Той очакваше изблик на гняв или бързо опровергаване. Вместо това, Менгск нададе кратък кикот.

– Не. Аз не мога и да се надявам да се надпреварвам с безмилостната бюрокрация на Конфедерацията на човечеството. Те развяват знамената на старата Земя, но никое древно правителство не би търпяло нечовечността, която Конфедерацията приема за нормален бизнес. А на онези, които вдигат тревога, или им запушват устата с насилие, или ги правят съучастници, обгръщайки ги в комфорт.

– Това сигурно сме ние от пресата – заяви Майк, мислейки си за главомайващия офис на Ханди Андерсън.

Арктур Менгск сви рамене.

– Описанието може да ви пасва доста точно, но няма да задълбавам в темата. Знам, че що се отнася до теб, ти си рядък индивид, който не се е отклонил от непрестанното търсене на истината.

– Значи всичко това – махна Майк към апаратурата и Кериган, – е просто за да уредим възможност за интервю?

Отново се разнесе лекия смях.

– По-късно ще има време за интервюта, но за момента съществуват по-неотложни проблеми. Наясно сте със ситуацията на бежанците в земеделските райони, нали?

Майк кимна.

– Посетих няколко лагера. Опразнили са градовете и сега хората чакат в пустошта да дойдат спускателните кораби.

– А какво би казал, ако ти съобщя, че няма да има никакви такива кораби?

Майк примигна, внезапно осъзнал, че Кериган го наблюдаваше.

– Трудно ще ми бъде да го повярвам. Те може и да позакъснеят, но едва ли ще изоставят населението тук.

– Страхувам се, че казах истината – въздъхна Менгск. На Майк му се прищя да притежаваше някаква телепатия за дълги разстояния, за да успееше да се разрови под възпитаното външно покривало на мъжа. – Нищо такова не пътува към вас. Полковник Дюк беше много зает през последните няколко дни с изкореняването на военните структури на Конфедерацията от планетата, за да се подготви за отстъпление при първата поява на Протоси или при превъзхождащ успех на Зергите.

– А *вие* какво знаете за Протосите и Зергите? – попита остро Майк.

– Повече, отколкото бих желал да споделя – отвърна Менгск с мрачна усмивка. – Достатъчно е да кажа, че това са древни раси, които се мразят взаимно. Освен това, те почти или въобще не харесват нас,

хората. В това отношение, те са досущ като Конфедерацията.

– Виждал съм и Зергите, и Протосите в действие – заяви Майк. – Не мога да повярвам, че те приличат в някакво отношение на човечите.

– Въпреки че Конфедерацията планира да изостави населението на Мар Сара? И ще позволи на Зергите да ги прегазят по земя, а на Протосите да ги изпарят от космоса? За бюрократите на Тарсонис, тази система е просто един гигантски лабораторен съд, в който те могат да наблюдават дуела между тези извънземни раси и да планират как да спасят собствените си кожи. Можеш ли ти, като човек, да останеш настрана и да наблюдаваш всичко това?

Майк се замисли за смъртоносните лъчисти дъги по повърхността на Чау Сара.

– Вие имате решение – заяви той, превръщайки думите в твърдение, а не въпрос. – И това решение по някакъв начин включва и мен.

– Аз съм човек с огромни, но не неизчерпаеми възможности – каза Арктур Менгск, придобил внезапно енергията на надигаща се буря. – Мои собствени кораби пътуват към планетата, за да отведе колкото се може повече хора от тази система. Кериган определи местоположението на повечето от лагерите и разпръсна достатъчно анти-конфедерационни идеи, за да бъдем посрещнати като герои. Но аз имам нужда от едно приятелско лице, което да ги увери, че наистина идваме в мир.

– И тук се включвам аз.

– Тук се включваш ти – повтори Менгск. – Твоята репутация също те предхожда.

Майк обмисли въпроса, наясно с присъствието и на Протосите в космоса, и на Зергите на земята.

– Няма да разпространявам пропаганда в твоя полза – отвърна най-накрая той.

– Аз не те моля за такова нещо – каза Менгск, разпервайки широко ръце. Приветствайки го с добре дошъл.

– И ще пиша точно това, което виждам.

– Което е повече от това, което ти позволява Конфедерацията в момента, под ограниченията на военните. Не бих очаквал нищо по-малко от репортер от твоя калибър.

Последва нова пауза. Менгск я прекрати с думите:

– Ако има нещо, което мога да направя, за да ти помогна оттук нататък...

Майк си спомни за хората на Рейнър.

– Имам едни... другари... арестувани от Конфедерацията.

Менгск повдигна вежда към Кериган. Тя отвърна:

– Местна милиция и представители на закона, сър. Те бяха заловени и отведени на един затворнически кораб. Мога да открия местоположението му.

– Хм, не си падаш по дребните услуги, а, Майкъл? – Менгск потърка брадичката си, но дори през връзката, Майк знаеше, че мъжът вече бе взел решение. – Добре, обаче и ти ще трябва да помогнеш за това. Но първо...

– Знам – отвърна Майк със свиване на рамене. – Трябва да напиша проклетото ти официално изявление.

– Именно – потвърди Менгск, а очите му проблясваха. – Ако сме се договорили, ще оставя лейтенант Кериган да се погрижи за подробностите.

И с тези думи, обвитата в светлина фигура се изпари.

Майк въздъхна дълбоко.

– Продължаваш ли да четеш мислите ми? – попита най-накрая той.

– Трудно ми е да не го правя – отвърна равно Кериган.

– Тогава знаеш, че му нямам доверие.

– Знам – отговори лейтенантът на Менгск. – Но му вярваш, че той ще изпълни своята част от сделката. Хайде, да започваме.

* * *

Затворническият кораб „Меримак“ представляваше стара реликва, боен крайцер от клас „Левиатан“, от който бяха махнали всичко използваемо, с изключение на животоподдържащите системи, но дори те работеха както им скимнеше и не можеше да се разчита на тях. Бяха разкачили дори двигателя му, след като беше излязъл в пространството, и го бяха избутали до установеното му положение, високо над северния полюс на Мар Сара. Трюмовете му бяха пълни с невъоръжени мъже, затворници, арестувани по различни причини и смятани за твърде опасни, за да бъдат оставени на планетата. Тук горе присъстваше голяма част от домораслата милиция, заедно с шерифите и немалко от откровените местни лидери.

Това, което не знаеха сбраните затворници, натъпкани зад заключените прегради, бе, че ги надзираваше екипаж от призраци, едва частица от нормалния състав за подобен грамаден затвор. Повечето от важните висши офицери вече го бяха напуснали, а от големите кораби, които бяха посетили Мар Сара през последните няколко дена, в орбита бе останал само „Норад II“.

Капитан Елиас Тадбъри, действащият главен офицер на борда на „Меримак“, изръмжа, докато се взираше в мониторите, показващи пръсната от докове. Последната совалка закъсняваше поне с час, и ако слуховете по радиото бяха верни, Протосите с техните оръжия от мълнии щяха да се появят всеки момент.

А капитан Тадбъри не бе оцелял достатъчно дълго, за да командва затворнически кораб, излагайки се на опасности от какъвто и да е вид. Сега, докато совалката се носеше към дока, той се поклащаше неспокойно от крак на крак. Зад него, свързочният офицер прослушваше честотите.

Колкото по-бързо пристигнеше совалката, мислеше си Тадбъри, толкова по-бързо можеха да се махнат от тук той и малцината негови изостанали войници, зарязвайки затворниците на тяхната съдба.

Говорителят над главата му изпука.

– Затворническа со... мер пет-четири... иска разре... шение... за кацане. Парола... – Останалото се изгуби сред статичния шум.

Свързочният офицер почукна слушалките си и каза:

– Повторете предаването, пет-четири-шест-седем. Още веднъж, повторете предаването.

Говорителят продължи да пука и искри.

– ...ническа совалка... шест-седем. Искра разрешение... цане. Парола... – Още статичен шум.

– Повторете, пет-четири-шест-седем – каза офицерът. Тадбъри едва не експлодираше от напрежение, но гласът на свързочника беше мек и механичен. – Моля, повторете.

– Смушен... – достигна отговорът. – Ще се... оттеглим и ще опи... ак по-късно.

– Не, няма – заяви Тадбъри, посегна над своя офицер и натисна един превключвател. – Совалка пет-четири-шест-седем, имате разрешение за кацане. Домъкнете си задниците тук и ни разкарайте от тая черупка!

Хидравликите изсъскаха, когато двата кораба се скачиха, а в това време, свързочният офицер излагаше нарушението на стандартния протокол.

– Това е нестандартна ситуация, синко – отвърна Тадбъри, който вече бе преполовил разстоянието до дока. Военната му торба вече бе приготвена и се люлееше на гърба му. – Грабвай си партакешите и кажи на другите. Махаме се от тази развалина!

Люкът се отвори и капитан Тадбъри внезапно се озова пред

огромното дуло на един гранатомет. В другият му край, където бе спуска, стоеше мършав мъж с конска опашка, който приличаше на някого, когото Тадбъри бе виждал по ЮНН.

– Бум – каза Майкъл Либърти.

* * *

Отне им само десет минути да сломят съпротивата на останалата част от екипажа, повечето от които бяха въоръжени единствено със своите торби и огромното желание да се махнат, и още двадесет, за да ги убедят да закачат наново пространствените двигатели и изведат бавно *Меримак* от орбитата на планетата. Рейнър и хората му се качиха в совалката заедно с Либърти.

– Трябва да призная – заяви бившият шериф, – че когато ти каза да направиш нещо, не съм и очаквал това.

Майк Либърти се изчерви.

– Да кажем, че съм сключил сделка с дявола и тя сработи в наша полза.

Сякаш по даден знак, широкото лице на Менгск изпълни екрана на совалката.

– Поздравления, Майкъл. Трябва да отбележа успеха и в другите наши начинания. Бяхме посрещнати с отворени обятия от жителите на Мар Сара и дори в този момент, нашите кораби евакуират бежанците. Научих, че и самият полковник Дюк е изпитал нежелание да открие огън по невинните хора и този обрат на събитията ужасно го е разгневил.

Рейнър се наведе към монитора.

– Менгск? Аз съм Джим Рейнър. Просто исках да ви благодаря, че помогнахте за измъкването ни от този затвор.

– А, шериф Рейнър. Майкъл явно има високо мнение за вас и вашите мъже. Чудех се дали ще пожелаете да ми помогнете за един малък проблем. – Усмивката на Менгск изпълни екрана.

– Я, почакайте, Менгск – каза Майк. – Ние сключихме сделка и всеки от нас изпълни своята част.

– И с тази сделка е приключено, Майкъл – продължи водачът на терористите, който бе спасил населението на една цяла планета. – Но сега бих искал да предложа подобно споразумение на бившия шериф и неговите хора. Нещо, което, надявам се, ще се окаже ползотворно за *целия* наш народ.

ГЛАВА 8 ЗЕРГИ И ПРОТОСИ

Би било лесно да објавим, че Арктур Менгск бе изкусен манипулатор, какъвто той си беше, или че редовно заблуждаваше другите, което също бе вярно. Но би било грешка да отречем всичката си лична отговорност, защото сме се уплели в мрежата му.

Сега вече си личи каква огромна глупост бе изобщо да си имам работа с този човек, но помислете си за ситуацията, когато системата Сара загиваше. От една страна имахме безмозъчните зверове на Зергите, а от другата бе нечестивия гняв на Протосите. И по средата бе престъпната бюрокрация на старата Конфедерация на човечеството, която бе готова да отпише населението на двете планети, за да научи повече за враговете си.

При такова изобилие от дяволи във вселената, какво значение имаше съществуването на още един?

Манифестът на Либърти.

Инсталацията Джейкъбс беше вградена в една планина, от другата страна на Мар Сара спрямо големите градове. Тя не бе включена в нито един от планетарните архиви, които Майкъл Либърти бе открил, но Менгск знаеше за нея.

Накъде из тази инсталация се намираше компютър с информация. Менгск заяви, че не знаел какви са данните, но бил сигурен, че са важни. И знаел, че имал нужда от тях. Освен това, той бе сигурен, че Рейнър щеше да отиде и да ги вземе за него.

Всичко това накара Майк да се зачуди какво ли друго знаеше Менгск. То накара репортера да се замисли и за онези дълбоки кратери по повърхността на Чау Сара. И на другата планета ли бе имало подобни места, неизвестни за повечето от хората, но светещи като маяци за Протосите? Дали Менгск бе знаел и за тях?

Майк внезапно изпита усещането, сякаш се намираше в епицентъра, където щеше да избухне ядрен взрив, а часовникът на бомбата вече бе започнал обратното броене.

Планетата бе започнала да се разпарчетосва. Той виждаше разрушенията по екраните на спускателните кораби, които бяха докарали Рейнър и бойните му отряди. Километри от бившите обработваеми почви вече бяха залети от пълзящото вещество, един пулсиращ жив

организъм, който покриваше земята и забиваше пипалата си дълбоко в скалите под нея. Странни творения изпъстриха пейзажа на точки като изопачени гъби, а подобни на скорпиони същества събаряха и поглъщаха всичко по пътя си. Той различаваше глутници от одраните, кучеподобни зерглинги, насочвани от по-големите, змиевидни хидралиски. А веднъж, на хоризонта се мярна ято от неща, които приличаха на органични оръдия с криле.

Пълзящото вещество още не беше стигнало до инсталацията Джейкбъс, но странните кули на Зергите вече се забелязваха на хоризонта. Предните врати бяха отворени и мъже се опитваха да напуснат комплекса. Спускателният кораб попадна под обстрел, докато оставяше Рейнър и войниците му. Дори в относителната безопасност на бойната броня от нисък клас, предназначена за техници, Либърти се поколеба.

Не правя това за Менгск, каза си той. Правя го за Рейнър.

Пазачите изпитваха по-голямо желание да избягат, отколкото да се бият, и пехотинците на Рейнър ги разпръснаха с лекота. Майкъл Либърти последва грамадните бронирани фигура в самата база.

Съпротивата се увеличи, веднага щом влязоха вътре. По стените бяха накачулени отбранителни оръжия, а на всеки ъгъл изскачаха изникващи кули. Рейнър изгуби двама души, преди да стане предпазлив.

– Трябва да открием някой от компютрите, които ги контролират – заяви Майк.

– Да – съгласи се Рейнър. – Но съм готов да се обзаложа, че той се намира от другата страна на тези оръжия.

При тези думи, той изскочи в коридора и започна да сипе шипове в широка дъга, улучвайки мишени, които бяха невидими допреди секунда. Майк го следваше колкото близо му стискаше и собствената му гаусова пушка беше в готовност, но докато заобиколи ъгъла, Рейнър вече стоеше изправен в пълния с дим коридор. Овъглени оръдейни платформи догаряха по стените и пода.

Още тридесет метра и следващата пресечка. И поредната кула, изникваща от пода като механична къртица и заливаща коридора.

Рейнър и Либърти приклекнаха до една врата, трима други от отряд до съседната. Един от мъжете не се оказа достатъчно бърз и бе хванат в пороя от куршуми, като падането му напред бе забавено от непрестанните удари на шиповете в шлема и потрошения му нагръдник.

– И така, трябва да я унищожим – каза Рейнър.

– Чакай – отвърна Майк. – Мисля, че открих нещо.

Стаята изглеждаше подобна на типичен комуникационен център с

наблюдателни екрани по всички стени и прекалено много копчета. Но виждащото се по мониторите приличаше на диаграма на самия комплекс.

– Това е карта – заяви Рейнър.

– Право в десятката – каза Майк. – Нещо повече, това е карта, която можем да използваме.

Няколко зони вече примигваха в червено, отбелязвайки откъде беше минал нападателят отряд. В други области светеха зелени точки, включително една пред вратата. Най-вероятно, активните защитни установки.

– Така – обяви Майк. – Разбираш ли нещо от компютри?

– Веднъж ми се наложи да сменя платката с паметта на моя Вълчър – отвърна Рейнър.

– Страхотно. – Собственият опит на Майк се състоеше в поправка на прецизни комуникационни устройства в полеви условия, но си замълча. Той огледа различните бутони и превключватели. Всички те бяха номерирани, но нямаше никаква легенда.

Той натисна случайно копче и една от зелените светлини изгасна. Натисна друго и изчезна още една. Той започна бясно да мести превключвателите и да натиска бутоните. Около петнадесет секунди по-късно, воят в коридора затихна.

– Браво на теб – каза Рейнър.

– Да видим какво правят другите. – Майк хвана една шайба и я завъртя. Някъде дълбоко в комплекса прозвуча сирена и подът под краката им се разтресе.

– Какво, в името на Сам Хил, беше това? – възкликна Рейнър.

– Звукът, оповестяващ, че съм си насиллил късмета – отвърна Майк.

– Тогава защо го направи?

– Изглеждаше ми като правилното решение в онзи момент.

Рейнър въздъхна отчаяно, след което каза:

– Можеш ли да измъкнеш информацията, която търсим, от този терминал?

Майк поклати глава, прокарвайки пръст по схемата на инсталацията.

– Тук – заяви той. – Това е отделна система, която не е свързана с главната мрежа.

– Значи, тя ни трябва, според теб?

– Няма коя друга да е. Най-добрият начин да защитиш информацията от хакери е да изолираш напълно включената машина. Основна

охрана на компютри, едно-нула-едно.

– Тогава да вървим да очистим малко вридители – каза Рейнър, сигнализирайки на оцелелите от своя отряд.

– Да – отвърна Майк през смях. – Да им дадем да се разберат на „вридителите“.

Те излязоха от стаята, при което незабавно приклегнаха обратно, след като нов залп от шипове рикошира о стените.

– Либърти! – изрева Рейнър. – Мислех, че си изключил всички оръжейни установки!

– Това не са установки, Джим – извика в отговор Майк, клечейки до вратата. – Това са живи цели.

Наистина, на пресечката имаше две фигури, облечени в бели брони, като бойните им костюми бяха подобни на този на Майк, с изключение на цвета. Те също бяха въоръжени с гаусови пушки и заливаха коридора.

Майк вдигна собственото си оръжие и се обтегна за изстрел. Приракът в бялата броня изплува на мерника му.

И Майк откри, че не можеше да натисне спусъка. Целта му бе мъж, жив човек. Той не можеше да го застреля.

Мишената в белия костюм не хранеше подобни угризения и изстреля един откос. Рамката на вратата се превърна в трески от тази атака, а Либърти се претърколи обратно в стаята.

– Какво стана? – извика Рейнър. – Прикриха ли се?

– Те... – започна Майк, след това поклати глава. – Не можах да стрелям.

Рейнър се намръщи.

– Ти гръмна Зерг с двуцевка. Видях те.

– Това беше различно. Тези са хора.

Майк очакваше откровението да предизвика погнуса у шерифа, но вместо това, Рейнър просто кимна и заяви:

– Няма нищо. Много хора имат проблеми да застрелят друг човек. Добрата новина е, че *те* не знаят, че ти не искаш да стреляш по тях. Погърми малко над главите им. Това ще ги постресне.

Той избута Майк обратно към вратата. В двата края на коридора, останалите двама пехотинци си разменяха изстрели с фигурите в белите брони.

Майк се изтърколи от рамката на вратата, прицели се в дясната от тях, повдигна гаусовата си пушка на милиметър нагоре и изстреля един откос. Бялата фигура се присви, а неговият спътник извъртя оръжието

си и се свлече на едно коляно.

Майк не можа да се сдържи и се усмихна. След това, от гръдният кош на войника, над когото беше стрелял, избликна фонтан от кръв. Другарят му вдигна собственото си оръжие, но беше твърде бавен. Главата му се превърна в червена мъгла, когато визьорът и шлемът му се разбиха на парченца.

Майк вдигна очи и видя Рейнър да стои над него, подаден от вратата. Той бе елиминирал двамата вражески пехотинци с единични изстрели.

Рейнър погледна надолу и каза:

– Мога да те разбера, ако имаш проблем да стреляш по хора. За щастие, аз нямам такъв. Да вървим.

Оръжията по пода и стените сега бяха безмълвни и групичката буквално тичаше по коридорите. В по-леката си броня, Майк се движеше начело.

Той внезапно осъзна, че това не беше най-разумното място, на което можеше да се намира.

След това направи завой и се просна върху един зерглинг.

С едно грациозно пикиране, Майк се занесе напред, премятайки се над безкожия звяр. Той можа да почувства как мускулите на съществото пулсираха и потрепераха, докато непреднамерено прелиташе над него. Приземи се по рамо и почувства как болка прониза дясната половина от тялото му.

– Зерг! – извика Майк. – Убийте го! – Той игнорира болката и извъртя пушката си, молейки се тя да не е била повредена по време на падането.

– Кръстосан огън! – изрева Рейнър. – Ще се избием взаимно!

В коридорът настъпи затишие за миг – хората на Рейнър от едната страна, Майк от другата, Зергът по средата. От такава близост, Майк надуваше зловонния дъх на съществото. Изглежда, че от самата му кожа се отделяше мирис на гниене и разкапване.

Зерглингът се извърташе ту към групичката, ту към репортера, сякаш се опитваше да реши кого да нападне първо. Най-накрая, някаква органична верига в изкривеното му съзнание се затвори и то стигна до решение.

То скочи към Либърти с цвъртящ вик и протегнати нокти.

Майк се хвърли напред, под скока, вдигайки гаусовата си пушка. Той нацели съществото в корема, прободете го и му уби инерцията. Звярът и дулото бавно се издигнаха в дъга над него.

На върха на тази арка, Майк дръпна спусъка и откос шипове прони-за зерглинга. Онези, които преминаха през тялото му, се заровиха в металния таван на коридора.

Майк изломоти нещо неразбрано, когато беше залят от кръвта на звяра. Рейнър се завтече към него.

– Какво правят тук Зергите? – попита той.

– Може би търсят същото, което и ние – предположи Майк.

– Да откриваме тази информация по-бързо тогава. – И Рейнър махна с ръка към оцелелите от групата си да продължават напред.

– Да открием някоя баня, а? – измърмори Майк, докато забърсваше вътрешностите на Зерга от изцапаната си броня.

В комплексът бяха останали още няколко изненади. Коридорът се разшири и премина в голяма зала. В нея имаше други три зерглинга, отнесени от автоматична стрелба преди да успеят да реагират. Покрай едната стена беше строена редица от клетки, всички от които отворени. От тях се разнасяше смрадливата воня на зерглинги.

– Те са ги държали тук – отбеляза Рейнър. – Като домашни животни? Или за наблюдения?

– И от колко време? – Майк посегна към отделената компютърна станция и започна да натиска клавиши. – Исусе. Я виж това.

– Информацията?

– Тя и още нещо. Гледай, гледай. Това са данни за Зергите, датирани от месеци назад.

– Но това е невъзможно – заяви Рейнър. – Освен ако...

– Освен ако Конфедерацията не е знаела за Зергите през цялото време. Тя е знаела, че те са тук. По дяволите, дори може тя да ги е *докарала* тук.

– Самюъл Джей Хюстън на колело – каза Рейнър. Майк го прие като някаква ругатня. След това, Рейнър добави: – Вземай диска и да се изнасяме.

– Работя по въпроса – отвърна Майк. Записвачката на дискове пухтя още няколко минути, след което изплю едно сребристо кръгче. – Готово. Да тръгваме!

В момента, в който Майк издърпа диска от машината, осветлението внезапно стана червено. Над тях се разнесе женски глас, който произнесе напевно:

– Програмата за самоунищожение стартирана.

– По дяволите! – изруга Майк. – Сигурно е била вързана за компютъра!

– Раздвижете се! – каза Рейнър. – И не правете никакви погрешни завои!

Майк, в по-леката си броня, отново ги поведе, но този път не се страхуваше, че може да се натъкне на други изненади. Те не срещнаха нищо освен трупове по пътя си, а нежният глас над тях ги предупреждаваше:

– Десет секунди до детонацията. – После: – Пет секунди до детонацията.

След това, те вече бяха отвън, под изгнило-оранжевото небе. Майк продължи да бяга, възнамерявайки да не спира, докато не стигнеше до спускателния кораб.

Рейнър го настигна и го събори на земята.

Майк изрева една ругатня към шерифа, но тя беше удавена в експлозията.

Вълните на детонацията преминаха по цялата страна на планината и се съсредоточиха в единичен взрив през главната порта на инсталацията. Изпепеляващо гореща вълна мина над Либърти и залегналите пехотинци, а върхът на планината се срути върху самата нея. Майк бе прегърнал трясещата се земя и се молеше. А когато всичко се успокои, той осъзна, че ако беше останал прав, щеше да бъде отнесен от взривната вълна.

– Благодаря – каза той на Рейнър.

– Изглеждаше ми като правилното решение в онзи момент – отвърна му бившият шериф. – Хайде, да се връщаме, преди Зергите да са ни заварили тук.

* * *

Менгск ги очакваше на мостика на собствения си команден кораб „Хиперион“. В сравнение с „Норад II“, това помещение беше по-малко и по-удобно, повече приличаше на комбинация от кабинет и библиотека, отколкото на нервния възел на цяла флота. По цялата обиколка на стаята бяха насаждали техници, които говореха тихо в комуникационните устройства. Огромен екран изпълваше едната от стените.

От лейтенант Кериган, забеляза Майк, нямаше и следа.

– Там имаше Зерги! – заяви Рейнър, подавайки диска. – Конфедерацията е изучавала проклетите извънземни от месеци!

– От години – каза Менгск, без въобще да е изненадан. – С очите си съм виждал Зерги в затворнически клетки на Конфедерацията, а това беше преди повече от година. Очевидно, тя е знаела за тези същества от

доста време. Като нищо е възможно дори тя да ги е *развъждала*.

Майк не промълви нито дума. Кутията с тайните на Конфедерацията вече се бе отворила широко. Повече нищо, направено от нея, не можеше да го изненада.

Но Рейнър остана със зяпнала уста.

– Искаш да кажеш, че те са използвали моята планета като някакъв вид лаборатория за тези... неща?

– Твоята планета и светът на нейната сестра – отвърна Менгск. – И Бог знае колко още от Пограничните светове. Тя пося ветрове, приятели мои, и сега ще пожъне бури.

За първи път, Рейнър не знаеше какво да каже. *Чудовищността на престъплението*, помисли си Майк, *беше прекалено необхватна за мозъка му на местен представител на закона. Кого да арестуваши, когато злодеянието беше геноцид? Как да накажеш такова престъпление?*

Майк заговори:

– Трябва да изпратя един репортаж. Той обобщава всичко, което сме открили дотук.

– Имаме шифрована комуникационна система, която можеш да използваш – каза Менгск. – Но ти знаеш, че никога няма да излъчат историята ти.

– Трябва да поема този риск – призна Майк, но вътрешно бе принуден да се съгласи с Менгск. Ако старите Фамилии на Тарсонис бяха достатъчно параноични, за да заплашат един сплетник като него заради някакъв строителен скандал, то колко охотно щяха да си признаят, че са имали вземане-даване с извънземни, унищожавачи цели планети?

Майк внезапно се зарадва на отсъствието на четящата мисли Кериган.

Раздаде се мек звън и един от техниците обяви:

– Получаваме пространствени сигнали от зона четири-точка-пет-точка-седем.

– Отдалечете кораба на безопасно разстояние и увеличете сканирането на максимум – нареди Менгск. – Господа, може да останете, ако искате да видите последното действие от тази изключително кичозна средновековна драма.

Нито Майк, нито Рейнър помръднаха от местата си и Менгск отново се обърна към екрана. Огромната оранжева топка на Мар Сара бе надвиснала над тях, а няколко бели облачета бяха пръснати високо в орбита над северното ѝ полукуълбо. При все това, в по-голямата си част, едноцветната ѝ повърхност вече бе изпътрена, повредена. Залята от

пълзящото вещество и съществата, които живееха в него.

Сякаш самата земя на планетата пулсираше и клокочеше, надигаше се и се отпускахе като жив организъм. Веществото се бе разпростряло дори в широк килим над океаните и се гърчеше като жива черга от водорасли.

Нищо човешко не бе останало по повърхността на планетата. Нищо живо, във всеки случай.

Светлина разцъфтя от едната страна на нейния диск и Майк разбра, че Протосите бяха пристигнали. Изградените им от мълнии кораби се появяваха в пространството. Ярка светкавица от синьо-бяло електричество и те вече бяха тук. Златните транспортъори с техния обслужващ персонал от светулки, и металическите създания с криле на прилепи, които сновяха между по-големите съдове. Те бяха ослепително красиви и смъртоносни; ордия на войната, извисени до нивото на изкуство.

Менгск заговори тихо в микрофона на гърлото си и Майк усети включването на двигателите. Водачът на терористите се приготвяше да изчезне при първия знак, че Протосите са ги забелязали.

Нямаше основания за притеснение. Протосите бяха напълно съсредоточени върху заразената планета под тях. В долните части на големите кораби се отвориха люкове и огромни лъчи от енергия, нажежена до бяло, се стрелнаха към повърхността. Извънземните изсипваха изпепеляващ огневи вал върху планетата под себе си.

Където се стовареха енергийните лъчи, всичко изгаряше. Самото небе коагулираше, когато копията пронизваха атмосферната обвивка. Дори въздухът се откъсваше от планетата от силата на ударите.

И където енергийните лъчи се стовареха върху повърхността, те избухваха, превръщайки в пара земята в точките на съприкосновенията, изкоренявайки и завладените от пълзящото вещество земи, и все още недокоснатите. Смъртоносна радиация с цветовете на дъгата, по-ярка от всичко, което Майк някога бе виждал, се изви нагоре от местата на ударите, разбърквайки безмилостно земя и вода, изопачавайки самата материя на планетата.

След това, другите кораби започнаха да изстрелват по-тънки лъчи с хирургическа точност, увеличавайки огневия вал на места. Градовете, осъзна Майк. Те бяха взели на прицел градовете и се грижеха нищо да не оцелееше там. Всяко едно човешко поселище. Включително, уверен бе той, и самата инсталация Джейкъбс.

Наистина се бяха измъкнали от долу на косъм, помисли си той и стомахът му направи опит да се обърне.

Един от пулсиращите лъчи проби през кората на планетата и земята избухна във вулканично изригване. Магма се разля по повърхността, поглъщайки всичко изкоренено от енергийните копия. По-голямата част от атмосферата на света вече гореше, откъсната от кълбото в една пелена, която го следваше като опашката на комета, а остатъците от нея се вихреха в урагани и торнада, докато не бъдеха унищожени от следващите лъчи.

Сега, червени вулканични жарави покриваха северното полукълбо на Мар Сара като обшивка. Останалата част от земята се повдигаше и отпускате в смъртоносна дъга. Нищо не би могло да оцелее при такава атака, нито човешко, нито друго.

– Унищожители – отрони тихо Майк. – Те са космически унищожители.

– Наистина – потвърди Менгск. – И те *не могат* или *не искат* да направят разлика между нас и Зергите. Може би за тях всъщност няма никаква разлика. Трябва да се подготвим за тръгване. Те може да ни забележат всеки момент.

Майк погледна към Рейнър. Бившият шериф стоеше с каменно лице и мрачно изражение, а ръцете му стискаха перилата пред него. В светлината на екраните, показващи корабите от сини мълнии на Протосите, той изглеждаше като статуя. Само очите му издаваха някакъв живот, но те бяха пълни с безмерна тъга.

– Рейнър? – каза Майк. – Джим? Добре ли си?

– Не – отвърна тихо Джим Рейнър. – Та може ли някой от нас да бъде добре след такова нещо?

Майк нямаше какво да му отговори и остана смълчан, докато планетата умираше, а Арктур Менгск говореше приглушено в микрофона на гърлото си. След миг, водачът на терористите обяви:

– Готови сме за тръгване.

– Добре – каза Рейнър, а очите му така и не слизаха от екрана. – Да се махаме.

ГЛАВА 9

ШЕРИФ И ПРИЗРАК

Джеймс Рейнър беше най-почтения човек, когото срещнах по време на падането на Конфедерацията. Всеки друг, мога спокойно да заявя, беше или жертва, или негодник, а най-често и двете едновременно.

На пръв поглед, Рейнър приличаше на каубой от пуцинаците, едно от онези добри момчета, които срещаш по баровете да си разменят измислици за отминалите дни. Имаше някаква самонадеяност, някаква свръхувереност у него, която отначало те кара да се наостриш. При все това, с времето, започваш да виждаш в него ценен съюзник и – смее ли да го кажа? – приятел.

Всичко идва от вярата. Джим Рейнър изпитваше вяра в собствените си възможности, той вярваше и в хората около себе си. И от тази вяра се раждаше силата, която позволяваше на него и онези, които го следваха, да преживеят всичко, което вселената изправяше срещу тях.

Джим Рейнър беше най-почтения и благороден човек. Предполагам, че точно затова, най-голямата трагедия в тази изгубена война беше неговата.

Манифестът на Либърти.

Либърти прие Менгск просто за поредния политик. При всички думове, за които се предполагаше, че го преследват, движещите му мотиви бяха също толкова очевадни, колкото и на най-нисшия политикан от Тарсонис. Засега той набираше сили и не желаше да изтърве който и да е потенциален съюзник. Ето защо Майк осъзна, че бе сигурен, че мъжът щеше да удържи на думата си – той все още се намираще в положение, в което за него щеше да бъде опасно, ако се разчуеше, че не го е направил.

Менгск възнагради Рейнър с капитански чин за усилията му, а Либърти беше дарен с поредица от интервюта. Майк избегна нивото на пропаганда, която Менгск очевидно търсеше, но това направи харизматичния водач още по-достъпен за въпросите му. Собствената съпротива на репортера превърна одобрението му в още по-желано от страна на водача на бунтовниците.

Постепенно Майк откри, че все повече и повече се съгласяваше с

мнението на Менгск за Конфедерацията. По дяволите, самият той бе изричал доста от същите неща, макар и по по-предпазлив начин, в различните си статии през годините. Конфедерацията на човечеството беше просто една престъпна бюрокрация, преливаща от карьеристи и мошеници, чийто боен вик беше: „Аз какво хващам?“

Менгск беше прав и за още нещо. ЮНН така и не излъчиха нито един от репортажите му за унищожаването на Мар Сара или за вината на Конфедерацията относно нападението. Единственото, което направиха, бе да информират хората, че съществуваше не една, а две неприятелски заплахи някъде във вселената, разрушителните Зерги и унищожавашите от небесата Протоси. И двете раси бяха представени като неумолими врагове на човечеството и единственото решение за тяхното отблъскване било всички да се съберат под флага на Конфедерацията.

– Такава е природата на тираните – отбеляза късно една вечер Менгск на наблюдателната палуба на „Хиперион“. Чашата му с бренди стоеше недокосната върху масата между тях двамата. Либърти отдавна бе пресушил своята и тя стоеше празна до шахматната дъска, върху която белия цар лежеше повален. Менгск по правило играеше с черните, а Либърти обикновено губеше с белите. Неизползван пепелник заемаше далечния край на масата. Майкъл отново бе отказал цигарите, но Менгск винаги му осигуряваше един, за всеки случай.

Менгск продължи да развива тезата си:

– Тираните могат да оцелеят, единствено ако представят друг по-голям тиранин като заплаха. Но Конфедерацията не осъзнава опасността от другите тиранни, които тя стовари върху главите на всички ни.

– Преди Протосите и Зергите – отбеляза Майк, – любимата ѝ заплаха беше *ти*.

Менгск се изхили.

– Трябва да призная, че смятам за най-добрата форма на правителство благоразположеният деспотизъм. Но не мисля, че управляващите олигарси биха се съгласили с това.

– А може би и *ти* сочиш към по-големите тиранни, за да прикриеш собствените си злини? – попита Майк.

– Разбира се, че го правя – отвърна Арктур Менгск. – Но не това помага на нашите врагове *да бъдат* по-големи тиранни, отколкото сме ние. Или отколкото смятаме да бъдем. – Той вдигна поваления цар на Майк от дъската. – Още една игра?

Майкъл не бе виждал и следа от Кериган, но на неговия въпрос Менгск отвърна просто:

– Моят доверен лейтенант работи най-добре на бойното поле. – Майк прие тези думи като означаващи, че тя бе някъде надалеч и преценяваше поредната планета, узряла за бунт.

Той се оказа прав. Два дена по-късно, Менгск повика Либърти и Рейнър на своята наблюдателна палуба. На графичният дисплей се виждаше една планета, само дето тази беше в ръждивокафяво. Отзад се забелязваше газов гигант, надвиснал над нея като свръхпокровителствен родител.

– Антига Прайм – заяви Менгск, почуквайки по екрана. – Гранична колония на Конфедерацията на човечеството. На нейните жители им е много, ама много писнало от военните на Конфедерацията, които са станали малко по-строги от първата поява на Протосите и Зергите насам. Искам капитан Рейнър да помогне на антиганците да започнат успешно своето въстание. Това означава да се оправиш с отряд от Ескадрила Алфа, който е оставен да наглежда главния наземен път.

– С удоволствие, сър – отвърна Рейнър. Майк отбеляза, че сега той изглеждаше по-спокоен, контролираше се по-добре, отколкото когато бяха напуснали системата Сара. Сливането на оцелелите от собствените му сили със „Синовете на Корал“ на Менгск очевидно му бе помогнало да преживее загубата на Мар Сара и неговата смела и безочлива натура отново избиваше на повърхността. Направо го сърбяха ръцете за действие.

Менгск се обърна.

– И вие, господин Либърти, искате ли да придружите неговия отряд?

– Може да си пропуснал този факт, Арктур – заяви Майк, – но аз все още не работя за теб.

– Ти явно не работиш за никого в момента – отвърна Менгск. – ЮНН са видимо лишени от именитото ти присъствие. Само си мислех, че това би представлявало професионален интерес за теб...

– И? – суфлира му Майк.

– И твоят красноречив език и хитър бележник може да се окажат достатъчни да окуражат антиганците да отхвърлят оковите си. – Той му хвърли една леко стеснителна усмивка и Майк разбра, че щеше да слезе на планетата.

Антига Прайм някога била воден свят, но океаните си тръгнали, без да оставят новия си адрес. Всичко, което останало след тях, бяха сухи крайбрежия, заливани някога от приливите, и ниски, равнинни плата, покрити с местните храсти с виолетови цветове. Тук-таме оголените

скелети на вкаменилите се някогашни морски обитатели набраздяваха околните наслоявания, като това бяха единствените белези, че някога тук е имало същества, по-големи от хората. Планетата бе приятна, по един безплоден, безжизнен начин.

Спускателният кораб ги свали на ниско плато, което изглеждаше като всяко друго такова на Антига.

Менгск бе казал, че неговият скаут щеше да се свърже с тях, веднага щом стъпят на земята. Майк въобще не се съмняваше кой щеше да бъде той, или по-скоро тя. Докато бунтовниците отцепваха периметъра около кораба, той поддържаше отворена комуникационна връзка с Менгск и регионалните командири.

Кериган изникна от въздуха, въпреки че наоколо нямаше абсолютно нищо, което можеше да послужи за прикритие. Тя беше облечена в броня на призрак – костюм за вражеска среда – а на гърба ѝ висеше шрапнелова пушка. Шлемът ѝ беше свален и червената ѝ коса сияеше на твърде яркото слънце на Антига.

Кериган отдаде набързо чест.

– Капитан Рейнър, приключих с огледа на региона и... Прасе такова!

Майк бързо изключи звука на комуникационното си устройство. Рейнър се олюля назад, сякаш бе ударен физически.

– Какво? – попита той. – Дори още не съм ти казал нищо!

Прекалено широките устни на Кериган се извиха в груба подигравателна усмивка.

– Да, но си го *мислеше*!

– А, да, ти си телепат – отвърна Рейнър и хвърли такъв поглед към Майк, че дори репортерът можа да разчете мислите му. *И защо не ме предупреди за това?* На лейтенанта той каза: – Виж, дай да караме натаък, става ли?

Кериган изсумтя.

– Добре. Командният център се намира на няколко клика на запад, върху едно от тези плата. Ескадрила Алфа са, но няма Дюк. Съжалявам, момчета. Ние ги елиминираме, а туземните сили ще благоволят да се вдигнат на бунт. Има няколко кули, които трябва да бъдат премахнати, за да вляза вътре.

– Хубаво – отвърна намръщено Рейнър. – Няма *нужда* да ти казвам, че си свободна.

– Не, няма *нужда* – заяви Кериган, малко по-разгорещено от необходимото. – Но има и още нещо.

– Казвай, лейтенант – заповяда Рейнър. – *Аз не умея* да чета мисли.

– Увеличили са се докладите за забелязани ксеноморфи в региона. – Кериган почти се усмихна на реакцията на думите й.

Рейнър се намръщи още по-силно.

Майк едва не подскочи от стола си.

– Ксеноморфи? Зерги? Тук?

– Обезобразени говеда, загадъчни изчезвания, опулени чудовища – потвърди Кериган. – Обичайните заподозрени. Не много, но достатъчно.

– По дяволите – измърмори Рейнър. – Конфедерацията *и* Зерги. Те изглежда вървят ръка за ръка. Добре, хайде *вече* да тръгваме.

Широките, изсъхнали крайбрежия на Антига Прайм бяха идеални за скоростно придвижване и отврат откъм прикритие. На два пъти откъм юг се появяваха скаути на пехотинците, отклонявайки Рейнър с неговия Вълчър от пътя му, за да се оправи с тях, докато Кериган, отрядът на Рейнър и Майк напредваха бавно нагоре по платата. Оставаха им още около триста метра до върха, когато пред тях се откри една оръдейна кула.

Комуникационната връзка на Майк изпука.

– По дяволите – обади се Кериган. – Накачили са сензори дори по задника на това нещо. Не бих могла дори да кихна, без то да ме засече. Можеш ли да повикаш подкрепления по това телефонче?

– Работя по въпроса – озъби се Майк, а един нов снаряд се заби в издадените скали над него. – Рейнър! Тук Либърти! Приковани сме под тежък обстрел! Имаме нужда от огневата ти мощ, *муи пронто*¹³!

Майк не беше сигурен дали бившия шериф е получил съобщението му, докато не чу пронизителното ръмжене от двигателите на Вълчъра на Рейнър. Капитанът преваля близкото възвишение на един дъх и скъси разстоянието, а кулата се опитваше да извърти оръдието си към новата цел. Тя беше твърде бавна, а изпод предницата на мотора излетя с отчетлив звук откос от бризантни гранати. В основата й избухнаха огнени цветя.

Кериган нададе вик и останалата част от прикования отряд се надигна от скривалищата си и заля кулата със залп от шипове. Рейнър заходи за втори удар от въздуха, но това се оказа излишно: нова серия експлозии бе разцъфтяла в основата й през това време, тя вече се накланяше и докато бившият шериф се отдалечаваше, кулата се сринна напълно зад гърба му.

---

13. *Muy pronto* (исп.) – много бързо, веднага – Бел.пр.

Личната връзка на Майк изпука.

– Следващият път нека да бъде нещо важно, приятел! – заяви капитанът.

– Какво каза той? – попита Кериган, след което добави: – Няма значение. Той е прасе, но прасе, което си разбира от работата.

Майк поклати глава.

– Капитан Рейнър е един от най-почтените и морални мъже, които съм срещал, откакто напуснах Тарсонис.

– Да, точно такъв е на повърхността – отвърна Кериган. – Всичко е под адски здрав контрол. Но отдолу, той е истинско прасе, като повечето хора. Повярвай ми.

Майк не знаеше какво да отговори. В края на краищата, успя да скалъпи:

– Той е под голямо напрежение напоследък.

Кериган отново изсумтя.

– Да, бе, кой не е?

В полезрението им вече бе влязъл командния център, поредната полу-сфера стандартна изработка, способна да се придвижва. Все пак, този блестеше под слънчевите лъчи: Зергите още не бяха успели да го заразят. Някакси това накара Майк да се почувства едновременно по-добре и по-зле.

Той получи ново обаяние. Този път Рейнър искаше подкрепления. Би ли могла Кериган да изпрати войниците, които още бяха с нея?

– Той пита... – започна Майк.

– Изпрати ги – прекъсна го Кериган.

– Но ти трябва да...

– Аз трябва да вляза вътре. И мога да го направя със или без мощни войници. Те са просто допълнителни мишени. Кажи им да тръгват, а ти ме последвай, когато можеш.

Майк предаде заповедите, докато Кериган слагаше шлема и качулката на призрачния си костюм. Той я изгледа как тя пристегна шлема, включи някакво устройство на колана си и...

Изчезна.

Не, не точно изчезна. Имаше някакви вълнички около нея, които човек би могъл да проследи, ако знаеше какво да търси и се взираше много втръчено. Пазачите пред входа на командния център не знаеха за какво да се оглеждат и едва ли го правеха достатъчно сериозно. Чу се залп от невидима шрапнелова пушка и всеки от тях беше разкъсан на парчета. Последва експлозия пред главната порта и тя внезапно се

разтвори широко. За миг, сред пушека се мярна един силует; женска фигура с голямо оръжие. След това тя изчезна в пастта на вражеския команден пост.

Майк тръгна бавно след нея, с ясното съзнание, че не притежаваше нито маскировъчното устройство, нито псионичния талант, чрез който ставаха възможни телепатичните призраци. Той се спря за момент край мъртвите пазачи. Те бяха облечени в униформите на Ескадрила Алфа, а върху кървящите им глави имаше поляризирани шлемове, заради слънчевата светлина на Антига. Той реши да не ги сваля, защото това можеше да се окажат хора, които познаваше. Хора, които все още му дължаха пари от играта на покер.

Майк се прокрадна сред разрушенията на командния център.

Лесно беше да различи откъде бе минала Кериган; Майк просто следваше пътеката от потрошени и кървящи трупове. Мъже и жени в пълно бойно снаряжение бяха разхвърляне наоколо като парцалени кукли и сега лежаха смачкани в локви от собствената си кръв.

Майк си спомни за миг за лейтенант Суолоу и осъзна, че вече бе започнал да свиква с току-що убити тела. Може би си изграждаше емоционалната броня, необходима за оцеляване в един свят на война.

Той откри шрапнеловата пушка на Кериган забодена в предния флексицит на преобърнатата крачеща канонерка Голиат. Някъде отпред се чуваха звуците на битка. Противно на себе си, той стисна собствено то си гаусово оръжие и забърза напред.

И беше възнаграден с привилегията да наблюдава Сара Кериган в бой.

Това беше някаква кървава поезия, един вид боен балет. Тя вече бе стигнала до центъра на командния пост, въоръжена със своя нож и гранатомет. Появяваше се видимо за едно мигване на окото, прерязваше някое гърло и също толкова бързо ставаше отново невидима. Пехотинците се втурваха към това място, а тя изникваше на метър от него и изстрелваше залп от упор в шлема на мишената си. Пак изчезваше, след това пак се появяваше, този път за да извърти един ритник и да счупи врата на ревящия заповеди офицер.

Майк вдигна оръжието си, но откри, че не можеше да стреля. И не бе само заради неохотата да отнеме човешки живот. Той не можеше да различи къде се намираще тя в който и да е момент. А през цялото време, тя се движеше с котешка грациозност и устрем, който разкъсваше всеки противник, изправил се на пътя ѝ.

Тя *наистина* беше много добра с ножа. Нещо повече, тя беше като

Протосите – великолепна и смъртоносна.

Той стоя до врата само минута, но това време бе достатъчно на Кериган, за да ликвидира всеки един враг в командния център. Единствените оцелели бяха онези, предпочели да избягат още в самото начало.

Едва тогава Кериган стана напълно видима и се срути на колене от изтощение с гръб към Либърти.

Майк тръгна към нея и се засили да положи ръка на рамото ѝ.

Ръката му така и не стигна до нея. Без колебание, тя се завъртя на място, сграбчи протегнатата му китка с едната си ръка и вдигна бойния нож с другата.

Едва когато върхът на ножа ѝ беше на сантиметри от главата на Майк, тя замръзна. Лицето ѝ представляваше разгневена маска. Страх обзе съзнанието на Майк и за миг той осъзна, че тя долавяше това чувство.

– Не. *Прави*. Така – каза тя, изплювайки всяка една от думите. След това, тя пусна ножа и обви лицето си с ръце. – Ти се страхуваш от мен.

Майк се поколеба за момент, след това се спря на репликата:

– Има си хас.

– Съжалявам – отвърна тя. – Съжалявам, че трябваше да видиш това.

Майк си пое дълбоко дъх.

– Просто досега не те бях посещавал на работното ти място. Почини си малко. Аз трябва да начена една революция.

Той избута едно потрошено тяло от комуникационната конзола, вкара предварително записания диск, нагласи нивото и пусна общ сигнал на всички честоти.

– Говори Майкъл Либърти, излъчващ от Антига Прайм. Главният команден център на тази планета беше обезвреден от бунтовническите сили. Повтарям, главният команден център беше обезвреден. Властта на Конфедерацията беше разтърсена и съществува огромната възможност тя да бъде отхвърлена напълно, ако населението на Антига се надигне и поеме съдбата си в собствени ръце. Пехотинците на Конфедерацията, отговарящи за командния център са или мъртви, или обърнати в бягство, докато загубите сред бунтовниците са... – Той хвърли поглед към Сара Кериган, изтощена, плачеща в шепите си. – ...са минимални. Имаме съобщение до всички от Арктур Менгск, водачът на „Синовете на Корал“. Моля, изчакайте.

Майк вкара предварително записаната касета в плейъра и остави плавния, мелодичен глас на терористичния водач да подбуди хората към

действие. Той се върна обратно при Кериган, като този път я обиколи, за да го видеше тя, че се приближава.

Очите ѝ бяха сухи, но раменете ѝ продължаваха да се тресат, ръцете ѝ бяха скръстени пред нея, а дишането ѝ беше плитко и накъсано.

– Всичко е наред – заяви Майк. – Никой от тях не остана жив.

– Знам – отвърна тя, вдигайки поглед към него. – Никой не остана жив. И докато убивах всеки един от тях, аз усещах за какво си мислят те. Страх. Паника. Омраза. Безнадеждност. Закуска.

– Закуска?

– Един от техниците бил пропуснал закуската и горчиво съжаляваше, че не си бил хапнал от вафлите. – Кериган се изхили, подсмърчайки. – Щяха да му прережат гърлото, а той се притесняваше за вафли. – Тя вдигна ръце към слепоочията си и прокара пръсти през червената си коса. – Гадно е да си телепат.

– Не се съмнявам – каза Майк, усещащ, че все още изпитваше страх. Страхът, че Кериган можеше да му разпори корема, преди той да успее да реагира. И че тя знаеше за какво си мислеше той.

– Знам, че се страхуваш – заяви Кериган. – Но ти си го признаваш пред себе си. Това те прави по-умен от повечето хора. Боже, какво съм преживяла за да стана такава, какво ми сториха от Конфедерацията. Имаш ли някаква представа?

– Наясно съм, че Конфедерацията си има страшно много дълбоки дупки, в които да крие тайните си. По-дълбоки и по-тъмни, отколкото някога съм си представял. Обучението на призраци е за елитна група от внимателно контролирани телепати...

Кериган кимаше, докато той говореше.

– Контролирани чрез наркотици, и заплахи, и жестокости, докато тялото и душата ти не станат нейни. Тя не е по-добра от онези същества Зергите, създавайки воители за една по-голяма империя. Ние няхаме друг живот, освен онзи, който Конфедерацията ни позволяваше, до момента, в който вече не бяхме полезни. Тогава бивахме отстранявани, за да не създаваме проблеми за в бъдеще. Освен ако...

– Освен ако не избягаш – допълни Майк. – Или някой не ти помогне да избягаш. – И той внезапно осъзна защо този бивш призрак работеше за Арктур Менгск. Тя му дължеше живота си.

Кериган просто кимна в отговор.

– Има и друго, но да.

При входа се чува тежки стъпки и Майк вдигна гаусовата си пушка в готовност. В рамката на врата се появи бронираната фигура на Рейнър.

– Добре ли сте, деца? – извика той.

– Тук приключихме – отвърна Майк. – Центърът завзет, съобщението излъчено.

– Хубаво – каза капитан Рейнър. – Щото имаме групичка от Ескадрила Алфа, приближаваща от юг, и ще имаме нужда от всякаква помощ, за да се оправим с тях. Тя добре ли е?

– Нищо ми няма – заяви Кериган и се изправи на крака. – Можеш да говориш директно към мен, нали знаеш?

– А може би просто ще си го *помисля* към теб – каза Рейнър.

– Джим! – викна остро Майк. – Престани!

– С кое? – Рейнър изглеждаше изненадан от тона му.

– *Престани* – повтори Майк. Гласът му този път не беше толкова разгорещен, но бе все така сериозен.

Грамадният капитан го изгледа, след което кимна бавно.

– Да, предполагам, че трябва. – На Кериган, той каза: – Съжалявам, ако съм ви обидил, мадам.

– Свикнала съм, капитане – отвърна му тя. – Ти каза, че имало още войници на Конфедерацията за убиване. Да се раздвижваме тогава.

Тя си проби път между двамата мъже, преминавайки в невидимо състояние, докато вървеше.

Капитан Рейнър поклати глава.

– Жени.

Майк смекчи тона си.

– Тя е под голямо напрежение напоследък.

Рейнър изсумтя.

– Тя за малко да ме убеди в противното.

Двамата последваха Кериган във от сградата. По хоризонта се забелязваха дребни проблясъци от битка. Антига и Конфедерацията бяха влезли в бой.

В притъмняващото небе над тях се виждаха светлинки от друга битка. Те танцуваха из въздуха като нови звезди и срещнаха края си, едва когато един сияен метеор прониза небесата, разцепвайки с писък атмосферата около себе си.

ГЛАВА 10 ГИБЕЛТА НА НОРАД II

Има една дума, останала от старата Земя. Тя е *schadenfreude*¹⁴ – чувството на въодушевление, което те обзема, когато научиш за страданието на други хора. Както когато чуеш, че новинаря, който ти е конкурент, внезапно е бил хванат да ругае пред включен микрофон или че онзи изключително корумпиран градски съветник току-що е изскочил на пътя на боклукчийски камион. Това е въодушевление, придружено от лекичкия пристъп на вина, че се чувстваш толкова добре, и тихата, пламенна молитва да не те сполетява никога такова лошо нещо.

Когато Протосите и Зергите навлязоха дълбоко в територията на Конфедерацията, ние изпитвахме *schadenfreude* в изобилие.

Манифестът на Либърти

Другите мъже и жени се включиха в битките. Майк се върна в базата на Менгск и започна да прослушва потока от съобщения. Имаше я съпялата паника, която бе свикнал да очаква по време на война – когато някой отряд биваше внезапно отрязан и настояваше, а след това и се молеше, за подкрепления, после идваше помощта, а най-накрая, спасяването. Той чу призови от бойни единици, които внезапно се изпаряваха сред мъгла от радиация. До него достигнаха и други апели, този път от цивилни, които се обръщаха с молби за помощ към която и да е от воюващите страни.

В другата графа бяха съобщенията за аномалии – за появилите се внезапно на планетата чудовища – а вината за тях бе приписвана ту на Конфедерацията, ту на бунтовниците, ту на чуждоземно нашествие. Подобни доклади ставаха все по-многобройни с всяка изминала секунда и те убедиха Майк, че Кериган е била права: на Антига имаше Зерги.

Направо му се дося да удари конзолата, когато осъзна това нещо. Присъствието на Зергите беше също толкова добро, колкото и диагнозата „рак“, но беше много по-смъртоносно от нея. Докато не откриеха как да ги побеждават, Зергите щяха да изядат тази планета с парцалите. Или Протосите – смъртоносната химиотерапия – щяха да я стерилизират, за да не позволят на заразата да се разпространи.

---

14. Schadenfreude (от нем.) – радост от чуждото нещастие – Бел.пр.

– Но това явно не върши работа, нали? – промълви Майк на комуникационното устройство. – Няколко клетки винаги успяват да се измъкнат и ракетът продължава да се разпространява.

Гневът, който го бе обхванал, трая само миг и бе заменен от удивление, когато от слушалките му се разнесе следващото съобщение:

– Говори генерал Дюк от флагмана на Ескадрила Алфа „Норад II“! Корабът ни се разби върху земната повърхност и сме подложени на яростни атаки от страна на Зергите! Изисквам незабавни подкрепления от всеки, който получава този сигнал! Повтарям, това е зов за помощ от най-висок приоритет. Говори генерал Дюк...

Съобщението започна да се повтаря отначало и Майкъл го изслуша три пъти, преди да премине към следващите канали.

Имаше няколко обаждания, изискващи потвърждение, и изобилие от отговори, описващи атаки на Зергите и бунтовниците от Антига, а в един случай, и нападение от страна на силите на Конфедерацията. Започнаха да пристигат и доклади за появата в системата на кораби на Протосите, които също се биели с нещо, най-вероятно със Зерги, подобни на онези, които бяха свалили Норад II, но тази битка протичала отвъд външния кръг от ледени светове. Получиха се дори съобщения за наземни войски на Протосите. Изобщо, огромно количество шумове, но нищо, което да наподобява на сериозно предложение за помощ.

Свършено е с него, помисли си Майк. Най-накрая му е изпята песента на стария Дюк.

След около десет минути, в помещението нахлу Рейнър.

– Майк, идваш с мен. Обличай се.

– Какво става? – попита Майк, посягайки към бойната си броня.

– Новината не е ли стигнала до тук? – Рейнър беше толкова навъсен, че от веждите му всеки момент щяха да започнат да се сипят гръмотевици.

– Нормалната паника и отчаяние – отвърна Майк, махайки с ръка към таблото. – О, да. Чух, че Дюк най-накрая бил повишен в генерал. Дали не трябва да му изпратим кошница с плодове?

– Много смешно, новинарска хрътко. Менгск иска да отидем и да го спасим. Смята, че от Дюк щяло да излезе добър съюзник.

Майк примигна към капитана.

– Май слухът ми си прави шеги с мен, а?

– Правилно ме чу – заяви Рейнър, подавайки шлема на Майк.

– Той е откачил!

– Това вече беше отбелязано – каза мрачно Рейнър.

– И Менгск иска аз да отида? Че тая новина мога да я отразя и от тук.

– Аз желая да дойдеш с мен. Това копеле набута мен и момчетата ми в затвора. Ще искам там да има някой, с когото той ще се съгласи да разговаря.

– Споменавал ли съм ти, че последният път, когато говорих с него, той заповяда да ме изхвърлят от мостика му? – попита Майк, поемайки шлема си.

– Това съм го чувал, но поне съм сигурен, че ти няма за го застреляш, още щом го видиш.

Майк пристегна шлема си и напусна комуникационния център, следвайки Рейнър.

– Внезапно почувствах вопиюща нужда от една цигара.

– Може би ще успееш да измуфтиш една от Дюк.

Едва когато двамата вече летяха по пътя, Майк се сети да попита:

– Кериган знае ли за това?

– Ъ-хъ.

– И тя смята ли, че идеята е добра?

– Всъщност – отвърна бившият шериф, – точно тя беше тази, която нарече Менгск „откачен“.

– Значи двамата сте на едно мнение по някакъв въпрос? Удивен съм.

– Да – отвърна Рейнър. След което замълча. – Да, предполагам, че сме на едно мнение.

Арктур Менгск бе започнал да събира войниците около знамето си и когато Рейнър и Майк кацнаха на повърхността, атаката за спасяването на сваления боен крайцер вече течеше с пълна пара.

Отрядите, препускащи из равнините, сега се състояха от бунтовници от Антига, „Синовете на Корал“ и дезертъори от Конфедерацията, които бяха отхвърлили клетвите си, но бяха задържали оръжията си. Рейнър полетя на левия фланг с ято ховърциклети Вълчър, докато над главите им ескадрила от Райфове А-17 раздираше небесата. Огромните Голиати оставяха грамадни отпечатъци в меката кал и скоро застигнаха отряд обсадни танкове Арклит, които се лутаха из падините с вдигнати за придвижване помощни шасита.

Обединените сили се натъкнаха почти моментално на съпротива. Зерглинги и хидралиски се залепиха по тях от всичките им страни, като насекоми върху предното стъкло на колата. Въздухът беше изпълнен с органичните оръдия (известни вече на Майк и останалата част от

човечеството под името „муталиски“) и създания, които изглеждаха като мозъци на медузи с рачешки щипки. Те се носеха над чуждоземните войски като буреносни облаци над пустиня.

От дясната страна на Майк имаше група пехотинци, които бяха заобиколили и шурмуваха нещо, което приличаше на гигантски изправен зерглинг; титанично същество, чиито предни нокти бяха като големи, извити саби. На хоризонта, нещо, което изглеждаше като кръстоска между летяща сепия и огромна морска звезда, се измъкваше от нападащите го изстребителни Райфове.

Проправяха си с мъка път сред силите на Зергите, обръщайки в бягство една част от тях, избивайки друга. От земята изникна група зерглинги и унищожи цял взвод пехотинци, преди да пристигнат Вълчърите и да залееят земята с изпепеляващ огън.

Зергите отстъпваха, връщаха се в по-големи количества, след което отново се оттегляха. Майк имаше чувството, че се бие с морето. Вълните биваха изблъсквани, но той беше сигурен, че това бе само зрителна измама. Приливът наближаваше и щеше да дойде с още по-грамадни сили.

Вътрешно, Майк знаеше, че Антига Прайм беше обречена и я очакваше същата съдба, която бе сполетяла Чау Сара и Мар Сара. Тези неща се бяха окопали в сърцето на тази планета и или щяха да успеят, или Протосите щяха да ги изпепелят от космоса.

Зергите затегнаха редиците си за миг, след това отново се разбягаха и човешките продължиха напред, насочени към възвишенията, където бе паднал „Норад II“.

С един поглед към звездния кораб, Майк разбра, че старият бегемот повече нямаше да полети. Задните двигателни капсули бяха изкривени под 45-градусов ъгъл спрямо останалата конструкция, а долните подпорки за кацане, ако въобще бяха разгърнати, се намираха изцяло под калта. Предният мостик на кораба се държеше на косъм, увиснал от ръба на платото и осигуряващ отличен изглед към разрушенията под него.

Майк и Рейнър настъпиха моторите си към един отворен люк и вкараха своите Вълчъри на борда. Те затвориха ръчно шлюза зад себе си, докато навън, на хоризонта се появяваше поредната вълна муталиски.

– Накъде? – попита Рейнър, сваляйки шлема си.

– Следвай ме – отвърна Майк и хукна към мостика. Той се движеше без усилия по тесните отсеци на „Норад II“, въпреки бойния си костюм. Беше му направило впечатление, че Менгск имаше на своя кораб по-широки коридори, отколкото успяваше да осигури Конфедерацията.

Дюк сякаш изобщо не бе напуснал мостика. Горилата със сребърния гръб стоеше все така приведена над своите пултове, облечена в бронираната си кожа. Единствената разлика беше в екраните около него, по които се виждаха само снежинки, и изобилието от фиброоптични кабели, надиплени върху един капак в пода. Той се извърна към новодошлиите и се намръщи.

– Вие сте последните момчета, които очаквах да цъфнат тук – изръмжа той.

– Да, и ние те обичаме, генерале – отвърна Майк, докато си пробиваше път към комуникационното устройство на кораба. Той набра кода за базата на Менгск.

– Какво е всичко това? – излая Дюк.

– Съобщение от нашия спонсор – каза Майк. – Имам чувството, че не съм произнасял тези думи от години. На някой да му се намира цигара?

Върху екрана се появи накъсваната от статични шумове фигура на Менгск. Той, помисли си Майк, *си седи на сигурно място в тайното си убежище, докато на останалите от нас се пада битката и кръвенето.*

Майк не мислеше, че подобно нещо е възможно, но чумеренето на Дюк се увеличи.

– Каква въдичка ще ми пуснеш, Менгск? – попита той.

– Въдичка? – изръмжа Рейнър. – Ще ти дам аз на теб една *въдичка*, лигав конфедеративен бок...

– Успокой се, Джим – каза Майк.

– В случай, че не си забелязал – заяви Менгск, – Конфедерацията се разпада, Дюк. Нейните колонии се бунтуват открито. Зергите вилнеят необуздавани от никого. Какво щеше да се случи днес тук, ако не се бяхме появили ние?

– Какво предлагаш? – Дюк запази лицето си безизразно.

Майк погледна към другите екрани. Нова атака от страна на Райфовеите беше разпръснала муталиските, летящата морска звезда явно бе замесена от по-твърдо тесто.

– Предоставям ти избор – отвърна равно Менгск. – Може да се върнеш при Конфедерацията и да загубиш или да се присъединиш към нас и да спасиш цялата ни раса да не бъде прегазена от Зергите.

– И очакваш да ти отговоря?

– Не мисля, че ще ти бъде трудно да вземеш решение. – Едва забележима усмивка се появи под прошарения мустак на Менгск.

– Та аз съм *генерал*, за Бога – избухна Дюк.

– О, да – заяви Майк. – Честито. Искаш ли да го напишем на надгробния ти камък?

– Майкъл, моля те – каза Менгск. – Дюк, ти си генерал без армия. Предлагам ти да станеш част от моя екип, от моя кабинет, а не някакъв забутан пост, на какъвто те бяха сложили допреди войната.

– Не знам... – произнесе Дюк и Майк видя, че воинът се поколеба за миг. Менгск го бе спипал. Горкият Дюк, налупал бе въдичката. Просто още не го знаеше.

– Не поставяй търпението ми на изпитание, Едмънд – изрече Менгск. Някъде отвъд капаците, нещо избухна в близост до кораба. Почти сякаш е било планирано, за да подчертае думите му.

Дюк помълча за миг, уж от благоприятие, след което каза:

– Добре, Менгск. Договорихме се.

– Ти взе правилното решение... генерал Дюк – обяви Менгск. – Капитан Рейнър?

– Да, сър? – Сега вече и Рейнър се беше намръщил.

– Отведете поддръжниците на генерала и оборудването им на безопасно място. – Докато Менгск говореше, Дюк включи устройството за самоунищожение на кораба. След двадесет минути, те щяха да бъдат на кликове далеч, а „Норад II“ щеше да се е превърнал в термоядрено кълбо от огън.

– Надявам се да отнесе много Зерги със себе си – каза Майк, докато мостикът започна да се опразва много, много бързо.

По-късно той се бе завърнал в комуникационния център на Менгск. След експлозията на „Норад II“ се бе получило затишие в бойните действия. Отряди на Конфедерацията, включително и състоящи се от неврално ресоциализирани, бяха сменили лесно и с официално разрешение страната, на която се биеха, и сега единствените врагове, с които трябваше да се оправят, бяха нечовеците.

Само че неприятното в цялата работа беше, че от извънземни нямаше недостиг.

Майк изготви репортаж за спасяването на „Норад II“ и го изстреля в мрежата. Той се отпусна назад и прокара пръсти през косата си. Тя му се стори по-оредяла от преди.

Пакет цигари, леко посмачкани, се стовари върху конзолата, последван от металическа кутийка с кибрит. Рейнър обяви:

– Един от екипажа на *Норад* каза, че сега вече сте квит.

– Прекрасно – каза Майк и издърпа един пирон за ковчези.

– Изпращаш наникъде поредния си репортаж?

– Смятах, че Кериган е по четенето на мисли. Но, да. Старите навици умират трудно, въпреки че си фантазирам как някой открива тези репортажи след дълги години и оценява всичките саможертви, които са направили мъжете и жените срещу тези същества. А също и всичките глупости.

Рейнър се настани в един стол срещу него, докато Майк си палеше цигарата.

– Малко вероятно. Както казва Менгск, историята се пише от победителите. Мемоарите на загубилите се изтриват като вчерашна информация.

Майк си дръпна дълбоко и се закашля, изкривявайки физиономия.

– В какво са ги топили тия, в котешка пикня ли?

Рейнър вдигна ръце.

– Това беше най-доброто, което успях да открия при тези обстоятелства. Такъв е и самия ни живот.

– Напълно си прав – каза Майк. – Като стана дума за нашия „вожд“ Менгск, как мина разговора ти с Арктур?

– Казах му, че Дюк е змия – въздъхна Рейнър. – А той ми отвърна...

– ...Че бил *наша* змия, нали?

Рейнър поклати невярващо глава.

– Аз вярвам в каузата на Менгск, че Конфедерацията трябва да си отиде, а и той наистина ме измъкна от дранголника, но, за Бога. Някои от сделките, които прави. Някои от нещата, които иска от нас да вършим...

– Недей да следваш каузи – заяви Майк, поемайки едно болезнено дръпване от цигарата. – Те само ще ти разбият сърцето. Когато идеализмът се сблъска с реалността, в много редки случаи отстъпва реалността. Видял съм повече добри държавни чиновници, превърнати в политически наемници, отколкото зерглинги.

Между двамата мъже се възцари тишина. Някъде зад тях, заглушеното комуникационно устройство говореше за муталиски и Райфове, за Голиати и хидралиски, и за подобните на морски звезди неща, които наричаха зергски кралици. И за смърт. Непрестанно говореше за смърт.

– Казвал ли съм ти, че някога бях женен? – обади се Рейнър.

Пропастта от обмяната на лична информация зейна широка и дълбока в краката на Майк.

– Не е ставало на въпрос – отвърна спокойно той, надявайки се, че от него не се очакваше да сподели нещо за себе си в замяна.

– Бях женен. Имах и момче. Той беше „надарен“, както те ги

наричат.

– Усетих кавичките около думата. Надарен, като подходящ за призрак ли? С псионични сили? Телепат?

– Ъ-хъ. Изпратиха го в специално училище. С правителствена стипендия. Няколко месеца по-късно, получихме писмо. Случил се някакъв „инцидент“ в училището.

Майк бе чувал за подобни писма. За съжаление, когато ставаше дума за работа с телепати, те се срещаха също толкова често, колкото и тревата. Поредната от мръсните малки тайни на Конфедерацията, които рядко стигаха до ефир.

– Съжалявам – каза Майк, защото това беше всичко, което успя да отрони.

– Да. Лиди така и не успя да се съвземе. Тя някакси повехна и същата зима си отиде от грип. А след това, аз се зарових в работата си. Открих, че ми харесва да работя сам.

– Това е един от най-сигурните капани, да се криеш зад работата си – отвърна Майк, поглеждайки към светлинката с надпис „изпращане“ върху комуникационната конзола, която означаваше, че неговият репортаж е бил ретранслиран към нищото.

– Както и да е, просто исках да го знаеш – каза Рейнър. – Сигурно си си помислил, че се държа грубо с Кериган, защото е телепат. Може и така да е. Но аз си имам причини за това.

– Тя също си има проблеми, да знаеш. Те са като на всеки друг и едновременно с това като на никой, когото познаваш. Няма да е зле да й пуснеш малко аванта.

– Трудничко е, когато тя знае какво точно си мислиш.

– Кериган изглежда добър войник – заяви Майк, а нейният образ на носещ смърт дервиш изникна неканен в съзнанието му. – Тя може би е малко пренатегната, това е всичко.

– Аз мисля, че тя е опасна – каза Рейнър. – Опасна за войниците около нея. Опасна за Менгск. И опасна за себе си.

Майк сви рамене, несигурен колко можеше да разкрие без притеснение на бившия шериф. Най-накрая, той се спря на:

– Тя е имала тежък живот.

– А ние сме я карали лекичката дотук?

– И това е още по-основателна причина, за да я наглеждаш. Пази й гърба. Независимо дали тя го знае или не, въпреки че най-вероятно ще го разбере. Всички се нуждаем от ангел-хранител.

След това, разговорът се завъртя около въпросите кои светове се

бунтуваха и какъв ефект щеше да има дезертирането на Дюк върху другите висши военни. Най-накрая, Рейнър си тръгна и остави Майк на приглушената настоятелност на комуникационния център.

Майк погледна към полупразния пакет цигари. Вкусът на първата от тях все още лютеше в устата му.

– По дяволите – каза той, посягайки към пакета и кибрита. – Предполагам, че тук, човек може да се научи да понася абсолютно *всичко*.

ГЛАВА 11

ШАХ

Играех шах с Арктур Менгск. Редовно губех, между другото. Най-вероятно ще ме завлекат пред някакъв висш съд и ще ми кажат, че това е било престъпление срещу държавата, а аз няма да имам оправдание. Освен, че губех повече, отколкото печелех. Много често Менгск развяваше под носа ми някаква примамка по време на играта, аз посягах да я захая, само за да осъзная със закъснение, че това ми бе отвлякло вниманието от капана, който ми е залагал.

Цялата човешка война срещу Зергите беше нещо подобно – тя се състоеше от поредица загуби, всяка от които по-унизителна от предишната, защото ние продължавахме да си затваряме очите за това, което всъщност ставаше. Първото предупреждение, че на някоя планета имаше Зерги, обикновено идваше твърде късно – едва когато пълзящото вещество чукаше на вратата ни или Протосите се появяваха със своите кораби като богове на гръмотевицата.

Смятахме, че бихме могли да се спасим от тях. Някои от нас, включително и самия Менгск, си мислеха, че могат да ги контролират. Но всички ние бяхме просто пешки в една гигантска игра на шах.

Не, не бяхме пешки. Плочки за домино. Всяка падаше на свой ред, планета след планета, човек след човек, докато се стигна до най-голямата плочка – онази, наречена Тарсонис.

Манифестът на Либърти

– Сравнението между войната и шаха не е нещо ново – заяви Арктур Менгск и постави офицера си, така че да заплашва и царицата на Майк, и топа му.

– Ти си много добър и в двете – отвърна Майк и взе топа на Менгск с царицата си.

– Всъщност, за мен това сравнение е невярно – каза терористът и взе топа с офицера си. – Шах и мат, между другото.

Майк примигна към дъската. Стратегията на Менгск сега беше толкова очевидна, колкото беше неясна допреди секунди. Репортерът си дръпна едно конско наум и посегна към чашата си с бренди. Някъде зад тях, от комуникационното устройство се разнасяха изгубените звуци на древните Милър и Гудман¹⁵. Пепелникът отстрани на дъската беше пълен с фасове, всичките изпушени от Майк. Те намирисваха лекичко на

котешка пикня.

Намираха се на борда на „Хиперион“, приютен в един таен хангар на Антига Прайм. Дюк беше някъде навън и организираше бунтовническите отряди във военни структури, които бяха открито конфедеративни по природа. Рейнър също беше с него, опитвайки се да не допусне Дюк да забърка пълна каша. Майк нямаше представа къде се намираше Кериган, но това си беше нормално за нея.

– Значи шахът не прилича на войната? – попита той.

– Някога може би са били подобни – отвърна Менгск. – На старата Земя, която сега е забулена в мъглите на времето. Два равностойни противника, с равностойни войски, на плоско игрално поле.

– Но тук не е така. Поне вече не е.

– Никак даже – оживи се терористът при спора, който сам бе начел. – Първо, противниците вече далеч не са равностойни. Конфедерацията имаше ракети от клас Апокалипсис, а моят роден свят нямаше. Конфедерацията изигра тази карта и сега Корал IV е просто сфера, обгърната в почерняло стъкло, носеща се из космоса. Далеч не бяха равностойни. По същия начин нашият малък бунт отначало сякаш изпитваше недостиг от хора и средства, но с всяко ново въстание Конфедерацията губеше все повече от желанието си за бой. Тя е остаряла и изгнила; нуждае се само от едно здраво побутване, за да падне в гроба си. В шаха не можеш да срещнеш такова нещо.

– Второ – продължи Менгск, – идеята за равностойните войски. Споменах за ракетите, толкова ефективни по времето на моя баща, и все пак, те са като обикновени топлийки в сравнение с оръжията, които се използват днес. Продължават да изникват нови и нови сили – атомни бомби, телепати, а сега и Зергите, отгледани от Конфедерацията.

– Предполага се, че войната насърчава развитието – каза Майк.

– Да, но повечето хора използват аналогията с оръжията и броните – едната страна изобретява по-добро оръжие, другата създава по-добра броня, което кара първите да направят още по-добро оръжие и така нататък. Истината е, че по-доброто оръжие вдъхновява създаването на химическо контра-оръжие, което пък вдъхновява използването на телепатични войници, което от своя страна води до изкуствен интелект, управляващ оръжията. Принудата на войната наистина допринася за напредъка, но това никога не е чистия, линеен напредък, за който учиш в

---

15. Глен Милър и Бени Гудман – американски джаз музиканти от средата на XX век – Бел.пр.

училище.

– Или четеш по вестниците.

Менгск се усмихна.

– Трето, идеята за плоското игрално поле. Шахматната дъска е ограничена решетка с осем на осем полета. Отвъд тази малка вселена не съществува нищо. Няма девето поле. Няма зелени фигури, които внезапно заливат дъската, нахвърляйки се и върху белите, и върху черните. Няма пешки, които внезапно се превръщат в топове.

– Пешката може да стане царица – отбеляза Майк.

– Но само ако измине всичките полета напред, като през цялото време е под вражески обстрел. Тя не разцъфтява изведнъж като кралица по собствено желание. Не, шахът въобще не прилича на войната, което е една от причините, поради които го играя. В него всичко е много по-просто, отколкото в истинския живот.

Не за първи или последен път, Майк се замисли за почти свръхестествената способност на Менгск да изкривява реалността около себе си.

– Смяташ ли, че Конфедерацията ще успее да изобрети някакво оръжие срещу последните нападения? Срещу Протосите и Зергите?

– Малко вероятно, въпреки че тя прави всичко по силите си. В момента, тя върши това, което умее най-добре: разпространява пропаганда и запущва устата на онези, които надигат глас. Това са нейните най-добри оръжия и тя никога не се е колебала да ги използва в миналото. Но тя просто замерва с плюнки слона, който се хвърля върху нея. Чакай, имам едно нещо, което исках да ти покажа. – Менгск натисна няколко бутона по дистанционното. Той се загледа в него, сякаш се опитваше да си спомни някакъв таен код.

– Мисля, че ти беше казал веднъж, че Конфедерацията развъждала Зергите. Това не означава ли, че Зергите са техни оръжия? – попита Майк.

– Първоначално и аз така смятах. – Менгск натисна още няколко копчета, след това направи пауза. – И въпреки че моето предположение е било погрешно, що се отнася до *нашата* пропаганда, това е истината от наша гледна точка и ние ще продължим да я разпространяваме. Нищо не подкопава по-бързо вярата в едно правителство от осъзнаването, че то е създавало смъртоносни чуждоземни раси през свободното си време.

– А истината всъщност е? – суфлира му Майк.

– Истината е безобидна, както винаги – ухили се Менгск. – Да, Конфедерацията е изучавала Зергите от години и онези в системата Сара са

били нарочно пуснати там на свобода от нейните агенти. Да, това е грандиозно изпитание на оръжия. Но не, не тя е създала Зергите. Не, тя е имала много по-зловещ план. Всичко е записано на онези дискове, които ти и Рейнър ми донесохте от инсталацията Джейкъбс. Гледай сега. Това ще ти хареса.

Той натисна един бутон и по екрана оживяха снежинки. Когато те се разсеяха, Майк видя наниз от ниски хълмове и плата под едно оранжево-кафяво небе. Сцената можеше да бъде взета от която и да е точка на Антига Прайм. В едната страна беше курдисано познатото лого на ЮНН, а в долната част на екрана течаха цени от планетарните стокови борси.

След това, на тази картина заговори един ужасяващо познат глас.

– Аз съм Майкъл Либърти, предавам на живо от Антига Прайм.

Майк примигна. Това наистина беше неговия глас, а думите бяха част от последния му изпратен репортаж. Но той никога не беше ретранслирал такава картина. Дали не я бяха измъкнали от някой стар запис?

Камерата продължи да снима панорамата, после се прехвърли върху говорещия. Той беше облечен в чист парцал (доста по-чист от този, който в момента висеше в гардероба на Майк), русата му коса беше изпъната назад, за да прикрие една плешивина, чертите на лицето му бяха остро изсечени и издаваха опит, а очите му бяха дълбоки и одухотворени.

Това беше Майкъл Либърти, но не беше Майк. Този Майкъл Либърти изглеждаше почти като идеализирана версия на самия Майк.

Фигурата на екрана продължи да говори:

– Репортерът пред вас току-що избяга от плена, в който беше държан от печално известния терорист Арктур Менгск. Аз бях пленен от бунтовниците на Мар Сара, малко преди влечугоподобните Протоси да унищожат планетата и едва сега успях да се измъкна.

– Това не съм аз – каза Майк.

– Знам – отвърна Менгск. – И Протосите не са влечуги, доколкото ни е известно. Но гледай нататък.

– По време на моето затворничество, аз научих, че Менгск и „Синовете на Корал“ притежават мощни наркотици за контролиране на съзнанието, които са използвали с лека ръка срещу населението – продължи екранният Майкъл Либърти. – Стотици са загиналите в резултат на безразборно пръскане, което може да бъде определено единствено като химическа война срещу невинните граждани. Телата на други са приели странни мутагенни форми, в резултат на страничните ефекти на тези

наркотици.

Менгск нададе пренебрежителен звук, но фигурата на екрана продължи:

– Менгск е внедрил саботьор на борда на „Норад II“ и е изложил екипажа на болестотворните отрови. Резултатът от това бе скорошната катастрофа на този кораб. Агенти на „Синовете на Корал“ са пленили засегнатите от контролиращите съзнанието наркотици и са оставили другите да загинат от ръцете на техните съюзници Зергите.

– Техните съюзници Зергите? Кой ги пише тези боклуци? – озъби се към екрана Майк.

– Това *са* все същите глупости на търкалета – отвърна спокойно Менгск. – Просто са позасилили краските.

– Смятам, че генерал Едмънд Дюк, потомък на Фамилията Дюк от Тарсонис, е станал жертва на тези контролиращи съзнанието средства и в момента не е нищо повече от едно зомби с препрограмирано съзнание, служещо на терористите. По този начин Менгск и неговите нечовешки съюзници се надяват да объркат смелите воители на Конфедерацията и да ги накарат да изгубят вяра в своите водачи.

– Смелите воители на... Аз използвах тази фраза в един материал за запълване на мястото, който направих на „Норад II“! – заяви Майк. – И частта за „болестотворните отрови“. Това ми напомня за друг репортаж.

– Замърсяването на подпочвените води в близост до едно училище – каза Менгск. – Един от добрите ти ранни материали, ако си спомням правилно.

– Само чрез постоянна бдителност бихме могли да премахнем подобни терористи като Менгск и неговите последователи с промити мозъци – заяви фигурата на екрана. – В момента, в който говоря, Конфедерацията изгражда огромна блокада около Антига Прайм и терористът ще бъде унищожен до няколко дни. За ЮНН, предаде Майкъл Либърти.

Менгск натисна друг бутон. Майкъл Даниел Либърти замръзна притихнал на екрана.

– Видя ли това?! – изрева Майк, скачайки от стола си. – Това не бях аз!

– Надявам се, че е така – отвърна Менгск със спокойна усмивка. – Ти изглеждаш толкова рационален и правдолюбив репортер през повечето от времето.

– Какво са направили те?

– Никога ли не си чувал за монтаж досега? – повдигна вежда Менгск.

– Напротив! – озъби се Майк, след което добави бързо: – За запълване, или ако фактите не могат да бъдат потвърдени, или ако правният ни отдел е имал проблеми, или ако някой спонсор е вдигнал врява. Искам да кажа, че и преди са ми изрязвали парченца, че са включвали кадри, които обръщат цялостния тон на историята ми в противоположна посока. Но това е... това е...

– Лъжа?

– Фалшификация – отвърна намръщено Майк.

– Вярно. Събрали са заедно парчета от предишни твои репортажи, използвали са друг актьор като дубльор, поразместили са някой и друг пиксел. Имай предвид, че това се постига изключително лесно на плосък екран, но е почти невъзможно при истинска холограма. Точно затова предпочитам второто, както знаеш. Това е достатъчно, за да заблуди някого, който гледа новини от дъжд на вятър, да му напомни, че ти си жив и здрав и продължаваш да водиш справедливата битка за доброто на ЮНН и Конфедерацията.

– Но моите репортажи... – промълви Майк.

– Извлекли са това, което им е било нужно, и са го подредили, както са сметнали за необходимо.

Майк се отпусна обратно в стола си.

– Ще го *убия* този Андерсън!

– Страхувам се, че твоят Андерсън може вече да е мъртъв – каза теористът. – Ако и той е толкова правдив репортер като теб.

Майк изсумтя.

– Или – размисли Менгск, – той може би се примирява безропотно със сегашната власт, въпреки че осъзнава всичките ѝ злини. Възможно е точно затова да присъстваше репликата за „токсичните отрови“ – като частица вътрешен саботаж, като отчаян вик за помощ. В края на краищата, няма голям смисъл: Защо контролиращите съзнанието наркотици ще бъдат отровни? Разбира се, това им е позволило да щипнат цяло твое изречение дума по дума.

– Да, Ханди Андерсън си пада по такова спестяване на усилията.

– Просто исках да си информиран, че твоята собствена новинарска мрежа ти е обърнала гръб. Не ми се щеше да го научаваш в някой кофти момент. Например, по време на битка. – Менгск напълни отново чашата на Майк.

– Но защо е всичко това?

– Пропагандата е оръжието, което Конфедерацията владее най-добре и използва най-мощно. Тя е нейния чук. А когато разполагаш

единствено с чук, във всичко друго виждаш само гвоздеи.

– Аз си мислех, че разполагат с по-добри оръжия от един репортер, които да използват срещу теб – измърмори Майк. Той поклати глава към екрана. – Какво стана с изследванията им върху Зергите, с материала, който измъкнахме от онази инсталация?

– А, да – Менгск натисна друга поредица бутони. – Дискът от Джейкъбс. Радвам се, че си спомняш за него – това означава, че моите контролиращи съзнанието наркотици не са имали цялостен ефект върху теб. Не ме гледай така, това беше просто шега.

– Малко съм чувствителен на тази тема в момента. Но ще ми мине.

– Очаквах данни за оръжия – което би ги задържало напред в технологичната крива. Вместо това, открих нещо значително по-интересно. Гледай сега. Ти знаеш за призраците, естествено.

Майк се замисли за Кериган, безмилостния воин, който изпитваше смъртта на всяка от жертвите си.

– Телепатичните бойци. Специалитет на Конфедерацията и пример за твоята технологична крива.

– Интересен пример, ако ми позволиш отклонението. Първичните пътници на колониалните кораби са били жители от Земята, но дългото пътешествие явно е разбъркало техния генетичен код в достатъчна степен, та да предизвика повече псионични способности от обичайното за оригиналното теранско население. Много интересно случайно стечение на обстоятелствата.

– Мисля, че и двамата сме стигнали до точката, в която вече не вярваме в случайните стечения на обстоятелствата. – Майк отпи една глътка от брeндитo си.

Менгск сви добродушно рамене.

– По план или по случайност, хората от това, което щяло да се превърне в Конфедерацията, имали склонност към психически умения. Пак по план или по случайност, ние сме го открили това и сме създали призраците – върховните убийци, притежаващи способността да четат мисли. Процесът по обучаването им е ужасен – едва няколко деца го завършват в състояние, в което могат да бъдат използвани. И доскоро, контролът на Конфедерацията над тях изглеждаше непробиваем.

– Лейтенант Сара Кериган. Как успя да пробиеш контрола над нея?

– Това е като в случая, в който едната страна изобретява по-добра броня, а другата си изнамира по-добро оръжие – отвърна с усмивка Менгск. – Достатъчно е да се каже, че контролът над нея беше пробит по такъв начин, че тя остана удивително невредима и, най-общо казано,

в състояние, в което можеше да бъде използвана.

– И благодарна.

– И благодарна – призна Менгск. – А тя се проявяваше достатъчно често, та Конфедерацията да изпадне в смут от това.

– За което ти нямаш нищо против – каза Майк. – Но ти беше зает с някакво отклонение.

– Да. Сега ще се върнем към диска от Джейкъбс. Излиза, че нашите смъртоносни приятелчета Зергите са настроени към психическите излъчвания. Явно дължината на вълните, на които работят призраците, са подобни на онези, които използват висшестоящите Зерги, за да контролират по-нисшите. Така че те могат да се съсредоточат върху тях в близък обхват.

– В колко близък? – попита Майк, спомняйки си внезапно за действието на Кериган в системите Сара и Антига.

– За някой нормален телепат, много, много близо. Няколко десетки метра в най-добрия случай. За това време един хидралик така и така би ги надушил. Но това е част от технологията, използвана от Конфедерацията в нейните защитни кули и други противо-призрачни детектори.

– Оръжия и брони. А могат ли призраците да четат мислите на Зергите, както правят с хората?

– Много по-болезнено е. И да, Конфедерацията се е опитвала. Тя стигнала до разсъдението, че Зергите представляват върховния еволюционен успех – всичко е или генетичен материал за техните създания, или месо, с което да хранят децата си. Те са подредени в йерархическа система по подобие на мравуняците, като всеки мозък е по-голям от тези под него и се стигне до съзнания с размерите на почти цяла планета.

– Звучи много привлекателно – обяви Майк и отпи поредната голяма глътка от брeндитo. То прогори гърлото му и му напомни, че беше човек.

– Гадно. И Протосите са също толкова лоши – каза Менгск. – Имай предвид, че всичко, записано на дисковете, е пречупено през гледната точка на Зергите, но Протосите са върховните генетични пуристи. Те гледат на себе си като на вселенски съдии, избревайки всяко живо същество, което се развива неконтролируемо и не отговаря на техните стандарти за съвършенство.

– Генетично оцеляващите срещу Генетичните ксенофоби. Брак, благословен в ада.

– До голяма степен е точно така. Значи, Конфедерацията открива

Зергите, открива и телепатичното привличане. И тя иска още Зерги на разположение.

– Още? За какво, в името Божие, са й били нужни още?

– Такава е нелинейната природа на войната, синко. Конфедерацията е търсела оръжие с всички преимущества на атомните бомби и нито една от лошите им страни, като радиацията и негативните отзиви в пресата. Зергите били идеални за тази цел – те представлявали противни, червиви извънземни, които тя можела да пусне срещу когото си поиска, а след това да излезе на сцената и да ги унищожи. Истинска джобна напаст от чудовища.

– Ти спомена, че си смятал, че тя ги развъжда.

– И че съм мислел погрешно – отвърна равно Менгск. – Развъждането им е много по-сложна задача, отколкото залавянето на групичка зерглинги и затварянето им в една клетка. Имало нужда да примамят повече от тях в капаните и тук се намесили телепатите.

– Но телепатите имат ограничен обхват.

– Да – съгласи се Менгск. – Затова се работило по въпроса за подобряването на този обхват. Това, което измъкнахте от инсталацията Джейкъбс, са плановите за Транспланетарен псионичен излъчвател на вълни. Хубаво именно, което до голяма степен не се нуждае от пояснение. С него става възможно да се увеличи силата на един телепат, така че той да се превърне в междупланетарен маяк за Зергите, привличайки ги като насекоми към горящ фенер.

Майк се умълча за миг, след което каза:

– Системата Сара.

– Именно. Точно това имах предвид, когато казах, че Конфедерацията е използвала тези планети като опитно поле за своите оръжия. Тя е докарала Зергите на Сара, а Протосите са ги последвали. Но тя е привлякла нещо повече от няколко зерглинга – вкарала е цялата екосистема и йерархическа структура на Зергите в играта – нещо, което *не е* очаквала. И сега Зергите се местят от система на система както им е угодно, водени от собствения си интелект, твърдо решени да трансформират човечеството или да го погълнат.

– А ти знаеш ли как могат да бъдат победени? – попита Майк.

– Освен да взривим всяко едно от тях на парченца и да изпепелим гнездата им, не. – Менгск се наведе напред. – Но знам как да ги изпрятя в посоките, в които аз бих желал да отидат.

– И с какво ще помогне това? – поклати глава Майк. Нима внезапно бе затъпял от бредното?

Менгск се отпусна назад.

– Имаше една искрица истина в онзи репортаж, който ни представи твоя двойник. Около Антига се оформя сериозна блокада. Конфедерацията се надява да ни задържи затворени тук, докато или Зергите, или Протосите ни унищожат.

– И ние просто ще си седим тук?

– Не. Вече съм задвижил нещата. Построихме един излъчвател по плановете, които ти спаси. Ще го отнесем в сърцето на територията на Конфедерацията и ще го задействаме. Всеки Зерг, намиращ се на десет светлинни години околоръст, ще дойде тук. Те ще се нахвърлят върху обсадните кораби като ястреби на гълъби. В сравнение с това, катастрофата на „Норад II“ ще изглежда като просто смачкване на предната броня.

– Но излъчвателят служи само за усилвател. Трябва ти телепат, за да... – В мозъка на Майк се затвори и последната верига. – Кериган. Ти ще използваш Кериган, за да привлечеш Зергите.

– Много добре.

– Не можеш да го направиш! – възпротиви се Майк. – Тя ще трябва да проникне в лагер на Конфедерацията, нали? Те имат детектори. Тя няма да успее!

– Аз имам огромно доверие на лейтенанта.

– Не можеш да го направиш! – повтори Майк.

– Бъркаш времето. Аз вече издадох заповедите за операцията, още преди да седнем за първата игра на шах. В този момент, добрият лейтенант сигурно взема предавателя от работилниците под нас. Ако побързаш, може и да успееш да я настигнеш.

Майк изруга и се изстреля от стола.

– Пожелай й късмет и от мое име – извика Менгск подир гърба на Майк, докато репортерът изхвърчаше от покоите на водача на терористите. След това, Менгск отново се отпусна назад, взе собствената си чаша с бренди и вдигна мълчалива наздравница към замръзналата на екрана фигура на фалшивия Майкъл Либърти.

ГЛАВА 12

В ТЪРБУХА НА ЗВЯРА

Извънземни нахлуваха от всички страни в населявания от човечеството космос, а хората реагираха, нахвърляйки се един срещу друг. Дори не мога да си представя какво ли са си помислили Зергите и Протосите, когато са се приземявали на планети, населявани единствено от бунтовници и войски на Конфедерацията, спукващи се взаимно от бой. Сигурно са сметнали, че това е нормалното поведение на нашата раса. И предполагам, че най-вероятно биха се оказали прави.

Успехите на Менгск, раздухани отчасти и от нелегалните копия на моите собствени репортажи, подпалиха десетки малки войни, които заплашваха да се разпространят из цялата вселена. Всеки угнетен чешит се вдигна на оръжие срещу древния режим на Конфедерацията. Тя от своя страна реагира, точно както го беше правила във всеки друг случай на въоръжени разногласия – с още по-строги и сурови потиснически мерки, които на свой ред родиха нови бунтове.

А покрай всичко това, Зергите продължаваха да се разпространяват на все повече планети, които Протосите превръщаха в мъртви скални отломъци. Човечеството не притежаваше толкова много светове, та да си позволи да ги губи с такава скорост. Ако двете страни бяха помислили, те щяха да обединят силите си, за да се борят срещу истинската заплаха.

Смятам, че всички бяха толкова заети с правене на планове и водене на битки, че всъщност на никого не му оставаше време за *мислене*.

Манифестът на Либърти

– Кериган! – извика Майк, когато влезе в дока за кацане. Лейтенантът тъкмо си слагаше шлема. Той нямаше време да облича броня, но грабна своя парцал.

– Либърти – каза мрачно тя. Майк видя една грамадна машинария, закрепена отстрани на нейния Вълчър. – Тъкмо излизах.

– Имаш ли нужда от стрелец?

– Виж, обикновено аз... – започна тя, след това погледна към него с дълбоките си нефритено-зелени очи. Косъмчетата по врата на Майк настърхнаха и той знаеше, че тя бе разбрала.

Прекалено широките ѝ устни потрепериха за миг. После тя поклати

глава и каза:

– Това си е твоето погребение. И без това ще имам нужда от някой да мъкне оборудването. Да вървим.

Двамата излетяха с рев от хангара и се насочиха към мястото на срещата.

Антига Прайм бе пострадала сериозно от безмилостните битки. Небето вече бе по-мрачно, заради несекващия пушек от погребалните кладни, а гигантското подпухнало тяло на газовия гигант на този свят беше надвиснал отгоре като скърбящ бог зад траурно покривало. В далечината се чуваше грохота на артилерията от Арклити, въпреки че кой стреляше и по кого стреляше, не беше ясно.

Те минаха покрай изоставени бункери, изпочупени като яйчени черупки, оградени от частично погребаните останки на войната: потрошени оръжия и разпръснати тела. Тътенът се засили и Либърти осъзна, че се бяха насочили точно към сърцето на бурята.

– Имаме обсадни танкове и Голиати – каза Кериган по комуникационната връзка, – които се опитват да пробият дупка през тяхната линия. Ние ще се промъкнем през нея и ще навлезем в територията, контролирана от Конфедерацията. Вече съжаляваш ли, че дойде?

– Може би мъничко. – Майк знаеше, че призракът долавяше отговора му още преди да го е изрекъл на глас.

– Значи Менгск ти е пробутал коронния си номер – продължи тя. Майк се намръщи, загрижен, че телепатът се ровеше с такава лекота из мислите му. – И те накара да тръгнеш с мен.

– Провери пак мисления ми отговор, лейтенант – отвърна Майк. – Менгск не ме е молил да идвам.

– Въобще не му се е налагало. Той знае кой бутон да натисне, за да заиграе човек по свирката му. Най-вероятно е сметнал, че ако ти заповяда да дойдеш и да ми помогнеш, ти сигурно си щял да го отрежеш на секундата.

– Може и да е бил прав.

– Той обикновено е прав. Точно затова май е добре, че си тук.

Пред тях купчина скали се превърна в пара от една невероятна експлозия. Кериган закова мотора на място.

– Това не би трябвало да се случва – обяви тя. – Нашите обсадни танкове знаят, че идваме насам. Дюк нарочно ли е объркал прицела на артилерията си или...

Майк чу свистенето на следващия залп от летящи към тях снаряди.

– Това са техни танкове! – извика той. – Те са пробили през

нашата линия!

Кериган изду двигателя, още докато той говореше, извивайки Вълчъра под остър ъгъл спрямо първоначално набелязаната им посока. Пътят пред очите им изчезна в облак от летящи камъни и пръст, когато по-редният откос падна в близост до тях. Раздробената земя се оказа не по силите на ограничената гравитационна технология и целият мотор се разтнесе.

– Това е малко... – започна Майк.

– Съжалявам за неравното каране – озъби му се Кериган по комуникационното устройство. – Просто се дръж здраво!

Следващият път ме остави да си довърша изречението, помисли си Майк и усети Кериган да свива рамене върху мотора.

Силите на Конфедерацията сигурно притежаваха радар. Артилерийският огън ги следваше безмилостно, изоставайки с не повече от стотина метра зад тях. Кериган ги вкара в един пролом, от който отдавна бяха изчезнали всякакви признаци на вода.

– Да ги видим как ще ни последват тук – каза тя.

Майк чу пронизителния вой на метал, разцепващ въздуха.

– Райфове! – изрева той в комуникационната връзка.

Космическите изтребители се спуснаха ниско и бързо, взривявайки и двете страни на пролома с 25-милиметровите си експлодиращи лазери. Шубраците бяха изпепелени за миг, а летящите машини се издигнаха нагоре, защото вече не виждаха жертвата си от дима, който сами бяха създали.

– Те ни бутат нанякъде – изпука гласът на Кериган през комуникационното устройство. – Но накъде?

Тъканта на земята под ховърциклета внезапно се промени от червена глинеста почва и кафеникави плочници към изпъстрени купчини от сивочерни мъхове.

– Пълзящото вещество! – каза Майк, веднага щом го разпозна. – Те ни изтикват към територията на Зергите!

Кериган изруга и се наби на спирачките, но веществото под гравитационните устройства не предлагаше никаква тяга на преобразователните намотки на мотора. Той започна да се плъзга странично, след това се наклони ужасяващо на една страна, изоравайки дебела ивица от пълзящото вещество като пяна върху вълните.

Майк изрева, а Кериган извика нещо. Репортерът стисна контейнера с псионичния излъчвател, донякъде надявайки се, че това щеше да му осигури известна защита. Той изпитваше увереност, че ако някой

можеше да ги измъкне живи от тук, то това беше лейтенантът-призрак.

След това земята под тях се разтвори и двамата се изгърколиха надолу в мрака.

* * *

По някое време по-късно, Майк чу гласа на Кериган, идващ някъде отдалеч:

– Либърти?

– Ъ-ъ – беше най-доброто, което можа да отвърне той. *По дяволите, тя може да чете мислите ми, нека разчете и това.*

– Добре ли е псионичния излъчвател? – попита тя.

– О, да. Аз омекожих падането му със собственото си тяло.

Той отвори очи и откри, че лежеше върху рохка, наскоро разорана земя. Сигурно това беше смекчило падането им, когато бяха потънали в заешката дупка.

Той погледна нагоре. В тавана се виждаше назъбена пролука, най-вероятно на мястото, където те бяха пробили килима от пълзящо вещество. Дебелата тъкан вече бе започнала да се събира отново върху отвора.

Майк изплю малко кръв. Беше си прехапал отвътре устата при удара. Останалите части от тялото му изглеждаше поочукани, но непокътнати като цяло. Неговият парцал беше покрит с мека кал. Синините щеше да ги усети на другия ден.

Ако имам късмет, помисли си той.

– Ако и двамата имаме късмет – каза Кериган. Тя вече беше на крака и оглеждаше района с фенерче, закрепено на китката ѝ. Шрапнелова та ѝ пушка беше праметната през рамото ѝ.

Майк се изправи и откри, че се олюляваше, но не бе наранен.

– Д'бре ли си? – успя да изрече той.

– Горещо-долу – отвърна призракът. – Паднах върху гордостта си, която, страхувам се, е загубена кауза. Трябваше да я застрелям, за да не се мъчи. Ние сме наивници. Тъпанари. Загубеняци. Селяни.

– Никой не очакваше Конфедерацията да... – започна Майк.

– Да използва терена и ситуацията в своя полза? Именно. Точно затова сме тъпанари. Те дойдоха да посрещнат нашата атака, след което ни набутаха в единственото място, на което не бихме искали да бъдем.

– Знаеш ли, би било много по-лесно, ако...

– Те оставям да си довършваш изреченията. Съжалявам. Просто съм изнервена в момента. Ти буквално излъчваш страха си и това ме дразни.

Сякаш не е нормално да се страхува човек в подобна ситуация, помисли си Майк, докато вървеше към останките от Вълчъра.

– Моторът е свършен – каза Кериган без да поглежда и разбира се беше права. Рамата му беше огъната на три места, така че дългото, източено превозно средство се бе превърнало в изкривен тирбушон. Спукало се беше нещо важно и течност се изливаше по земята. Моторът, въпреки всичкия си метал и излята керамика, бе пострадал най-лошо от всички по време на падането.

– Насам – обяви Кериган, посочвайки остро напред към един коридор.

– Някаква причина защо?

– Не, но в обратната посока има нещо голямо с гадни мисли. На теб се пада да носиш излъчвателя.

Майк вдигна контейнера с излъчвателя и тръгна след нея. Той се замисли за настроението на лейтенанта. След няколко минути, Кериган отбеляза:

– Това е затворена обратна връзка.

– Спри да го правиш.

– Точно такава си е. Ти ми изпращаш своя страх, а аз на свой ред си го изкарвам върху теб. Което пък увеличава *твоя* гняв. – Тя се спря за миг. – Нещо тук е много странно. Не е наред. Обикновено мога да се справям с такива неща. Поне през повечето от времето.

Майк си помисли за предполагаемата връзка на Зергите с телепатите, след което му се прииска да не го беше правил.

Прекалено широките устни на Кериган се изкривиха в мрачна усмивка.

– Да, знам. Рейнър вече ми изказа съболезнованията си по време на брифинга с Арктур, благодаря. Това наистина обяснява интереса на Конфедерацията към хората с псионични способности. Освен това, имало много изчезнали по време на акция сред редиците на нейните телепати. Дори извън отрядите на призраците, до мен достигат някои неща.

– Смяташ ли, че Зергите събират собствени телепатични екземпляри? – попита Майк и едва тогава осъзна, че Кериган го беше оставила да си довърши изречението.

– Ъ-хъ. Чакай, пред нас има нещо. – Тя извади ръчното си оръжие и се запромъква напред, протегнала другата си ръка, онази с фенерчето върху китката, в същата посока.

Нещото висеше като голям паяк във въздуха и запречваше коридора. Нейната светлина проблесна върху него и то се отдръпна от лъча. То

представляваше огромно око, човешко на вид, а зеницата му се свиваше пред грубостта на светлината от фенерчето.

Майк почувства, че го заливат вълни от отвращение и му се доповръща. Очевидно, и Кериган изпитваше същото, но нейните емоции бяха смесени с излъчваните от Майк. Тя изруга на висок глас и изстреля към откос в потръпващата орбита.

Окоподобното нададе писък, който прозвуча като стържене по стъкло, и се пръсна. Мускулните влакна от паяжината му се свлякоха обратно към стените като скъсани ластици.

– Какво беше...? – започна Майк.

– Наблюдател? Часовой? – предположи тя и за първи път, Майк долови нотка на страх в нетрепващия глас на Сара Кериган. Затворена обратна връзка, напомни си той и се насили да се успокои. В противен случай, и двамата ги чакаше сигурна смърт.

– Какво е усещането? – попита той, докато заобикаляха разкъсани-те меса на окоподобното. Майк забеляза, че пода и стените на тунела бяха покрити с пълзящото вещество.

– Кое? – попита Кериган, разсеяна от кръвта.

– Ти каза, че тук долу било много странно. Как точно странно?

Кериган се умълча за миг и Майк усети, че тя се опитваше да възстанови емоционалната си стабилност.

– Трудно е да се обясни на един твърдочерупков, извинявай, не-телепат. Представи си, че се намиращ във фоайето на един хотел, а в една от стаите се вихри купон. Докато минаваш пред нея, чуваш, че вътре има купон, но ти не участваш в него. Не долавяш нищо отчетливо, единствено смесица от гласове. Такова е усещането.

– Може би е псионична сила на различен канал? – предположи Майк.

– Може би, но това е по-голямо. Все едно си застанал на улицата пред една зала, в която тече концерт. Чуваш нещо организирано, но до теб достигат единствено неясни звуци. Влудяващо е. – Тя се спря за момент. – О, Боже. Майк, ела насам.

Дясната страна на тунела беше отворена и той преминаваше в широка пещера, преди да продължи нагоре. Майк почувства свеж въздух по лицето си, идващ от коридора от другата страна. Сигурно се намираха в близост до повърхността.

Широката пещера беше изпълнена с пълзящото вещество. По стените висяха неясни торбички, а неща, които биха могли да бъдат органи, изпъстриха сивите плесени. Покрай стената се виждаха шепи

подобни на стеножки същества, щъкащи сред поле от отровни гъби.

– Червеи – обяви Майк. – Видях ги и в базата Ентъм на Мар Сара. – Той изстреля образа на онзи бар към Кериган и я видя да потръпва. – Това ли е бунището на Зергите? И какво ядат те?

– Те не ядат. Това са детегледачките. Те се грижат за яйцата.

Това, което Майк в първия момент бе приел за отровни гъби, всъщност бяха яйцата, зелени на червени точки, сложени върху поставки от натрупано пълзящо вещество. Те пулсираха с някакъв собствен ритъм. Докато Майк стоеше с опулени очи, скелетното лице на един хидралиск се очерта зад мрачната повърхност на най-близкото яйце като удавник, изплуващ по време на прилив. Яйцето потрепери лекичко, сякаш звярът в него долавяше присъствието им.

Червеите бяха заети със задачата да трупат купчини от пълзящото вещество. След това, един от тях се качи върху такава купчина, уви се на кълбо и изпреде твърд копринен пашкул около себе си. Пашкулът се ствърди и червеят се превърна в яйце.

– По дяволите – каза Майк, внезапно осъзнал какво представляваха червеите.

– Ларви. Те са основните строителни единици на Зергите. От ларви към яйца към чудовища. Ето защо Конфедерацията така и не е успяла да развъжда тези гадинки, въпреки обясненията на Менгск. Зерглингите и хидралиските не могат да се размножават – те произлизат от един и същи генетичен материал, подреден по определен начин от някаква повисша сила.

Майк кимна, а лицето на хидралска в яйцето се извъртя към него. Яйцето започна да вибрира бурно, сякаш звярът вътре се опитваше със сила да си пробие път навън.

– Давай към свежия въздух – каза Кериган, докато сваляше шрапнеловата пушка от рамото си. – Аз идвам веднага.

Пъшкайки под товара на излъчвателя, Майк започна да се изкачва по коридора. Когато чу бръмченето на пушката и движението на плъзгащия се механизъм, зареждащ нови шрапнели, той се затича. Зад него вече се разнасяше приличащият на удари с чук звук на островръхите куршуми, бомбардиращи пещерата с яйцата. След това се възцари тишина.

Въздухът стана още по-свеж и той видя естествена светлина пред себе си. Майк усещаше краката си като оловни тежести, но се насили да продължи напред. Още десет метра, още пет, още два. После нагоре към откритата земя, към въздуха на ранната вечер, и тогава...

Застана лице в лице със собственото си отражение в огледалната

повърхност на бойния визьор на пехотинец от Конфедерацията. Майк не можа да се удържи, изкрещя и едва не падна назад. Часовой от силите на Конфедерацията стоеше на пост пред входа.

Войникът пристъпи тромаво към репортера и Майк осъзна, че нещо не беше наред с човека. Коленете му бяха странно изкривени, а ръцете му сякаш водеха самостоятелен живот. Едната от тях вдигаше несигурно гаусовата пушка, докато другата докосваше нещо в основата на бронята му.

Огледалният визьор се вдигна назад и разкри лице, пуснато на свобода от ада. Половината от него беше изядено и се виждаше покрития с жълти петна череп, а от безполезното очно дъно се процеждаше гъстото сивкаво пълзящо вещество. Другата половина, покрита със зеления от-тенък на загниването, беше осеяна с някакво подобие на вулканични камъчета, които пронизваха кожата като къси ками.

Това беше часовой, но не за Конфедерацията. Някога е било човек, но вече не бе. Някога е било нормално, но вече не бе. Сега това същество живееше, единствено за да защитава гнездото. То повдигна гаусовата си пушка и нададе вик, сякаш монети бяха заседнали в гърлото му. От здравото му око май сълзеше кръв.

Майк чу воят на шрапнеловата пушка зад гърба си и се хвърли на земята, като се извъртя, за да смекчи удара за излъчвателя. Миг по-късно въздухът на мястото, където се бе намирал, беше изпълнен със свистящи откоси. Няколко от тях дори пронизаха пеша на самото му.

Трансформираният часовой на Конфедерацията беше прикован на място от залпа, но само за момент. След това, гаусовата пушка бавно се изтръгна от пръстите му и то падна назад с разкъсана броня. Това, което се криеше под нея, вече не принадлежеше към човешката раса, но реагираше на шрапнелите по същия начин.

Кериган изгърча и дръпна здраво Майк за яката.

– Добре ли си?

Пред очите му танцуваха черни петна, но той отказа да се поддаде на горчивата жлъч, която се надигаше в гърлото му.

– Какво *беше* това?

– Зергите са изкусни биолози. Вероятно това искат да направят с човечеството. Да ни превърнат в поредния експеримент. В поредната раса от слуги.

Майк си пое дълбоко дъх, погледна към раздраното гниещо месо и каза:

– Това не ми изглежда като успешен експеримент.

Кериган сви уморено рамене.

– Може би не са имали по-добър материал, с който да работят. Искаш ли да се пишеш доброволец? Не се съмнявам, че те имат нужда от репортери. – Тя успя да докара една усмивка със стиснати устни, а Майк не можа да се сдържи и се изхили.

Разбихме затворената обратна връзка, помисли си той. Размяна на шеги в окопа. Гробарски хумор пред лицето на гадостите на войната.

Дори и Кериган да беше прочела тези мисли, тя не го показа с нищо.

– Какво ще кажеш да побягаме малко? – попита тя.

– Колко надалеч?

– Колкото ни стигнат силите.

– Тръгвай, аз ще те следвам – отвърна Майк, вдигайки излъчвателя пред себе си.

Имаха късмет. Намираха се по краищата на пълзящото вещество. От висотата на мястото, където бяха, Майк можеше да различи редица от кули в посока, обратна на тази, в която бяха поели. Те изглеждаха като грамадни деформирани цветя от градината на някой гигант, а между тях танцуваха подобните на оръдия муталиски. Виждаха се и другите летящи чудовища, включително кръстоската между сепия и морска звезда, раците-медузи и едни огромни летящи омари.

– Те печелят – каза Майк. – Зергите. Те стават все по-силни с всяка проклета планета, която превземат.

– Опитай се да не мислиш за това. – Кериган докосна китката си. – Току-що изпратих едно кратко пулсационно съобщение. Ако Арктур слуша, поне ще знае, че сме още живи.

Те се придвижваха лесно, защото дори след залеза на слънцето, газовият гигант отгоре излъчваше предостатъчно отразена светлина. Вляво от тях по хоризонта имаше все повече отблясъци и се чуваше звукът от далечни гърмове.

– Ти каза, че си чула за други призраци, изчезнали по време на акция. От тях ли го чу? – попита Майк.

Кериган стисна здраво устни и поклати глава.

– Повечето телепати се избягват един друг. Аз дори не разговарям с онези сред войниците на Дюк. Достатъчно зле е да си в близост до непрестанното бърборене на нормалните хора. Да бъдеш с друг телепат е сто пъти по-лошо. Хората не могат да контролират мислите си, поне не много добре. Призраците разчитат отлично другите призраци и създават собствени затворени обратни връзки. Повечето се нуждаят от

псионични заглушители, за да останат с всички си. Това е като невралната ресоциализация, но много, много по-лошо.

– Но ти нямаш никакви псионични заглушители.

– Все още са ми останали няколко, но повечето вече ги няма. Арктур... – Тя замълча за миг, след това добави: – Ти наистина не го харесваш, знаеш ли?

– Никога не бих се сетил. Но ти имаш изключително високо мнение за него.

– Той... – Тя отново се спря. – Той ме измъкна, предполагам, че това е най-правилния начин да го кажа. Той ме спаси, освободи ме, измъкна ме и от заглушителите, и от пазачите, и от ужасите. Аз му дължа живота си. Нещо повече, дължа му душата си.

Сякаш в отговор на нейните думи, комуникационната връзка изписука. Майк огледа хоризонта за някакво раздвижване. Нищо. Кериган отвори един малък екран и Майк можа да си представи ухиленото лице на Менгск върху него.

– Радвам се да науча, че сте живи – каза водачът на терористите. – В момента се намирате на около един клик от мястото, където трябва да отидете. Няма караконджули между вас и лагера на Конфедерацията. Ние ги караме да включат и резервите си в боя.

– Бяхме забавени – заяви Кериган. – Зергите. Много от тях вече са тук.

– И ще станат още повече, когато задействаш малката ни изненада. Те ще държат заети нашите приятелчета от Конфедерацията, докато ние се измъкваме.

Кериган смръщи лице.

– Те ще бъдат унищожени, Арктур. – Статичен шум накъса връзката. – Арктур? Чуваш ли ме? Зергите не взимат пленници.

– Кериган! – каза Менгск и Майк можеше да си представи изражението на строг баща върху лицето на терориста. – Не ние сме изобретили излъчвателите, но ако не ги използваме, всички ние ще измрем, обсадени тук от Конфедерацията. Ако ние загинем, надеждата за човечеството ще загине заедно с нас.

– Да, сър.

– Не забравяй колко много ти се доверявам. И поздрави господин Либърти от мен, става ли?

Кериган затвори екрана и тръгна на север. Майк вдигна излъчвателя и я последва.

Той вървя мълчаливо известно време, след това обяви:

– Мисля, че те се страхуват.

– Кои? Хората, които командват призраците, ли?

– Да. Те не желаят вие да сте способни да обменяте опита си с други телепати. Да заговорничите срещу тях. Затова са тези псионични заглушители и цялото обучение.

Кериган сви рамене.

– Възможно е. Смятам, че другата причина е, за да запазят инвестициите си. Нивото на смъртност сред призраците е невероятно високо.

– Мислех, че би трябвало да бъдеш показвана като знаменитост след такива инвестиции. Като някой пилот на Райф или капитан на разрушител.

Кериган се засмя ужасяващо.

– Показвана като знаменитост? Боже, дори към блудствалите с деца, които ги взимат във флотата, се отнасят по-добре, отколкото към нас. Престъпниците в армията просто са натъпкани с медикаменти и им е втъплено да изпълняват заповедите на офицерите си. А ние сме подложени на живия кошмар да се борим непрекъснато срещу ограниченията си, с ясното съзнание, че ако ги преодолеем, ние ще се гмурнем в лудостта, защото не бихме могли да задържим чуждите съзнания надалеч от своето.

– Успокой се, лейтенант. Не исках...

– Разбира се, ти не искаше нищо – отвърна разгорещено Кериган. – Точно това ни влудява. Твоите думи казват едно, но съзнанието ти излъчва нещо съвсем различно. Рейнър прелива от ентузиазъм, добронамереност, но аз мога да усетя, че се чувства неудобно, че изпитва отвращение. И знам, че той гледа, дори когато съм с гръб към него. Това е да знаеш за какво си мисли всеки един, без да можеш да реагираш.

– Съжалявам.

– Знам – отвърна Кериган и поомекна малко. – Това е едно от нещата, които *наистина* харесвам у теб, Майкъл Либърти. При теб всичко е на повърхността. Не ме разбирай погрешно. Каквото ти е на сърцето, такова ти е на устата. Единствената ти защита е когато задаваш въпроси, когато играеш ролята на изпечения репортер. В това отношение си много по-лесен за понасяне от повечето хора.

Тя замълча за момент, докато те изкачваха един хълм. В далечината се издигаха разрушените кули по външния периметър на Конфедерацията. От тях не се разнасяше огън, защото отрядите на Менгск бяха принудили войниците им да отстъпят.

– Знаеш ли какъв е последния изпит, преди да бъдеш приет за

обучение като призрак? – попита изненадващо тя.

Майк поклати глава, тъй като знаеше кога да не прекъсва говорещия.

– Има един пазач с оръжие – каза Кериган, а очите ѝ се замъглиха. Тя беше някъде другаде. – Той вдига оръжието и го опира в челото ти или в челото на някой, когото обичаш. Ти си длъжен да убиеш пазача, преди той да е дръпнал спусъка. – Очите ѝ отново се върнаха на фокус и тя впи твърд поглед в Майк. – Бях дванадесетгодишна по онова време.

Майк пребледня, и без да може да се удържи, си помисли за сина на Рейнър. „Надареното“ дете, което бе станало жертва на някакъв „инцидент“.

Кериган реагира сякаш Майк ѝ бе ударил шамар. Тя се срути на едно коляно и стисна челото си с ръка. След известно време, тя каза само:

– Исусе.

Майк заяви бързо:

– Съжалявам, не исках да ти го казвам, то просто ми се изплъзна.

– Исусе – повтори тя. – Трябваше да се сетя. Наистина не знаех.

Майк поклати глава.

– Ти си телепат. Как може да не знаеш?

Кериган вдигна поглед и в възлечетата на очите ѝ проблеснаха сълзи.

– Телепатите не се ровичкат из съзнанието ви, най-малкото защото не искат да откачат. Ние чуваме повърхностното бърборене, всичко онова, което е най-отгоре. Онова, за което си мислите. Блуждаещи помисли. Дали жената има хубави крака. Този род глупости. Но не и онова, което държите заровено. Не и важните глупости. – Тя замълча за миг, след което попита: – Той каза ли кога се е случило това?

Майк поклати глава и се извърна настрани, отчасти за да следи за патрули на Конфедерацията, отчасти за да даде време на лейтенанта да се вземе в ръце.

Тя вероятно го знаеше, но когато Майк се обърна обратно към нея, тя вече беше на крака, а очите ѝ бяха сухи.

– Хайде да слагаме това нещо. Основата на една от онези кули ще свърши работа.

Те стигнаха до скелета на оръдейната установка без затруднения и Майк се отърва от товара, който беше мъкнал през последните няколко километра. Ловко и отренирано, Кериган започна да настройва псионичния излъчвател, който всъщност виждаше за първи път. Майк осъзна, че тя сигурно бе получила инструкциите по телепатичен път, когато бе

взимала устройството.

То беше импровизирано приспособление и на лейтенантът ѝ отне няколко минути, за да разкара опаковъчния материал и да провери всички връзки. След това, тя измъкна някакви слушалки с формата на морска звезда и ги сложи на главата си. Филигранната коронка от нежни медни нишки се изгуби сред червените ѝ кичури.

– Транспланетарният псионичен излъчвател на вълни – обясни Кериган, – е като резонатора на цигулката. Той ще улови, увеличи и след това разпространи телепатичния сигнал, който е подаден към него. Точно затова сме тук – той се нуждае от призрак, който да го активира.

Тя бутна няколко превключвателя, премести една ръчка, после сваля слушалките. Лицето ѝ изглеждаше изцедено.

– Добре. Да си вървим.

– Това ли беше?

– Ти да не очакваше някаква сирена и блестящи светлини? Райските камбани? Голям часовник за обратно броене? Съжалявам. – Лицето на Кериган вече беше пепеляво и Майк внезапно осъзна, че, въпреки че той не можеше да го долови, Кериган го усещаше и излъчването ставаше все по-„шумно“.

– Добре – каза Кериган. – Да вървим.

Двамата с Майк тръгнаха покрай редицата изоставени кули, всяка от които беше като потрошен паметник на битката за Антига Прайм. Кериган беше принудена да спре, потрепервайки от недоловимия звук. Тя сякаш чуваше стържене с нокти по черната дъска – скрибуцащ звук, за който Майк оставаше глух.

Те стигнаха до четвъртата кула, където болката изглежда понамаля. Покрай шестата кула, Кериган вече почти приличаше на себе си. Тя отвори малкото екранче на китката си.

– Псионичния излъчвател е активиран – каза тя.

Невидимото лице на Менгск отвърна:

– Отлично, Сара, знаех си, че ще се справиш. Трябва да ви измъкнем оттам, преди всички Зерги на Антига да се съберат на това място. Спускателният кораб вече пътува към вас.

– Знам – каза Кериган, дишайки тежко. Тя стисна устни в тънка линия, след което добави: – Обещай ми... Обещай ми, че никога повече няма да правим такова нещо.

– Сара. – Майк можеше да си представи как Менгск клати глава от другата страна на линията. – Ще извършим всичко, което е нужно, за да спасим човечеството. Нашата отговорност е прекалено голяма, та да

направим нещо по-малко.

И той отново изчезна, великият мъдър водач от далечната страна на електронната връзка, направлявайки бойните действия от сигурността на своето бренди и игри на шах.

– Защо му се доверяваш? – попита Майк. Мисълта мина през главата му и той я изрече на глас. – Защо го следваш?

Сара му отправи една уморена усмивка.

– Той спаси душата ми.

– И ти не си спирала да убиваш за него оттогава. Везните никога ли няма да се изравнят? Не е ли крайно време да получиш собствената си свобода?

– Това е... сложно. Менгск много прилича на теб. Добре, съжалявам, той всъщност е пълна твоя противоположност. При теб всичко е на повърхността, като върху лист вестникарска хартия. А при него, всичко е отдолу. Той ти казва какво смята и е убеден в него до дъното на душата си, така че ефектът е почти същия. Той ме вдъхновява да вярвам.

– Той е политик. Ако се вгледаш по-надълбоко, ще го разбереш. И блатото на неговата душа си има дъно.

– А това ще промени ли нещо? И дали искам да се вгледам?

– Понякога да се вгледаш не е чак толкова лошо нещо. Ако беше гледала малко по-съсредоточено, може би Рейнър нямаше да ти се струва чак такъв задник.

Кериган отвори уста да каже нещо, след това я затвори и кимна.

– Да, вероятно си прав. Най-малкото за Рейнър. Предполагам, че поне толкова му дължа на задника.

– Нашата отговорност е прекалено голяма, та да направим нещо по-малко – цитира Майк.

Кериган се засмя, но по-скоро като кратък кикот. Това беше неочаквано, незапланирано и изключително човешко.

Майк въздъхна дълго и се зачуди кой ли щеше да пристигне пръв: Зергите от най-близката колония или обещаният от Менгск спускателен кораб.

ГЛАВА 13

СПАСЯВАНЕ НА ДУШИ

През обектива на историята, войната сякаш действа със страховита точност, като някаква убийствена музикална кутия. Битките са просто часовникарски механизми за смърт; една театрална постановка за унищожения, всяко от чиито действия се прелива плавно в следващото, докато едната от двете страни не бъде победена. Поглеждайки назад във времето, падението на Конфедерацията изглежда напълно логично, и веднъж започнало, то не оставяше никакво съмнение в своя завършек.

За онези от нас, хванати в капан наред военните действия, не съществуваше друго, освен първична паника, прекъсвана от периоди на тотално изтощение. Никой, дори онези, които би трябвало да правят плановете, нямаше ясна представа за силите, с които си имаме работа, докато не беше твърде късно за промени.

Часовникарски механизъм? Може би. Но аз предпочитам да мисля за това, като за брояч на бомба, която обезвреждахме трескаво и с надеждата, че сяхаме да свършим, преди проклетото нещо да е избухнало в ръцете ни.

Манифестът на Либърти

Спускателният кораб щеше да се присъедини към „Хиперион“ ниско в орбита над Антига. Менгск бе напуснал повърхността веднага след активирането на излъчвателя, но не желаше да се опитва да пробие блокадата на Конфедерацията преди да е събрал всичките свои блуждаещи босоноги деца в къщи. Поне така му изглеждаха нещата на Майк.

Той наблюдаваше екраните, докато се издигаха над планетата. Всичките камери на кораба бяха насочени към земята. Излъчвателят вече бе започнал да оказва влияние върху Зергите долу. Те извираха от гнездата си като разгневени мравки, шураха се наляво-надясно, дори се нападаха взаимно в псионично предизвиканата си лудост. Но скоро започнаха да се приближават към кулата, в която Майк и Кериган бяха поставили излъчвателя. Ураган от живи същества наобиколи маяка като насекоми около светлина.

Докато корабът се издигаше все по-нагоре, сензорите му улавяха и други гнезда, други реакции на несекващия звук, роден в съзнанието на Кериган, отекващ отново и отново, увеличаващ силата си с всяка

секунда. По комуникационната система се чуваха писъците на наземните сили на Конфедерацията, когато биваха прегазени, а нощната страна на Антига Прайм вече беше осеяна с малки експлозии. Бунтовниците бяха предупредени по-отрано, но онези, които се бяха оказали твърде бавни в изтеглянето си от земята, биваха погълнати от вълните зерглинг и хидралиски.

Спускателният кораб продължи да се издига и Майк вече различаваше дъгата на хоризонта. По нея се виждаше ярко сияние и някакви електромагнитни пулсации заляха кораба секунди по-късно. Екраните притъмняха за момент, преди да бъдат взети контрамерки. Един грамаден кръстосвач от клас „Бегемот“, брат-близък на „Норад II“, падна към планетата под усиливащата се атака.

Над тях блокадата на Конфедерацията вече бе започнала да се разкъсва. Свободните кораби с докове за кацане бяха пренасочвани, докато другите се опитваха да бомбардират Зергите, които сега бяха навсякъде.

Покрай тях се стрелна една триада от пламтящи триъгълници и Майк примигна, защото те оставиха огнени отпечатьци по очите му. Протосите също бяха тук – пълните им сили още не бяха пристигнали, но и те вече се включваха в картинката.

Получиха се доклади от най-отдалечените кораби. В пространството се отваряха пролуки и през тях нахлуваха ордите на Зергите. Мозъците на медузи с рачешките щипки, кралиците, муталиските, странните летящи омари, всички те изникваха от космоса и се спускаха върху Антига, призовани и хванати в капан като от песента на сирена.

Спускателният кораб влезе в дока на грамадния „Хиперион“ и целият екипаж напусна по-малкия съд. След това, той беше изхвърлен от дока и оставен да пада надолу към повърхността. Присъствието му само щеше да забави „Хиперион“ по време на бягството, а нямаше и време да бъде закрепян стабилно.

Корабът на Менгск се издигна като мехурче въздух сред паникьосаните конфедеративни сили и прииждащите Зерги. Последните се биеха само когато нещо препречваше пътя им, а Конфедерацията не ги разочароваше в това отношение, изправяйки най-добрите си кораби на линията на атаката. Имаше още няколко сияния, но мониторите на „Хиперион“ показваха експлозиите само като незначителни проблясъци, а всяка от мъничките светлинки представляваше смъртта на още петстотин човека от Конфедерацията сред ядрено кълбо пламъци.

Кериган беше изтощена и с пепеляво лице. Майк беше сигурен, че тя все още чуваше псионичния призив дори на тази височина. Зовът се

разнасяше на някакво ниво, което той не можеше да определи, и прекосяваше дълбините на космоса, за да доведе враговете. Той ѝ помогна да напусне дока за кацане.

Рейнър ги пресрещна в един коридор.

– Поздравления и на двамата – каза топло той. – Наистина подпалихте огън под задниците на Зергите. Не знам какво си им казала, лейтенант, но то определено ги накара да се затичат насам.

Кериган повдигна глава. Очите ѝ блестяха от ярост и дори Рейнър можеше да види гнева и раздразнението в тях. После, толкова внезапно, колкото се бяха появили, те изчезнаха и след тях остана само изтощение.

Рейнър протегна ръка да докосне рамото на Кериган. Гласът му омекна, а челото му се събърчи угрижено.

– Лейтенант, добре ли си? – Той раздели думите с кратки паузи, както отбеляза Майк.

Кериган отново вдигна глава и срещна погледа на Рейнър, но този път в очите ѝ нямаше гняв. Майк си спомни за затворената обратна връзка – страхът, раждащ страх; загрижеността, раждаща загриженост.

– Добре съм – отвърна тя, отмятайки немирнен кичур червена коса от лицето си. – Просто това беше много изморително.

Майк попита:

– Менгск?

– Горе, в наблюдателницата си – заяви Рейнър. – Мисля, че той иска да изгледа битката. Оставих го насаме с нея. Няма нищо, което държа да види.

– Мога аз да му докладвам, ако искаш да си починеш – каза Майк на Кериган.

Тя се спря на място за миг и потръпна почти физически.

– Ще ти бъда благодарна, ако го направиш, Майкъл – изрече тя, докато продължаваше да гледа към Рейнър.

– Наистина изглеждаш като пребито куче – каза Рейнър на лейтенанта. Загрижеността му беше толкова очевидна, че дори Майк можеше да я разчете. – Искаш ли да си вземем по едно кайве в камбуза? И да си поговорим?

– Кафето ще ми дойде добре – отвърна Кериган и ъгълчетата на устата ѝ се изкривиха в лека усмивка. – Да поговорим също. Да. Добре ще ми се отрази да поговорим.

Майк им махна с ръка и се насочи към асансьора, оставяйки двамата в коридора. Докато вратите се затваряха, той извади една мисъл на

повърхността на съзнанието си, където Кериган можеше да я открие с лекота.

Не забравяй да го оставяш да си довършва проклетите изречения, помисли си той, след което потегли нагоре, за да открие човекът, който сътвори унищожението на Антига Прайм.

* * *

Менгск стоеше сам на наблюдателната палуба, хванал ръце зад гърба си и вперил поглед към главния екран. Комплектът за шах беше подреден за нова игра, а до пепелника беше поставен неотворен пакет цигари. На бара имаше две чаши и запечатана бутилка коняк.

Всички екрани, с изключение на главния, бяха изключени, а на него се виждаше картина в реално време – Антига Прайм, рееща се в средата на монитора. Малките жълти триъгълничета представляваха силите на Конфедерацията, червените бяха непрекъснато увеличаващите се Зерги. По повърхността се забелязваха малко синьо-бели точки, каквито Майк не бе срещал дотогава. На планетата имаше и няколко кръгчета: бунтовнически отряди, които не бяха имали късмета да се измъкнат навреме. Пред погледа на Майк те бяха погълнати от червените триъгълничета.

Положението беше същото и в орбита. Още червени триъгълничета, всяко от които представляваше десетки или стотици кораби на Зергите, всичките насочени към Антига Прайм. Онези, които офейкваха, останаха невредими. Но достатъчно стояха и се биеха, а в тези точки се образуваха гроздове, когато Зергите ги заливаха и ги разкъсваха на парченца.

Майк си спомни за образа на „Норад II“, падащ към планетата. Това тук беше сто пъти по-лошо.

– Изтегляме се с възможно най-висока скорост – обяви успокоително Менгск. – Накарал съм корабния компютър да прави всякакви компенсации, за да поддържа ускорението.

Майк отиде до бара, отвори бутилката и си наля един пръст коняк. На Менгск не наля нищо.

– Ние изчислихме, че в зависимост от силата на излъчването, ще привлечем всички налични Зерги в радиус от двадесет и пет светлинни години към нас – продължи Менгск. – Лейтенант Кериган е точно като сирена, примамваща моряците към гибелта им.

– Това я изцеди неимоверно – каза Майк и отпи голяма глътка от чашата си.

– Но не повече, отколкото може да понесе. Радвам се, че отиде да ѝ помагаш. В противен случай тя можеше и да не успее да се справи.

Майк усети как кръвта нахлу в главата му и за миг си помисли, че причината беше само в коняка.

– Ти не ми остави голям избор, нали?

– Всъщност, не. – Менгск сви рамене срамежливо и се обърна с лице към Майк. Зад гърба му, броят на червените триъгълничета се увеличаваше. От наземните отряди на Конфедерацията не беше останало почти нищо. – Но въпреки това се радвам, че отиде да ѝ помогнеш.

Майк изсумтя и отпи нова глътка. Менгск си наля самичък. По краищата на екрана вече се появяваха и синьо-бели триъгълничета. Пълни те сили на Протосите бяха пристигнали.

Менгск погледна към екрана и обяви:

– Получихме интересен доклад, докато те нямаше. – Майк не каза нищо и Менгск продължи: – Наземни сили на Протосите са запретнали ръкави и са повели битка срещу Зергите, които срещнахме. Името на техният водач е Тасадар. Той се нарече Върховен тамплиер и главнокомандващ на протоската флота. Флагманският му кораб се казва „Гантриор“.

– Може би са били впечатлени от действията ти и са решили да ти дадат едно рамо. Сигурно имаш добър рекламен агент.

Менгск му хвърли смразяващ поглед.

– Я стига, Майкъл. Очаквах нещо по-добро от теб. Обмисли това, което току-що ти казах.

Майк замълча за момент, след което изрече:

– Наземни сили?

Менгск просия.

– Именно. Специфични бойци в много еластични бойни костюми. Странни превозни средства, подобни на буболечки. Заклинатели, за които мога само да предполагам, че са телепати от някакъв вид. По-корави от Зергите като единици, въпреки че Зергите ги превъзхождат многократно в жива сила. Много е интересно, да ги наблюдаваш по време на битка. Може да прегледаш записите по-късно.

– Задръж така – каза Майк.

Усмивката на Менгск се разшири.

– Ще почакам. Ти ще го разбереш. Вярвам в теб.

– Ако Протосите имат наземни сили...

– Изключително добри, мисля, че току-що го отбелязах.

– Това означава, че те са се били със Зергите по земя и преди. И

най-важното, те са печелили тези битки.

– Иначе, защо въобще да държат наземни сили, нали? Да! Давай така до края.

Очите на Майк се ококориха.

– Което означава, че Зергите могат да бъдат победени, без да бъде взривена планетата, на която се намират!

– Право в десетката! – Менгск отпи малка глътка от чашата си. – Това може да е трудна задача и смятам, че Зергите превъзхождат Протосите в този случай, но да, те могат да бъдат надвити по земя. – Той се изкикоти. – На Рейнър трябваше да му го обяснявам три пъти, да знаеш.

– Но – започна Майк. – Но тогава единственото, което направихме, бе да принудим Протосите да взривят Антига Прайм!

– Заедно с голяма част от силите на Зергите. Това би трябвало да ги накара да се поотдръпнат за известно време. Достатъчно, за да успеем да вземем надмощие срещу Конфедерацията.

– Те ще взривят Антига Прайм и всички оцелели човеци ведно с нея!

– Човеците не могат да оцелеят срещу толкова много Зерги. Ние ще направим каквото е нужно, за да спасим по-голямата част от човечеството – отвърна тържествено Менгск.

– Дори ако трябва да избием всички човеци, за да го направим – озъби му се Майк. Менгск не каза нищо и Майк остави тишината да нарасне и да изпълни цялата стая. На главния екран, Антига беше почти изцяло покрити с червени триъгълничета, а в орбита около нея се виждаше кръг от сини триъгълничета. От жълтите нямаше нито едно.

След малко, Менгск каза:

– Знам какво си мислиш.

Майк остави чашата си.

– И ти ли стана телепат вече?

– Аз съм политик, както ти имаш навика да ме наричаш. Това означава, че мога да усещам другите хора. Техните нужди, желанията им, силите, които ги движат.

– И какво си мисля? – Майк внезапно се почувства като насекомо под микроскоп.

– Питаш се дали бих пожелал и теб за благо на цялото човечество. Отговорът е да, без замисляне и без угризения, но наистина не бих желал да го правя. Добри помощници се намират трудно, както казват хората. А ти си много добър и то не само в областта на репортажите.

Майк поклати глава.

– Как го правиш?

– Кое?

– Да намериш бутона на всеки един човек и да го натиснеш. Ти свириш на хората, сякаш те са пиано. Кериган би влязла и в устата на хидраралиск заради теб, Рейнър би изтърпял всякакви мъчения заради теб. По дяволите, ти дори накара старата островръха горила Дюк да приема храна от ръката ти. Това не те ли притеснява?

– Не. Това е дар. Аз открих, че другите са склонни към разхвърляно мислене. Аз се опитвам да им осигурия здрава основа. Рейнър в много отношения е погълнат от гняв към Конфедерацията: аз съм просто средството, с което той може да излее този гняв. Дюк търси единствено политически чадър, за да си разчисти старите сметки и да извърши нови грешки: аз му го предоставям. Сара? Виж, лейтенант Кериган винаги е търсила одобрение, въпреки че самата тя е надарена. Аз осигурявам и това.

Майк се замисли за Сара Кериган, долу в камбуза, разговаряйки с Джим Рейнър на чаша кафе. След това попита:

– Ами аз?

Менгск се ухили широко и поклати глава.

– Ти искаш да спасяваш души, скъпото ми момче. Искаш да промениш света. Независимо дали отразяваш някакво улично задръстване или вадиш на показ корупцията на някой градски съветник, ти се опитваш да направиш нещата по-добри. Това буквално е заложено в гените ти. И ти вярваш в него. *Точно това* те прави много ценен. То те прави невероятно оръдие. Ти предпазваш Рейнър да не стане прекалено импулсивен, Кериган – да не стане прекалено безчовечна. Те и двамата те уважават, да знаеш. Ти отписа генерал Дюк като безнадежден, струва ми се, скоро след като се срещна с него, но вярвам, че все още смяташ, че за мен има някаква надежда. Точно затова се навърташ наблизко – надяваш се, че аз ще открия собственото си изкупление.

Майк се намръщи.

– И какво ме спира да си тръгна сега, след като знам, че надеждата за твоето спасение най-вероятно е била за човек, който не я заслужава?

– Така – каза Менгск, наблюдавайки екрана. Протосите почти бяха затворили кръга около планетата. – Отчасти, това е загрижеността ти за другите. Но вече мога да бъда откровен с теб, защото Конфедерацията, чрез своята марионетка ЮНН, те предаде. Тя използва собственото ти лице и думи срещу теб. Сега ти имаш лична причина да се бориш срещу нея. Собствена причина да се ангажираш с това, което правим. Тя

постави нещата на лична основа. Ти би могъл да поведеш сам битката си... – Менгск остави изречението недовършено.

– Но къде бих могъл да отида – каза с равен тон Майк. Това беше изявление, а не въпрос.

– Именно. Предстои ти дълга битка. До победата или разгрома. А, започва се. Ще го гледаш ли с мен?

Майк погледна към екрана, към пръстена от синьо-бели триъгълничета, ограждащ обречената планета. От повърхността ѝ вече се издигаха червени копия, но те бяха отблъснати и Протосите насочиха оръжията си да изгорят света, да го стерилизират до най-дълбоките му гънки.

– Ще пропусна – каза Майк, който усещаше горчилка в устата си. Той се обърна и тръгна към асансьора, без дори да хвърли поглед през рамо към монитора.

Менгск сякаш не забеляза излизането му. Той стоеше с чаша в ръка и наблюдаваше как Протосите изливаха отровни пламъци върху Антига Прайм.

ГЛАВА 14

ЕПИЦЕНТЪРЪТ НА ВЗРИВА

Използването на псионичния излъчвател на Антига Прайм беше своеобразен вододел, нашия Рубикон, точката, от която нямаше връщане. То беше като първата поява на призраците в редиците на конфедеративната армия или като безразборното използване на бомби от клас Апокалипсис, които изпепелиха Корал IV. То промени *всичко*.

От друга страна, то не промени нищо. За средностатистическия гражданин, хванат между бунтовниците и силите на Конфедерацията, и Конфедерацията, хваната между Зергите и Протосите, войната си беше не по-малко смъртоносна от друг път. Още планети щяха да бъдат превърнати в пара от оръжията на Протосите и още човеци щяха да бъдат погълнати от рояците на Зергите. Все пак, след гъмжилото, което се събра на Антига Прайм, у бунтовниците се зароди нова надежда. Сега поне разполагахме с оръжие.

И като проклетите глупави човеци, каквито си бяхме, ние не можахме да устоим на изкушението да го използваме.

Манифестът на Либърти

Десет дена по-късно те бяха на самата планета Тарсонис, жънейки успехи сред най-гъсто населените квартали в центъра.

Градът беше понесъл тежко нападението. Западните райони все още бяха обгърнати в пламъци, причинени от един боен крайцер, който бе паднал точно в средата им, и фонтан от горещ прах, пълен с фосфорни тежки метали, се разнасяше на юг, подет от силните ветрове. Прозорците по високите етажи на по-голямата част от важните сгради бяха потрошени, а в някои случаи се бяха срутили дори целите фасади, оставяйки оголени метални скелети след себе си и хълмове от счупени стъкла в основите на гигантските кули.

Еlegantните островърхи небостъргачи на Тарсонис вече не бяха нищо повече от неравни, изкривени останки, чиито начупени ръбове дъряха кървящото небе. Самата атмосфера беше пронизвана от писъците и гърмежите на летящите бойни единици и осяяна с пушеците на свалените изтребители.

Повечето от улиците бяха задръстени с безформените изгорени остатъци от наземните коли. Лъскавите им металически бои бяха изпечени от огъня и горещината до еднообразно сиво, а някогашните им

затъмнени стъкла бяха заменени от зейнали назъбени дупки. Отначало Майк поглеждаше в превозните средства, за да види дали можеше да идентифицира хората вътре, но до края на първия час вече бе започнал да не обръща внимание на почернелите трупове и техните превърнати в клечки крайници и изсушени, крещящи лица.

Единствените живи души, останали по улиците, бяха воините, които полагаха огромни усилия да се избият взаимно.

Преградените от останките странични улички караха отряда на Рейнър да се придържа към главните булеварди с техните широки платна и приличащите някога на паркове пешеходни зони, разделящи насрещното движение. Сега дърветата бяха изпосъборени и изгорени, а от статуите на видните граждани на Конфедерацията бяха останали само малки буци.

Групата на Рейнър беше прикована край един от фонтаните на три нива, разположени на главния площад. Захвърлена огънатата месингова табелка го идентифицираше като мемориал, построен от Дъщерите на ветераните от Войните на гилдиите. Самият фонтан сега представляваше само купчина мокри строителни отпадъци, като единственият намек за предишното му съществуване беше каменното оръдие, стърчащо над потрошените камъни. Майк откри, че му се искаше то да беше истинско.

От другата страна на площада, зад набързо издигната барикада от смачкани коли, между две сгради се бе окопал здраво един обсаден танк Арклит. Той стоеше непоколебимо на пътя им, напълно разгърнат, със спуснати върху асфалта странични понтони. Ударното му оръдие изстрелваше снаряди над главите им, а двете 80-милиметрови дула доразбиваха останките от фонтана. Обсадният танк се бе превърнал в сборен пункт за силите за сигурност на Конфедерацията, повечето от които бяха оцелелите от Ескадрили Делта и Омега. И в момента, новосформирания отряди, скрити на сигурно място зад тежкия огън на Арклита, държаха позицията на Рейнър под непрестанен обстрел.

Зад каменното оръдие Майк държеше главата си ниско приведена и удряше безнадеждно по комуникационното си устройство. То му отговаряше единствено с отчайващо неясно клокочене.

– *Трябва да се замисля за генерална смяна на професията си* – измърмори той, след което инстинктивно приклезна, когато поредният залп от снаряди изгърмя по градските каменни оръдия.

Рейнър се плъзна по купчината останки към Майк, образувайки малка лавина с тежките си ботуши.

– Свърза ли се? – попита той.

Майк поклати глава.

– Сигурно използват главно заглушаващо устройство, за разлика от някой електромагнитен пулсатор, който щеше да ни гръмне предавателя. Това означава, че радиостанцията все още работи. Просто не мога да пробия през интерференцията. Нещо по-мощно би се справило с тази задача.

– Само това ни липсваше. Свършено е с нас тогава. Не можем да се върнем, не можем и да минем покрай танка. Трябва да им съобщим да ни евакуират, но това не може да стане, докато не се свържем с „Хиперион“.

– Имате ли нужда от помощ, момчета? – Сара Кериган изникна внезапно до тях. Тя беше облечена в костюма за вражеска среда и бе претметнала своята грамадна шрапнелова пушка на гърба си. По краищата на крачолите ѝ имаше тъмночервени петна, сякаш бе газила из реки от кръв.

Погледът ѝ беше ясен и много, много бдителен.

– Радвам се да те видя, лейтенант – каза Рейнър. – Тъкмо се оплакахме от съдбата си.

– Бях наблизил и дочух стрелба – отбеляза Кериган. – Какво е положението?

– Арклит, със спуснати понтони, между сградите – отвърна Рейнър. – Подкрепен от цял взвод пехотинци.

– Това ли е всичко? А аз си помислих, че имате проблеми.

– Ще бъдем благодарни на всякаква помощ, мадам – каза ухилено Рейнър.

– Лесна работа – заяви Кериган, посягайки през рамо, и издърпа шрапнеловата пушка, сякаш вадеше сабя от ножницата ѝ. – Залейте ги с огън, така че да не могат да надигнат глави, докато се промъквам към тях, става ли?

– Левият или десният фланг? – попита Рейнър.

– Левият, струва ми се – отговори Кериган и отново се усмихна. Това просто подчерта дивия поглед в очите ѝ. – *Твоето* ляво, Джими.

– Нямам проблем, Сара – каза Рейнър.

Кериган натисна нещо върху пояса си. Нейното маскировъчно устройство се включи и тя се разтвори във въздуха, докато Рейнър реवेशе заповеди към оцелелите от отряда си. Гаусовите пушки се закашляха и изсипаха свой собствен унищожителен облак от шипове в отговор на огъня на войниците от Конфедерацията. Внезапната им атака накара

пехотинците да замлъкнат, но ударното оръдие на Арклита продължи да изстрелва големите си снаряди над главите на бунтовниците.

– Смяташ ли, че тя ще се справи, „Джими“? – попита Майк.

Джеймс Рейнър се изчерви и сви рамене под бронята си.

– Най-вероятно. Но това няма да има никакво значение, ако не успеем да си извикаме кораб, който да ни измъкне от тази дупка.

Пелена от дуелиращите се шипове на Импейлърите летеше между двата лагера и Майк се зачуди как Кериган съумяваше да танцува по такава бойно поле. Един заблуден изстрел беше достатъчен, за да свали маскировката ѝ, и ако гаусовите пушки я улучеха, тя щеше да кърви като всеки друг войник.

След това далечният фланг на отряда на Конфедерацията започна да се разпада под акомпанимента на пронизителния вой на шрапнеловата пушка. Един след друг, пехотинците на Конфедерацията потръпваха и падаха, покосени от невидим снайперист, и защитата им се оголи тотално, когато те започнаха да стрелят напосоки към предполагаемия си нападател.

Имаше проблясване и Сара Кериган се появи за миг върху барикадата от потрошени коли. Тя изчезна с ново блещукане, а въздухът около нея беше обсипан с шипове.

Рейнър изрева за атака и оцелелите от отряда му се надигнаха иззад скривалищата си и се затичаха през площада. Тежките им ботуши раздробяваха имитацията на гранит, от която беше направен паважа.

Защитната линия от пехотинци на Конфедерацията около танка беше обърната в бягство, но Арклитът, който охраняваха, продължаваше да обстрелва позицията на бунтовниците. 80-милиметровите му дула бързо пренасочиха стрелбата си към атакуващите мъже на Рейнър, докато главното ударно оръдие се извърташе около оста си, като не спираше да бълва 120-милиметровите си снаряди.

Кериган се появи отново, този път върху бронята на обсадния танк, точно под голямото оръдие. Тя забучи цевта на шрапнеловата си пушка в отвора на кулата, след което направи салто встрани, докато огънят на пехотинците се съсредоточаваше върху нея.

Майк си помисли, че можеше да чуе усилващия се вой на пушката, включена на претоварване, и извика предупредително. Рейнър и хората му не се нуждаеха от това и моментално потърсиха прикритие.

Червени пламъци разцъфтяха в основата на кулата на танка и взривът разпръсна оцелелите пехотинци. По-малките оръжия замлъкнаха, но голямото оръдие продължи обиколката си, изстрелвайки снаряд след

снаряд докато се въртеше, тъй като компютърът му беше зациклил.

Ударното оръдие отнесе ъгъла на една от двете сгради до него и земята под тях се разтресе. Това не намали инерцията му и дулото му беше нажежено до червено, докато то се опитваше да продължи да се върти, но вече беше хванато в капан под зданието. То не спираше да стреля и огромният небостъргач потрепери под непрекъснатата атака. Горният капак на танка се отвори и екипажът му се опита да излази навън. Те бяха досущ като клоуни от цирка, изскачащи от претъпкана кола.

Бегълците не успяха да се измъкнат. Имаше трус, чиито вълни се разляха по целия площад, и изтормозената сграда се срути върху танка в нейните основи. Тонове стомана и мазилка се стовариха едни върху други, вдигайки облаци от горещ прах. Едва след падането на небостъргача, Арклитът най-накрая спря да стреля.

Рейнър се надигна от изпотрошения паваж заедно с останалата част от отряда си. Майк също се изправи и извика:

– Кериган? Лейтенант? – Гласът му звучеше слабо и глухо след скорошната експлозия.

Кериган изникна до тях като довеяна от вятъра, бледа като призраците, към които се числеше. Майк осъзна, че този ефект се дължеше на натрупания върху маскировъчното поле прах, оформил своеобразна черупка около телепата. Тя натисна друго нещо върху пояса си и отново стана видима. Бръчките от изтощение вече бяха дълбоко врязани в лицето ѝ, но нейният поглед беше все така ясен. Използването на маскировката несъмнено ѝ костваше скъпо, но тя не желаше да си го признае.

– Мишената е неутрализирана, капитане – обяви Кериган. – Но се страхувам, че няма да можем да минем по онази улица.

– Няма значение – отвърна Рейнър. – Пехотинците сигурно се прегрупират в момента. Те ще предприемат контраатака в най-скоро време. Ние не бихме могли да удържим тази зона. Трябва да открием някакъв начин да пробием през заглушителя.

– Джим – каза Майк. – На три пресечки западно от тук се намира сградата, от която излъчва ЮНН. Електрическата им мрежа е изолирана, а в сутерена има генератори на ток. Може да им е останало достатъчно мощност, за да преодолеем интерференцията.

Рейнър кимна.

– Тя може също да е срутена вече, но си заслужава да опитаме. – Той махна на отряда си да тръгва напред. Кериган закрочи до Майк.

– Значи ти просто беше наблизо? – каза Майк на телепата. – Съвсем *случайно* беше в квартала, а?

– Аз отивам там, където Арктур Менгск смята, че ще има най-голяма нужда от мен – отвърна Сара Кериган без да крие, че беше развеселена от размишленията му.

– И какво е намислил *този* път нашият легендарен водач? – попита Майк. – Джим е прав. Прехващам откъслечни съобщения за подкрепления, идващи насам от покрайнините. Крачещи канонерки, танкове и мотори. В най-скоро време тук ще стане адски горещо. Нашият вожд има ли план за това?

– Каза ми, че имал.

Сградата на Юнивърсъл Нюз Нетуърк беше пострадала доста зле, но все още беше цяла. Прозорците от източната страна представляваха само зейнали дупки, а една от огромните букви беше паднала от стотици метри височина и се беше врязала в потрошения бетон долу.

Рейнър хвърли поглед към върха на зданието.

– Надявам се, че оборудването, за което говориш, не се намира на последния етаж.

– Горните нива са запазени за ръководните кадри – каза Майк. – Пчеличките-работници се бхтят на четвъртия етаж. А студиото за излъчване и генераторите са в сутерена.

Въпреки че тонът му беше хладнокръвен, сърцето го заболя. Той беше работил тук дълги години и това се беше превърнало в негов втори дом. Купувал си беше хот-дог и сода от мястото, на което сега лежеше грамадното „Н“, спорил бе по въпросите на планетарната политика и местните наредби с писачи на реклами и кореспонденти на непълен работен ден. До таблото на първенците бе имало щанд, на който продаваха сладки и соленки. Сега там се виждаха единствено изкривената арматура, стърчаща от бетонния под. Нямаше и следа от оцелели.

Групата влезе в сградата. Майк не очакваше в нея да има жива душа, но призрачният покой обвиваше фойето като покривало. Тук бе имало непрестанна гюрултия дори в събота и неделя. Сега нямаше друго, освен разпръсната хартия и азбестов прах, нападал от плочките по тавана.

Царуваше пълна тишина, с изключение на скърцането под ботушите им. Майк погледна към широкото стълбище, което водеше към мецанина и етажите с магазините (по-бързо, отколкото асансьорите, дори когато те работеха), и се замисли дали да не потърси стария си офис. Чудеше се дали вещите му още бяха там.

Чудеше се дали в него имаше нещо, което все още да му трябва.

Рейнър го хвана да гледа нагоре.

– Струва ми се, че каза, че оборудването било надолу.

– Да, просто се оправям с моите си призраци – отвърна Майк с мрачна нотка в гласа си. Той поведе отряда през разрушенията, надолу, към сутерена на сградата.

Каквото и да си мислеше Майк за ръководството на компанията, те бяха бивши военни със зелени етикетчета, които винаги мислеха за тройно осигуряване. Токът беше прекъснат, но студиото за излъчване имаше собствени акумулатори, а в случай на нужда и стари бензинови генератори на ток. Връзката с кулата все още беше солидна, въпреки цялата патаклама, а ЮНН поддържаха подземни линии с различни станции из обхващания цялото кълбо метрополис. Повечето от тях сега бяха прекъснати и червените им светлилки примигваха зловещо върху главното табло.

Дори климатиците продължаваха да работят и визьорите им се заскрежиха от внезапната смяна на температурата.

Рейнър се огледа неловко. Беше прекалено лесно при целия хаос отвън някой заблуден изстрел да събори сградата отгоре им и да я превърне в тяхна гробница. Той попита Майк:

– Много време ли ще ти е нужно?

Майк поклати глава, докато свързваше кабелите на полево си комуникационно устройство към главното табло.

– Само трябва да усиля сигнала. Нищо работа. Готово. – Той бутна един превключвател и каза: – Рейнджърите на Рейнър до Кораба-майка. Чувате ли ме? Рейнджърите до Кораба-майка. „Хиперион“, чувате ли ме?

Говорителите изпукаха, изпрашиха и едно женско лице с оредяваща коса се появи на малкото екранче.

– Тук Корабът-майка. По дяволите, Либърти, едва не ми спуска тъпанчетата. Каква апаратура използваш за излъчване? – Гласът му беше странно познат.

– Стари излишъци на ЮНН. Това е силата на пресата – отвърна Майк. – Намираме се в сградата на новинарската мрежа. Групата ни е доста пооредяла, а лошковците се прегрупират. Имаме нужда от евакуация.

– Изчакай така – каза гласът в другия край и Майк го разпозна. Техникът от мостика на „Норад II“. От хората на Дюк. – Има един парк, на четири пресечки южно от вас. Ще можете ли да се измъкнете чак до там?

Майк погледна към Рейнър и Кериган. И двамата кимнаха.

– Да – заяви той. – Ще се видим там. Време за пристигане, около тридесет минути.

– Прието – отвърна техника. – Изчакай така. Свързвам ви с главния щаб.

Майк сбърчи чело заради забавянето, след което на екрана се материализира посивяващия лик на Менгск.

– Майкъл – каза той с мрачен глас и Майк забеляза вдълбаните в ъгълчетата на очите му линии, предизвикани от някаква грижа. – Кериган и Рейнър там ли са?

– Още съм с теб – каза Рейнър. – Лейтенантът също е тук.

– Отлично. Докладвайте, веднага щом се върнете. – Нещо избибипка от дясната страна на терориста и той посегна натам. На друг екран се появи генерал Дюк.

– Говори Дюк. – Той изглеждаше като разярена горила повече от всякога. – Излъчвателите са поставени и включени. Връщаме се в командния кораб.

– Излъчватели? – попита Майк. – Псионични излъчватели?

Кериган се наведе към конзолата над рамото му и лицето ѝ едва не опря в екрана.

– Кой е заповядал използването на псионични излъчватели?

Лицето на Менгск стана студено.

– Аз го направих, лейтенант.

– И ще докараш Зергите тук? Да ги насъскаш срещу войниците на Конфедерацията на Антига беше достатъчно лошо. Това вече е лудост!

Рейнър също се намеси.

– Тя е права, мой човек. Добре го обмисли.

Менгск изригна ядосано.

– Добре съм го обмислил, повярвайте ми. – Той млъкна и ги изглежда и тримата през камерите на новинарската мрежа. На другия екран, генерал Дюк изглеждаше като котката, която излапала канарчето. – Всеки от вас има своите заповеди. Изпълнявайте ги.

И екранът почерня.

– Той е откачил – обяви Рейнър. – Този път отиде твърде далеч.

Кериган поклати глава.

– Не. Той сигурно има някакъв план.

Рейнър отвърна твърдо:

– Да, има план. Намислил е да остави Протосите и Зергите да унищожат Конфедерацията планета по планета, след което да завземе каквото е останало.

Кериган отново поклати глава.

– Той винаги е умеел да се оправя с всичко. Не се страхува да прави жертви, но не е и глупак.

– Не се страхувал да прави жертви – повтори мрачно Рейнър. – Конфедерацията. Зергите. Протосите. Кога ли ще дойде и нашия ред?

– Ще говоря с него, когато се върнем на кораба – каза Кериган.

Майк просто стоеше на мястото си и се взираше в празния екран.

– Той е политик – обяви Майк. – Претегля внимателно всяко едно решение, за да види какъв напредък ще му донесе то по неговия личен път към властта. Никога не го забравяйте.

Рейнър отвори уста, за да каже нещо, но над тях се чу звук от изстрели.

– Имаме гости – заяви Кериган.

– Открити сме – допълни Рейнър. – Най-вероятно са засекли сигнала, който излъчихме. Да тръгваме.

– Добре. Само още нещо – каза Майк, отблъсквайки се от конзолата, и се затича към вътрешната част на сутерена.

– Либърти? – извика Рейнър. – Какво, по дяволите...

– Той иска нещо – отвърна му Кериган. – Аз ще отида с него. Вие се погрижете за нашите гости. Засичам едва шепа пехотинци. Ще се справите. Но внимавай, единият от тях е файърбат. – И тя също изчезна.

Кериган проследи Майк до друго стълбище, което се губеше в сумрачна тъмнина надолу. Тя зареди шрапнеловата си пушка и внимателно тръгна по стъпалата след него.

Майк стоеше пред една стоманена врата и блъскаше по катинара с дръжката на оръжието си.

– Трябва да вървим – каза му Кериган.

– Само секунда. Това е тайното скривалище на Ханди Андерсън. Неговите тайни. Току-що се сетих за него. Обикновено не пускаха никого тук долу. Това би трябвало да е хранилището за записите, моргата за предаванията. Но Андерсън криеше мръсотията, която имаше за всеки в този град, също тук.

– Това е информация, която можеш да използваш – продължи спокойно Кериган, прочитайки повърхностните мисли на Майк. – Можеш да се разровиш из нея и да видиш дали е имало предупредителни признаци, нещо за Зергите и Протосите, което властите са прикрили. Данни, които биха могли да променят положението, само хората да бяха научили за тях.

– Шансът е петдесет на петдесет – каза Майк.

– Дръпни се настрани – отвърна призрактът. Шрапнеловата пушка изрева, когато тя натисна спусъка и изстреля един куршум в катинара. Парченца метал се разлетяха на всички посоки.

Скривалището, не по-голямо от килер за метли, беше опасно с тънки рафтове. Върху всички тях имаше кутии с дискове.

– Не можем да ги носим всичките – каза Кериган.

– Вземи, колкото можеш. – Майк отвори чантата си и заизважда от нея провизии и резервни амуниции, заменяйки ги с дискове. – Ако Менгск наистина иска да унищожи тази планета, бих искал някои от нашите репортажи да оцелеят. И може би ще разберем какво наистина се е случило тук.

Кериган отвори собствената си чанта и започна да пъха дискове в нея. Въпреки това, щеше да им се наложи да оставят огромна част от тях.

– Не се хаби с по-ранните неща – посъветва я Майк.

– Мислиш ли, че Менгск е решил сериозно да използва псионичните излъчватели? – попита Кериган и получи отговора на Майк, още щом зададе въпроса.

Все пак, Майк го изрече на глас.

– Както казах, той е политик. Ако може да принуди Конфедерацията да отстъпи, заплашвайки я с излъчвателите, той ще го направи. Ако не успее, е, Тарсонис ще се превърне в поредната жертва на войната. Той си има оправдание. Някой на Тарсонис е дал заповедта да бъде унищожена родната му планета.

– Но това е сърцето на човешките светове. Най-големият и най-лъскавият от тях. Това е средището на човечеството.

– А това е Менгск. С псионичните излъчватели, той е по-голям от който и да е свят.

– Не мога да повярвам, че той е способен да го направи. Чела съм мислите му, както твоите и на Джим. Той не би могъл да го направи.

– Ти самата каза, че когато си с него, той дълбоко в сърцето си вярва на всяка една дума, която изрича.

– Да.

– Тогава следващият път, когато си при него, се вгледай по-надълбоко. Готово. Това е всичко, което можем да вземем. Какво става горе?

Кериган не му отговори нищо и Майк се зачуди дали тя се бе замислила над въпроса или над предишното му предложение. Най-накрая, тя каза:

– Те са добре. Още войници на Конфедерацията идват насам. Да

вървим.

Майк вдигна чантата си и тръгна да излиза от стаичката.

– Помисли върху това, което ти казах, става ли?

– Мисленето – отвърна Кериган с мрачна усмивка, – е единственото нещо, което един телепат *не може* да избегне.

ГЛАВА 15

ВСИЧКО СТАВА НА ПУХ И ПРАХ (ТОВА Е НАУЧНО ДОКАЗАНО)

Всеки мрази изненадите. В последните дни на Тарсонис, изненадите ни съпътстваха на всяка крачка. Появяваха се отряди, за които никои не бе споменавал; съюзници си разменяха тайни съобщения; в действие бяха приведени бойни планове, за които ние си нямахме представа, че съществуват. Откривахме за колко хода напред беше помислено в тези планове. С една дума, ние бяхме объркани.

Но дори за онези, които издаваха заповедите, имаше изненади. Колкото една операция става все по-голяма и по-голяма, толкова повече детайли ти се изплъзват между пръстите, спираш да обръщаш внимание на все повече подробности, докато не започнат да се случват неща, за които дори не си предполагал. Точно това стана и с Менгск накрая, когато най-неочаквано някои от верните му войници престанаха да са на едно мнение с него и шахматните фигури вече не се движеха по начина, по който той искаше.

Вероятно това и го накара да събори дъската. Необичайна стратегия за завършек на играта, но тя свърши работа.

По всеобщо мнение, когато някой контролира всичко, той ненавижда изненадите. Но от мен да знаете: когато не контролирате нищо, ги мразите дори повече.

Манифестът на Либърти

Спускателният кораб ги чакаше на площада Аткинс. Докато оцелелите от отряда на Рейнър се качваха на борда, от него слезе група техници в леки костюми. С тях беше един от призраците на Дюк. Лицето на телепата беше скрито зад непрозрачен визьор.

– Това не е място за „слаби“ мишени – заяви Рейнър. – Вие, момчета, дори нямате свестни брони.

– Да, но имаме заповеди – озъби му се капитанът, начело на групата. Те минаха покрай хората на Рейнър и навлязоха в града, поемайки в посоката, от която бяха дошли рейнджърите.

Майк предположи, че на Менгск му бе хрумнало, че в сградата на ЮНН са останали още неща за плякосване. Той внезапно изпита задоволство от чантата с откраднати тайни, която носеше със себе си. Сред тях сигурно имаше нещо, което да използва като лост срещу водача на

бунтовниците.

След това, той вдигна очи към Кериган. Тя гледаше към призрака на Дюк. Лицето ѝ беше преbledняло като сняг.

– Какъв е проблема? – попита Майк.

Кериган просто поклати глава и отвърна:

– Най-добре да се връщаме на командния кораб.

Веднага щом стъпиха на „Хиперион“, Рейнър беше привикан в кают-компанията на Дюк, за да обсъдят стратегията, „при първа възможност“, както гласеше съобщението. Без да спира да изрежда нецензурни думички, бившият шериф се заклатушка напред, като дори не смъкна бойната си броня. Майк отвори собствения си визьор и всички връзки, след което свали костюма си. Кериган, която беше съблякла полеката си броня с отренирани движения, вече се насочваше към изхода.

– Изчакай ме – каза репортерът. – Нашият „вожд“ Менгск искаше и двамата да му докладваме, когато се върнем. И аз ще дойда с теб.

Кериган отвърна:

– Нека поговоря насаме с Арктур. Той ще бъде по-общителен по този начин. – И тя закрачи по коридорите на „Хиперион“ към асансьора, който щеше да я отведе до наблюдателницата на Менгск.

Майк се замисли дали да не тръгне след Кериган, но тя беше права. Водачът на терористите и призракът се знаеха отдавна и Менгск щеше да говори по-открито пред нея.

А може би, помисли си Майк, тя щеше да успее да измъкне нещо полезно от съзнанието на терориста. Като например, какво се надяваше да постигне с поставянето на още псионични излъчватели.

Майк се огледа. Повечето от оцелелите от отряда вече се бяха съблели и отиваха към банята. Самият Рейнър се намираше в кают-компанията на генерала в момента. Не че Дюк представляваше най-добрата компания, но да разговаря с него беше за предпочитане пред това да ви си и да си чака Менгск да го повика.

А и Майк не искаше да го хванат под душа, в случай че Кериган имаше нужда от него.

Докато се придвижваше из кораба, той се замисли за техника, с която беше говорил по комуникационното устройство. Сега, след като му беше направило впечатление, той осъзна, че по-голямата част от екипажа на „Хиперион“ бяха непознати – тук беше пълно с членове на Ескадрила Алфа, за разлика от бунтовниците, които бяха около Менгск преди Антига Прайм. Един след друг тези първоначални революционери загинаха, напускаха или биваха повишени в чин и преместени по другите

кораби. Дали това беше част от някакъв план на Менгск да пръсне своите хора навсякъде из флотата си или част от някакъв план на Менгск да разкара старата си гвардия в полза на професионалните войници?

И в двата случая, Майк беше сигурен, че това беше част от някакъв план на Менгск.

Майк беше стигнал почти до прага на кают-компанията, когато вратата се отвори с трясък и през нея се изтърколиха двама мъже в бойни брони.

Това бяха Рейнър и Дюк, вкопчили се един в друг. Бившият председател на закона вече бе откъснал раменната плоча от костюма на генерала и бе спукал визъора му с обвития си в стомана юмрук. Но Дюк също не беше някой слабак и по нагънатия нагръдник на Рейнър вече се забелязваха няколко нови вдлъбнатини.

– Джим! – извика Майк. Рейнър неволно се обърна към репортера.

Генерал Дюк не пропусна да се възползва от ситуацията и забодеше странично двата си юмука в шлема на Рейнър. Бившият шериф се олюля една крачка назад, но не падна.

Вече освободен от неостоманената прегръдка на своя противник, Дюк посегна към ръчното си оръжие – зловещ иглен пистолет, който можеше да пробие дори вътрешните стени на кораба. Рейнър се съвзе, докато генералът вдигаше оръжието нагоре, и хвана китката на по-възрастния мъж. След това, под звучните протести на сервомеханизмите и в двете брони, Рейнър блъсна ръката на Дюк в стената.

Веднъж. Втори път. На третия път, нещо изпраща в ръкавицата на Дюк и генерала изпищя. Той изтърва оръжието и се срути на колене. Игленият пистолет се плъзна по пода. Майк клекна, улови го и се изправи, окачвайки го на собствения си колан за по-сигурно.

Едва тогава, той осъзна, че те вече не бяха сами в коридора. От двете им страни ги бяха наобиколили пехотинци, чиито оръжия бяха насочени към него и Рейнър.

– Току-що си подписа смъртната присъда, момче! – изръмжа Дюк. От ъгълчето на устата му се стичаше кръв и той бе прегърнал наранената си ръка. Не само металът се беше счупил при ударите на Рейнър.

– Не, ти току-що подписа смъртната присъда на родната си планета, генерале! – озъби му се Майк. На пехотинците, той каза: – Той вече включи излъчвателите! Той извика Зергите тук! По дяволите! Дватама с Менгск дори не дадоха шанс на Конфедерацията да се предаде! Зергите идват насам и това копеле е човека, който издигна надписа „Добре дошли“!

Някои от пехотинците свалиха оръжията си. Те сякаш изведнъж си бяха променили мнението за цялата тази революция или внезапно се бяха притеснили, че Зергите щяха да цъфнат на вратата им. Други гледаха без да мигват, с неутрални погледи, а пушките им си оставаха насочени към гърдите на Рейнър.

Майк осъзна, че онези, които се поколебаха, не са били подложени на неврална ресоциализация. Останалите просто чакаха заповедта за разстрел.

– Ще те изправя пред военен съд! – каза генералът. Майк си отдыхна. Дюк заплашваше, но не заповядваше да убият Рейнър. Сигурно се притесняваше, че Менгск можеше и да не одобри подобно действие.

– Ако искаш чина ми, давам ти го – отвърна разгорещено Рейнър. – Между другото, аз не съм твой пряк подчинен. Аз отговарям пред Менгск, също като теб. Нищичко не можеш да направиш без негово нареждане.

– А чии нареждания мислиш, че изпълнявах, когато активирах излъчвателите, момче? – попита Дюк, като се усмихваше въпреки болката.

– Ти включи поне дузина излъчватели на Тарсонис! – заяви Рейнър. – Цялото население ще бъде погълнато!

– Включихме ги в зони със силно присъствие на Конфедерацията – каза му Дюк, – и евакуирахме повечето от обикновените си войски. По дяволите, момче, ти не разбра ли, че поставяхме още един, когато ви прибрахме *вас*?

Майк внезапно си спомни за призрака и групата техници, и начина, по който бе реагирала Кериган. Естествено, че на Менгск не му дремеше за данните. Той се опитваше да установи контрол над целия населен от човечеството космос.

Рейнър се изплю.

– Ти, кучи... – Той направи две крачки към генерала.

Дюк, в бронирания си боен костюм, вдигна здравата си ръка. Не за да атакува, а за да отбие евентуалния удар. Генералът се страхуваше. Той бе просто един старец, треперещ в обвивката си от неостомана.

Рейнър се спря за момент, след това се изплю още веднъж. Той се извъртя на пети и се отправи към асансьора, водещ към наблюдателния купол.

Никой от пехотинците в коридора не го спря. Някои от тях нямаха кураж да открият огън срещу един от своите. Други нямаха заповед. А имаше и такива, които не знаеха кой е истинския престъпник.

Майк тръгна след Рейнър. Зад гърбовете им, генерал Дюк изрева на

войниците да се връщат обратно по местата си.

Майк положи ръка върху рамото на Рейнър и грамадният мъж се извъртя. За миг Майк се уплаши, че Рейнър щеше да замахне да го удари, но огънят в очите му беше заменен от дълбока и горчива тъга.

– Те дори не им дадоха шанс – каза той. – Можеха да ги използват като заплаха, но те просто ги активираха. Без предупреждение, без нищо. Докато ние сме се връщали обратно към кораба, те са ги активирали.

– Какво смяташ да правиш? – попита Майк.

– Ще си поговоря сериозно с Менгск – отвърна Рейнър. – Някой трябва да го накара да се вразуми.

– Не се качвай горе при него. Дюк сигурно вече говори с него по вътрешната връзка и настоява да получи главата ти. Имаш около десетина минути, преди той да убеди някой от хората си да те арестуват. Със или без позволение на Менгск.

– Да – отрони горчиво Рейнър. – И както се чувствам в момента, вероятно самият аз ще се опитам да ударя Менгск.

– И това го има. А Менгск *наистина* ще те разстреля за подобен опит.

– Тогава какво предлагате, доктор Либърти? – заяви Рейнър.

– Върви и си потърси съюзници. Оцелелите от твоя отряд, с който беше на планетата. Хората от старата колониална милиция на системата Сара, ако има останали от тях на борда. Покрий се някъде и не мърдай от там, докато не ти се обадя. И вземи това. – Той му подаде чантата си. – Пази ги внимателно. На тези дискове има доста пикантни слухове.

– Ти къде отиваш? – попита Рейнър.

– Аз ще се кача до наблюдателната палуба. Трябва да поговоря лично с великия вожд. Ще се опитам да не го удрям.

Рейнър кимна и отпраши. Чантата с тайните изглеждаше дребна и незначителна в грамадната му ръка. Майк пое дълбоко въздух, затвори очи и повтори последните си думи, за да убеди самия себе си.

– Няма да го удрям – каза меко той. – Няма да го удрям.

Вратите на асансьора се отвориха и от него изскочи Кериган. Лицето ѝ беше навъсено като буреносен облак от гняв и съмнения.

Майк отскочи назад, сякаш тя беше генерал Дюк, замахващ с бронирания си юмрук.

– Лейтенант – каза той. – Сара, какво има?

– Говорих с Арктур – отвърна Кериган и за първи път, откакто си спомняше Майк, тя запелтечи, несигурна с какви думи да изрази

мислите си. – Той... той ми се оправда. Оправданието му беше пълно с примери, и емоционални изрази, и цитати, и омлети, и счупени яйца, и свобода, и дълг, и какво ли още не. И той ме накара да повярвам, Майк. Аз наистина желях да повярвам, че той притежава информация, каквато ние нямаме – например, че в сърцето на Тарсонис вече има зергски кралици, които са превърнали нашите управници в свои марионетки и раздават заповеди чрез тях, а те само принасят в жертва населението и ядат живи деца по улиците.

Тя си пое дълбоко въздух.

– Но докато го слушах, аз гледах към картата на Тарсонис на монитора зад него.

– Знам го тоя екран – каза Майк. – Той е любимата му играчка.

Кериган изсумтя презрително.

– Докато го гледах, този екран почервения. Целият стана в червено от Зергите, които пристигаха. – Тя погледна към Майк, търсейки потвърждение в очите му.

– На Тарсонис е нямало никакви Зерги, докато той не е включил псионичните излъчватели – продължи тихо тя. – Абсолютно никакви. Това не беше като на световете Сара или дори на Антига Прайм, където вече имаше малко от тях и бяхме изгубили планетите. *Тук нямаше нищо*, което да ни застрашава, освен други човечи.

Тя въздъхна и затвори очи.

– А сега Зергите прииждат отвсякъде. Вече са на планетата. Арктур не изтегли нито един от отрядите, които се бият там долу в момента. Той дори не си направи труда да евакуира групите, които поставиха псионичните излъчватели. Всичките ги остави там. „Трябва да бъдат правени жертви“, заяви той и на всичко отгоре го каза със спокоен и доволен глас, сякаш си поръчваше кафе.

Майк си спомни за групата, която беше кацнала на площада Аткинс, и се надяваше, че Кериган е твърде разстроена, за да долови предположенията му. За да ги прикрие, той изрече:

– Добре. Той ти е казал всичко това. Какво стана после?

– След това, от мостика се обадиха, че е имало сбиване между Джим и Дюк. – Лицето на Кериган отново стана като буреносен облак. – И той ме освободи. Каза ми да си вървя, просто ей така. И аз... аз изпуснах нервите си.

– Това е често срещано явление тук напоследък. И не без основание.

– Майк, няма разумно обяснение за това, което той направи. Аз си

мислех, че се кани да блъфира, или че Тарсонис вече е заразена, или че има някакъв по-главен план. А истината е, че Арктур просто има чук, а когато държиш чук, всеки един проблем ти изглежда като гвоздей.

Майк си спомни, че преди време, Менгск му бе цитирал същата фраза. Струваше му се, че това се бе случило преди цяла вечност.

– Всичко е наред – каза той, посягайки да я хване за раменете. Тя не се отдръпна.

– И, Майк – гласът ѝ не беше по-силен от шепот, – когато му се ядосах, аз *погледнах*. Искам да кажа, че наистина се *разрових* в мислите му.

Майк я изчака да продължи, но тя просто поклати глава. Когато проговори, то беше като ниско съскане. Тя изплю думите:

– Какво *копеле!*

Майк ѝ каза:

– Виж, изпратих Джим в каютата му и му заръчах да си събере приятелите около себе си. Мисля, че и ти влизаш в това число.

Кериган вдигна поглед към него и за частица от секундата, тя изглеждаше несигурна. След това, горчива усмивка изкриви крайчетата на устните ѝ и тя каза:

– Не, не смятам така. Толкова съм разтревожена в момента... Джим просто ще ме накара да се чувствам... – Тя въздъхна и поклати глава. – Трябва да остана сама за известно време. Имам нужда да разбера дали все още мога да разчитам на себе си. Да се уверя, че мога да направя това, което трябва да бъде направено. Въпреки всичко, аз все още съм добър войник и имам една работа, която трябва да довърша. Може би от това ще излезе нещо добро. Нещо против?

Майк не беше съгласен, но все пак каза:

– Нищо.

Кериган се усмихна.

– Дори да не бях телепат, щях да разбера, че ме лъжеш. В това отношение Менгск е прав – ти искаш да спасиш хората от самите тях. Искам да знаеш, че аз... оценявам това.

– Пази се.

– Аз мога да се грижа за себе си. – Кериган успя да докара уверена усмивка с широките си устни. – Нямам намерение да ставам мъченик заради никого. По дяволите, в някои дни дори си вярвам. Просто кажи на Джим... – Тя млъкна и отново поклати глава.

– Какво? – попита Майк, очаквайки следващите ѝ думи.

– Нищо – каза най-накрая тя. – Просто му кажи и той да се пази,

става ли? Заради мен.

И тя изчезна в посока към доковете на спускателните кораби. Майк я наблюдаваше как крачи по коридора, отърсвайки се от безпокойството и несигурността като новоизлюпена пеперуда, която оставя какавидата зад себе си.

На Майк му се щеше да не изпитваше такава болка в стомаха, но беше сигурен, че щеше да мине много време, преди отново да се видеха лице в лице.

Той се качи нагоре с асансьора към наблюдателната палуба. Арктур Менгск си беше там, скръстил ръце зад гърба си, впил поглед в екрана, на който Тарсонис се изпълваше с червени триъгълничета. Те почти се бяха съединили в обща червена маса, нахъсвана от горящите, жълти обозначения за отрядите на Конфедерацията.

Майк забеляза, че шахматната дъска беше захвърлена в далечния край на стаята, а фигурите бяха пръснати по пода. Кериган определено беше изпуснала нервите си.

Менгск се извъртя с гръб към картата. Прошарената му брада сега изглеждаше повече бяла, отколкото черна.

– А, третият от моите великолепни бунтовници – обяви той. – Чудех се кога ще се появиш. Всъщност, очаквах, че ти първи ще нахлуеш тук с искания и заплахи, а не добрия лейтенант. Явно наистина си й влязъл под кожата.

– Аз не съм направил нищо – отвърна Майк, – освен да бъда до нея, докато ти обричаш поредната планета на смърт.

– Една смърт е трагедия, милиони загинали е просто статистика.

– Ти май имаш цяла книга с цитати, чрез които да оправдаваш ексцесиите си? – попита Майк с присвити очи.

Менгск се усмихна мрачно.

– Това май означава, че ти най-накрая си се отказал от опитите си да спасиш душата ми. Надявам се, че не е така, защото когато успеем, аз ще имам повече от всякога нужда от хора като теб, които да ми помогнат да изградим новия вселенски ред. Да ми помогнат да изградим необходимия ред, за да отблъснем извънземната заплаха.

– Извънземната заплаха? – изломоти Майк. – Това би трябвало да е заплахата, която ти лично стовари върху този свят. Тази заплаха ли имаш предвид?

Менгск наклони глава на една страна и сви вежди, сякаш беше разочарован от отговора на Майк. Зад него екранът продължаваше да пулсира в жълто и да гори в червено, но в краищата на монитора вече се

бяха появили и синьо-белите триъгълничета.

Това, което Менгск отвърна, беше:

– Аз не очаквах Сара да дойде тук. Не очаквах и Рейнър да се сбие с генерала. Това беше глупост. И създаде неприятности. Сега ще трябва да поизглаждам някои наранени чувства.

– Наранени чувства? Та те едва не се избиха преди малко.

Менгск отново поклати глава и Майк осъзна, че човекът омаловажаваше проблемите по същия начин, по който омаловажаваше ситуацията на Тарсонис – до степен, в която те можеха да бъдат игнорирани, загърбени, забравени.

Собственото му поле за изкривяване на реалността, помисли си Майк.

– Генерал Дюк – каза водачът на бунтовниците, – е страхливец по душа. Аз му осигурявам гръбнака, от който се нуждае, за да върви напред. Джеймс, от друга страна, е пълен с кураж и доблест, като само си търси място, където да се развихри. Истинско заредено оръжие, което си търси мишени. Аз му дадох насока. Дадох му мишени. И двамата мъже са изключително полезни в работата, която вършат, и щом веднъж вземем Тарсонис, всичко това ще си отmine. Нито единият не може да оцелее без мен и на тях им е ясно, че за да останат жизнеспособни, те ще трябва да следват нарежданията ми.

– Нима те са просто шахматни фигури за теб? – попита Майк.

– Не шахматни фигури. Оръдия. Талантливи, полезни оръдия. И, да, Рейнър, Дюк, Зергите, Протосите. Да, дори ти и скъпата лейтенант Кериган, всички вие сте оръдия за постигането на едно по-висше благо, едно по-добро бъдеще. Да, нещата изглеждат мрачни в момента и аз съм готов да призная своята вина. Но помисли върху следното: ако всичко сега е ужасно, представи си колко добри ще изглеждаме ние, когато вземем властта, а?

– Недей да поглеждаш – каза Майк, докато наблюдаваше екрана зад Менгск, – но мисля, че някои от твоите оръдия нападат други твои оръдия.

– А? – Менгск се извъртя на място и впи поглед в монитора. Първите синьо-бели триъгълничета, символизиращи Протосите, вече кацаха на планетата. Червените триъгълничета на Зергите се разпръскваха на вълни около тях. Сякаш Протосите бяха камъчета, хвърлени в алено езеро.

– Това е лошо – каза тихо Менгск. – Много лошо. Не очаквах да пристигнат толкова бързо. Това наистина е много лошо.

– О, Боже. Ти *всъщност* не си очаквал да стане така – каза Майк, примигвайки от изненада. После нервността в стомаха му се превърна във вледеняващ ужас и той добави: – Защо тогава не се чувствам по-добре?

ГЛАВА 16

НЕЯСНОТАТА НА ВОЙНАТА

Да не се заблуждаваме, Зергите и Протосите ни разказаха играта. Да, те не приличаха на нищо, което дотогава бяхме срещали. Да, тяхната физиология беше различна. Да, тяхната технология, или това, което бихме нарекли „тяхна технология“, беше по-напреднала от нашата в десетки области. И разбира се, те бяха войнствени и агресивни до крайност, те знаеха къде се намираме и изненадата беше на тяхна страна.

Но (и то доста сериозно „но“) ние, човечите, сме едни от най-гадните животни в галактиката. Ние се биехме помежду си, още откакто бяхме стъпили в този сектор, и бяхме развили собствените си военни технологии до точка, в която им бяхме равностойни в много отношения. На наша страна беше преимуществата от вътрешното снабдяване (това е армейския израз за „обградени“) и от познаването на терена (това е армейския израз за „бием се с тях в собствения си хол“). Спокойно можеше да се справим с тях, ако бяхме обединили действията си.

Но какво стана? Точно това, което ни беше направило добри воини – фактът, че се биехме помежду си – ни попречи ужасно да се съюзим, когато настъпи нашия час на криза. Ние не бяхме способни да се сплотим под едно знаме, нито дори да образуваме някаква коалиция. Всъщност, всеки път, когато имаше шанс за това, една или друга фракция правеше нещо, с което да увеличи надмощието на собствената си политическа програма над останалите. И най-често цената я плащаше цялото човечество. Не мога да си представя Зергите, с тяхното кошерно съзнание, и блестящите Протоси да станат жертва на такива първични човешки инстинкти като алчност, жажда за власт или просто твърдоглавие.

Естествено, всички те са си първични човешки инстинкти и точно затова извънземните ни разкатаваха фамилията.

Манифестът на Либърти

– Ти наистина не знаеше, нали? – попита Майк. – Не знаеше, че Протосите ще дойдат тук? Как може да не си знаел?

– Безочливо пале такава – отвърна Менгск, приближавайки се до конзолата и гледайки към десетина екрана едновременно. – *Разбира се*, че знаех, че Протосите ще дойдат тук. Те гонят Зергите, както

домакинята преследва мухата с нагънат вестник и само я чака да кацне, за да я размаже. Просто не ги очаквах да дойдат тук *толкова скоро*.

Майк не можа да се съдържи и се усмихна. Всичко, което успяваше да разтревожи великия Арктур Менгск, беше достатъчно, за да го направи щастлив. Като се замисли човек, ако Протосите бяха във връзка с Менгск, те вероятно бяха осъзнали какъв двуличен политикан бе той и просто си седяха в подпространството, изчаквайки го да направи точно такова нещо.

Менгск премести погледа си върху няколко екрана последователно, след което изруга под мустак. Най-накрая, той натисна един бутон и каза:

– Дюк!

На монитора се появи обруленото лице на генерала.

– Сър, обмислихте ли молбата ми относно капитан Рейнър?

– Спести ми незначителната си свада – сонпа му се Менгск. – Свържи се с местните командири. Протосите са тук.

– Да, сър, знаем – отвърна гордо Дюк. – Но те избягват нашите сили и се съсредоточават основно върху кошерите на Зергите. – Той млъкна и примигна, без въобще да осъзнава, че това може и да бе нещо лошо.

– Ако войските на Протосите атакуват Зергите – започна Менгск, наблягайки на всяка дума, – значи Зергите се бият с *тях*, вместо с Конфедерацията. Ако Протосите отвличат вниманието на Зергите, то силите на Конфедерацията може да успеят да избягат. Старите Фамилии може да се измъкнат, а заедно с тях и сърцевината на властта на Конфедерацията!

Дюк примигна още веднъж и лицето му помръкна.

– Тогава трябва да спрем Протосите. Мога да се свържа с тези блестящи мишелови и да им кажа да се оттеглят.

Менгск не му обърна никакво внимание и натисна няколко други бутона.

– Искам лейтенант Кериган и един ударен отряд да влязат в бой с атакуващите сили на Протосите. Капитан Рейнър и генерал Дюк да останат тук на командния кораб.

Разгневеното лице на Рейнър, червено като повърхността на Тарсо-нис, изникна на един друг екран.

– Първо продаваш всички жители на тази планета на Зергите, а сега искаш от нас да се изправим срещу Протосите? Ти *наистина* си откачил. *И* ще изпратиш Кериган там долу без подкрепления?

Слисано-възбуденото изражение по лицето на Менгск вече бе

заменено от хладнокръвна увереност. В полето от реалност имаше смущения, но то си оставаше цяло-целеничко. Майк се зачуди колко още беше нужно, за да бъде съборена фасадата, зад която се криеше този мъж. И какво щеше да се случи, когато маската бъдеше свалена? Имаше ли въобще нещо, което да се покаже изотдолу?

Майк осъзна, че можеше да си остане тук, да настоява и да спори, вероятно щеше дори да измъкне някой гневен отговор от терориста. Менгск изглеждаше сякаш търпението му бе на изчерпване, но все пак беше прав за едно: Майкъл Либърти се беше отказал да спасява душата на Арктур Менгск.

А имаше други хора, които повече заслужаваха да получат помощта му.

Майк тръгна към асансьора. Зад него Менгск продължаваше да говори спокойно:

– Аз изпитвам твърда вяра в способностите на Кериган да удържи Протосите.

Вратите се затваряха, докато Рейнър отговаряше:

– Това са глупос... – И след това, Майк се спускаше надолу към мястото, където се надяваше, че Рейнър бе събрал малко съюзници.

И въпреки че беше уверен в обратното, той се надяваше, че Кериган бе променила решението си и също щеше да бъде там.

* * *

В спалните помещения на отряда на Рейнър имаше около две дузини мъже. Някои вече се бяха опаковали в бойните си брони. Други се обличаха забързано. Рейнър беше при комуникационното устройство.

Кериган не беше там телом. Вместо това, нейният глас, звучащ металически заради предавателя на китката ѝ, се разнасяше из цялата зала.

– Ти вече не му дължиш нищо! – заяви Рейнър. – По дяволите, аз самият съм ти спасявал задника доста...

Кериган го прекъсна:

– Джими, престани да се правиш на рицаря в бляскавите доспехи. Понякога ти отива. Просто не...

Тя се спря за миг, сякаш обмисляше думите си.

– Просто не го прави сега – довърши тя. Гласът ѝ звучеше уморено и съсипано. Сякаш тя беше почти победена. – Аз нямам нужда да бъда спасявана. Знаем какво върша. И щом се оправим с Протосите, ще можем да се погрижим за Зергите.

Кериган си пое дълбоко дъх.

– На Арктур ще му дойде акъла – каза тя, но на Майк му се стори, че тя не вярваше много в това. – Знам, че ще му дойде акъла.

Устните на Рейнър бяха стиснати в тънка линия, оброчена от пясъчно-русата му брада.

– Надявам се, че си права, скъпа... Успешен лов.

Той прекъсна връзката и вдигна поглед към Майк.

– Тръгваме след нея – каза Майк, изразявайки просто фактите, без заобикалки.

– Позна от първия път. Обличай се. Вземи си всичко. После може да не сме добре дошли тук.

Майк се намъкна в един от празните бойни костюми.

– Менгск се издъни и в още едно нещо – каза той, докато ръцете му вече автоматично оправяха настройките и връзките. – Щом Кериган влезе в бой с Протосите, те вече ще ни третират като противници. Всички нас. А в системата около Тарсонис има адски много протоска железария в момента.

Рейнър изръмжа за съгласие, докато проверяваше системите на собствената си броня. Той бе закърпил повечето от повредите, нанесени малко по-рано от Дюк, но Майк забеляза, че значителната част от светлинките продължаваха да излъчват зловещите си жълти предупреждения под визъора му.

– Значи ще трябва да избягваме и птиците на Протосите, наред с тези на Зергите – обяви Рейнър. – Тук никога не е лесно.

– Точно затова обичаме предизвикателствата – отвърна Майк, поскоро на себе си, отколкото на някой друг. Той грабна чантата с откраднатата информация, след което по някаква момента прищявка напъха най-отгоре вътре старото си сако, подарък от бившите му колеги от нюзрума. То вече беше прогорено от лазерен огън, опръскано със засъхнала кръв и други по-трудно определими течности, избеляло от лъчите на далечни слънца. Беше окъсано, парцаливо и обезцветено.

Досуц като мен, помисли си Майк, натискайки силно самото в чантата, за да побере всичко. Нямаше друго в шкафчето му, което желаше да вземе със себе си. Той вдигна мешката, праметна я през гърба на бронята си и тръгна след Рейнър.

На корабът беше обявена тревога първа степен още при първата поява на Протосите и сега хората на Рейнър се движеха по облени в кърва-вочервена светлина коридори към доковете на спускателните кораби. Майк почувства увеличеното притегляне през пода. Огромният команден кораб си пробиваше път през нещо, но не се знаеше дали то беше

някакви летящи останки или вражески огън.

– Мислиш ли, че ще успеем да напуснем кораба? – попита той, когато пристъпиха в дока за кацане.

– Да – отвърна Рейнър. – Пилотите на спускателните кораби са от добрите стари момчета. Те не се страхуват нито от гнева на Дюк, нито от нещо друго. А и винаги могат да кажат, че съм ги принудил насила да ни свалят долу.

– Те може и да не се страхуват от моя гняв, но вие би трябвало да се боите от него – заяви генерал Дюк, скрит в сенките отстрани.

Светлините се смениха от червено на жълто и Майк видя Дюк, засанал сред спускателните кораби с два взвода пехотинци. Те бяха насочили оръжията си към хората на Рейнър. Дюк също се беше сдобил с взета назаем гаусова пушка, която стискаше в неудобната си ръка, тъй като дясната му висеше безполезна до тялото му.

– Отиваш ли някъде, момче? – попита Дюк и една сърдечна усмивка се появи над херметизиращия ръб на шлема му. В ъгълчето на устата му все още имаше засъхнала кръв. Сигурно я приемаше като почетен медал, помисли си Майк, или пък като обида, за която трябваше да бъде откъсено.

– Тръгнали сме след Кериган – отвърна Рейнър. – Тя се нуждае от подкрепления, без значение какво казва Менгск.

– Момичето има нужда от това, което Менгск *каже*, че тя има нужда – провлачи Дюк. – Но много мило от ваша страна, че сте си направили този труд. Сега имам неоспоримо доказателство за бунт, а държа в ръцете си и предателите, които създават размириците.

Майк огледа пехотинците. Всичките бяха неврално ресоциализирани. Нещо по-лошо, те бяха натъпкани до козирката със стимуланти. Зениците на очите им буквално се бяха свили като топлийки. В това си състояние, те бяха като директно свързани за нервната система на Дюк. Щом генералът дадеше заповед, те щяха да скачат, да стрелят или да направят двадесет лицеви опори, без дори да се замислят.

Значи решението беше да не се позволява на генерала да издаде каквато и да е заповед.

– Менгск ще бъде много разочарован, ако ни разстреляш – каза Майк.

Дюк се изсмя.

– Просто ще му върна един от неговите стари цитати: „По-лесно е да потърсиш прошка, отколкото позволение“. А сега, момчета с Рейнър, хвърлете оръжията и се предайте. Дори може да ви оставя живи, ако го

направите.

Рейнър не помръдна. Зад него Майк чу как някои от рейнджърите бавно оставяха пушките си на пода.

След това „Хиперион“ се наклони бурно на една страна. Нещо голямо се беше сблъскало с кораба. Пехотинците, с техните ботуши със здрави подметки, останаха на място като заковани, но ръката на Дюк беше отметната настрани за миг.

Докато той върне оръжието към целта си, Рейнър бе свалил собствената си пушка от рамото си и я бе насочил към него.

– Става все по-хубаво и по-хубаво – заяви Дюк, а усмивката му разкри пожълтели разкривени зъби.

– Не мисля, че ти стиска – каза Рейнър.

– Само да мигнеш, момче, и моите хора ще те натъпчат с толкова много метал, че ще можеш да откриеш морга за старо желязо. Сега, свали оръжието на три. Едно... две...

Чу се пронизителен вой и лявото рамо на Дюк експлодира сред дъжд от разтопен метал. Неговите пехотинци подскочиха и раздвижиха пушките си наляво-надясно, но не стреляха. Те бяха инструктирани да чакат заповедта.

Генералът бавно се смъкна на колене и собственото му оръжие издърнча на пода. Бронята му съскаше, докато спасителните пръстени изолираха раненото рамо, а медпакетите тъпчеха кръвообращението на Дюк с болкоуспокоителни.

От дулото на игления пистолет се виеше дим. Майк дръпна назад ударника и нов заряд влезе в цевта.

– Мисля, че е време просто да млъкнеш – каза той на генерала.

– Мога да ви изпепеля както си стоите – заяви Дюк. Медикаментите в бронята вече си вършеха работата и говорът му беше завален.

Майк направи две крачки напред и изрече:

– Давай. Ти ще си отидеш първи. Издай заповедта, генерале.

Дюк се поколеба, а очите му се разфокусираха за момент, когато в тялото му беше инжектирана нова ударна доза успокоителни. Той се бореше да остане в съзнание от чист инат.

– Не ти стиска – успя да промълви той.

– Пробвай – отвърна му Майк. – Най-накрая се научих да стрелям и по хора.

В дока за кацане настана кратка тишина, след което Рейнър каза:

– Момчета, взимайте си оръжията. Изнасяме се от тук.

Хората на Рейнър вдигнаха пушките си и се изнизаха между

пехотинците на бунтовниците. Без конкретна заповед от страна на Дюк, те нямаше да открият огън по евентуални приятелски мишени. Рейнър се спря до Майк и коленичилия генерал.

– Върви – каза му Майк. – Аз ще ви настигна.

Лицето на Дюк беше пепеляво, а очите му бяха помътнели и със свити зеници. В тях не се четеше никаква разумна мисъл, само омраза и страхливост се бореха за надмощие в съзнанието му. Той изсъска:

– Ако някога се срещнем отново, ще те убия.

– Тогава отгледай добре гърба ми – отговори Майк, – защото това е единствения начин, по който ще успееш да стреляш навреме.

След което успокоителните надвиха Дюк и той се килна назад.

Майк се обърна към зомбираните пехотинци:

– Закарайте го бързо в лазарета и опразнете дока за излитане. – Войниците успяха да измучат, че са разбрали, и се изнесоха, взимайки и падналия си водач със себе си.

Майк хукна към спускателния кораб. Двигателите вече бяха започнали да вият, докато той пробягваше по рампата за качване.

Рейнър се оказа прав за момчетата, управляващи този род кораби. Пилотът беше вкарал координатите в компютъра и беше получил разрешение за излитане, още преди Майк да бе стъпил на борда. Сега докът беше опразнен и спускателният кораб напусна „Хиперион“ и се гмурна в хаоса отвън.

Космосът около тях беше станал целият на пух и прах. „Хиперион“ летеше през поле от отломки. Нещо продължаваше да гори, докато въздухът изтичаше през пробития му корпус. Това най-вероятно бяха останките от някой друг човешки кораб, който се бе озовал на пътя на Протосите. Енергийни лъчи разсичаха вакуума и измъчваха очите на наблюдателите.

Майк се плъзна пред навигационно-комуникационната конзола зад апаратурата на пилота.

– Ще опитам да се свържа с отряда на Кериган – обяви той.

– Това няма да й хареса – отвърна мрачно Рейнър, след което добави: – Направи го все пак.

Грамадните носачи на Протосите се плъзгаха като гигантски зверове през пространството, а техните обслужващи ята от изстребителни танцуваха около тях като златни насекоми. Кораби с формата на полумесеци си пробиваха път към планетата, а иглоподобни изстребителни и скаути в сребърно и скъпоценни камъни пронизваха полето с отломките.

Зад тях самият „Хиперион“ гореше на половин дужина места. Нищо

важно, но за момента това създаваше на Менгск по-големи грижи, отколкото групичката напуснали без позволение бивши поддръжници. Оръдието Ямато на бойния крайцер раздираше небесата с постоянна стрелба, разпръсквайки ятата от изстребителите на Протосите.

– Имаме си още компания! – каза пилотът на спускателния кораб. – Сложете коланите и се дръжете здраво!

Вече и Зергите бяха започнали да излитат от Тарсонис. Огромните летящи оръдия, оранжеви с виолетови криле, се издигнаха нависоко и със стотици заляха носачите на Протосите. Те бяха последвани от широките ракоподобни, които изглежда не понасяха толкова поражения от дребните изстребителите, колкото муталиските. Пред погледа на Майк, едно от ракоподобните влетя в дока на носач и целият протоски кораб избухна в кълбо от синьо-бели пламъци.

Двойка крилати муталиски забелязаха спускателния кораб и извиха към него, а гърлата им бълваха виещи се топки от някаква жлъчна течност.

Бунтовниците притежаваха изключително малко защитни средства на спускателния кораб, затова пилотът изруга и се опита да се отклони от курса, който щеше да доведе до прехвашане.

Нямаше да успеят, осъзна Майк и се стегна, в очакване на сблъсъка с плюещите киселина Зерги.

Три изстрела накъсаха атакуващите муталиски на органични парцали, пронизвайки крилето им с лазерен огън. Три Райфа А-17 пикираха през останките от Зергите и Майк зърна отличителния знак на Конфедерацията върху корпусите им. След това, те също изчезнаха, в търсене на нови съюзници и нови мишени.

– Свърза ли се? – попита Рейнър, навеждайки се над рамото на Майк.

– В момента има страхотно раздвижване – изръмжа Майк. – Чакай. Открих я. Тя излъчва. Пускам го на монитора.

– Говори Кериган. – Лицето ѝ на екрана изглеждаше измъчено и изтощено. *Уплашено*, помисли си Майк и го побиха студени тръпки. – Нейтрализирахме наземните единици на Протосите, но вълна от Зерги приближава към нашата позиция. Имаме нужда от незабавна евакуация.

Включи се един друг екран и на него цъфна лицето на Менгск. Нещо около него искреше от време на време и затова главата му се появяваше и изчезваше като Чешърския котарак.

– Отменям тази заповед – изплю водача на бунтовниците. – Напускаме орбитата.

Рейнър натисна копчето на микрофона.

– Какво? Нима възнамеряваш да ги изоставиш там?

Дори Менгск да бе чул намесата на Рейнър, той не го показва с нищо. Имайки предвид смущенията, беше по-вероятно да не го е чул. Вместо това, той продължи:

– Всички кораби да се пригответ за изтегляне от Тарсонис по моя заповед.

Взрив от статичен шум прекъсна сигнала на Кериган. Нещо голямо беше ударило в близост до нея. След това, тя отново се появи.

– Ъ, момчета? Какво става с евакуацията?

– Проклет да си, Арктур – каза Рейнър през стиснати зъби. – Не го прави.

Менгск продължи да се появява и да изчезва. Най-накрая той се стабилизира без никакви смущения.

– Уведомете цялата флота и ни изведете от орбита. Веднага!

– Арктур? – каза Кериган. В сравнение с Менгск, нейното изображение на екрана вече беше напълно призрачно. – Джим? Майк? Какво, по дяволите, става там горе...?

След което неяснотата на войната я погълна изцяло и мониторите показваха единствено снежинки.

Рейнър удари навигационно-комуникационната конзола от яд.

– Който чупи, купи – заяви пилотът и вкара спускателния кораб в тясна спирала, за да се измъкне от преследващата го двойка ракоподобни. Със стоманени нерви, той намести измъкващата се совалка под един протоски скаут, когото ракоподобните избраха за своя мишена, изоставяйки предишната.

Майк проследи сигнала на Кериган до мястото на излъчването и въведе координатите в компютъра. Корабът се разтърси, наклони се и пое по новия си курс.

Стотици нови звезди се раждаха и умираха около тях в рамките на една секунда. Най-голяма опасност за тях сега представляваха отломките от улучените кораби и пилотът изруга на няколко пъти, когато беше принуден да накланя совалката, за да избегне сблъсък на някое парче с корпуса.

Най-накрая навлязоха в самата атмосфера и мониторите им се обогриха в оранжево от пламъците, съпътстващи това действие. По-голямата част от битката сега се водеше над тях. Единствената им грижа оставаха наземните единици.

Но ситуацията долу беше абсолютно същата. Те летяха ниско над

осеяната с натрошени камъни повърхност на планетата. Огромните градове на Тарсонис горяха, широките площади бяха засипани с развалини, а изправените към слънцето небостъргачи вече представляваха само заострени, редки зъби. Стъклата на високите здания бяха напълно потрошени и бяха останали само изкривените стоманени скелети отдолу. Цял участък от три пресечки беше изравнен със земята от осакатените останки на свален протоски носач, който изпускате ужасяваща радиация от всяка натрошена връзка.

Височината на сградите намаляваше, докато бунтовниците летяха към обработваемите земи и предградията, но и тук опустошенията бяха жестоки. Майк виждаше кратери на местата, където кораби се бяха връзвали в повърхността. Тук също имаше разпространяващи се пожари, които поглъщаха домове и полета, а сред тях се движеха воители от всички враждуващи страни.

Сред опустошената земя сега се забелязваха и нови сгради – тези на чуждоземните нашественици. Пълзящото вещество беше навсякъде, а към небето се извиваха смъртоносни съоръжения, с формата на макове. Заобиколени от яйца гнезда изпъстриха пейзажа.

Сред развалините се виждаха и други постройки. Те бяха златисти, с невъзможни подпори и широки обвивки, и с огледални повърхности от нечупливо стъкло. Протосите изграждаха защитата си на Тарсонис.

Може би смятат, че тук има нещо, което си заслужава да бъде спасено, помисли си Майк. Това означаваше, че те имаха повече вяра в човечеството, отколкото изпитваше Менгск.

Земята под тях гъмжеше от Зерги, а сред тях, като рицари в бляскави доспехи, крачеха воините на Протосите, оставяйки зад себе си дупя от мъртви тела с изтичаща кръв. Сред руините пълзяха четирикраки механични паяци, а огромни неща, които приличаха на облечени в броня гъсеници, атакуваха кошерите на Зергите. Тънки като копия изстребители обстрелваха високите Зерги с косите, които отхвърляха настрани бойците на Протосите, като земеделци, косящи трева.

Майк обяви:

– Вече би трябвало да сме близо.

Комуникационната връзка пукаше и пращеше, после по нея се разнесе един мъжки глас, млад и изплашен.

– ...имаме нужда от евакуация. С нас има цивилни и ранени. Виждаме кораба ви. Имате ли място на това корито?

Рейнър веднага отговори на обаждането.

– Лейтенант Кериган, там ли сте?

– Тук няма никакъв Кериган, сър – отвърнаха му през прашенето. – Но положението ни е критично. Зергите са навсякъде и се приближават за поредната си атака. Ако не тръгнем веднага, ще си оставим костите тук. – Гласът потрепваше от страх.

Майк погледна към Рейнър. По лицето на грамадния мъж не можеше да се прочете нищо, то беше като скулптура на оригинала. Най-накрая той изрече:

– Ще кацнем. Кажете им, че слизаме.

Майк кимна и отвърна:

– Но Кериган...

– Знаем – каза Рейнър и Майк можеше да се закълне, че въпреки шумното съскане на комуникационното устройство, бе чул звука от разбиването на едно сърце. Бившият шериф въздъхна и добави: – Менгск би изоставил тези хора, както направи с останалите. Ние няма. Надявам се, че точно затова ние сме по-добри от него.

Спускателният кораб се приземи в двора на едно училище, превърнато в бункер, от което започнаха да се изсипват бегълци, още докато пилотът включваше обратната тяга. Те бяха водени от високо хлапе, облечено в опърпана бойна броня. Сигурно доброволец от някой Пограничен свят за бунта на Менгск. Майк никога не го бе виждал.

Младокът отдаде чест на Рейнър и каза:

– Адски се радвам да ви видя. Чухме заповедта да си обираме крушите, но за нас не дойде кораб. По целият северен фланг има Зерги. Протосите ги удариха преди известно време и ни дадоха няколко глътки въздух, но мисля, че буболечките се връщат. Пълзящото вещество вече почти стигна дотук, а ние не можем да го спрем с нищо.

Рейнър просто попита:

– Кой взвод е това?

Хлапакът примигна.

– Това въобще не е взвод, сър. Тук се бяхме окопали хора от половин дузина взводове, тоест това, което е останало от тях. И от Конфедерацията, и от бунтовниците, сър. Когато Зергите почнаха да прииждат, а Протосите почнаха да гърмят, всеки човек се беше за себе си.

– Да си чувал нещо за лейтенант Кериган? – изръмжа Рейнър. – Тя беше влязла в битка с Протосите някъде наблизо.

– Не, сър – отвърна хлапето. – Един от изостаналите войници каза, че някакъв взвод се биел с Протосите нагоре по хълмовете. – Той махна в посока към Зергите. – Ако е било вярно, страхувам се, че са ги спипали Зергите.

Рейнър въздъхна, след което заяви:

– Качвай хората си в спускателния кораб. Не се безпокой за тежкото снаряжение. Остави го тук. Нито Зергите, нито Протосите могат да го използват. Излитаме след две минути.

Майк отиде до Рейнър и му каза:

– Все още можем да я потърсим.

Рейнър поклати глава.

– Ти чу хлапето. Насам идват още Зерги. След като бунтовниците на Менгск се изтеглят, цялата планета ще бъде залята от извънземни за нула време. Спускателният кораб няма защита, а имаме и цивилни на борда. Трябва да излетим още сега и да се надяваме, че ще си изпросим някой да ни изведе от системата, преди всичко тук да е отишло по дяволите.

Майк положи ръка върху рамото на Рейнър.

– Съжалявам.

– Знам – отвърна му Рейнър. – Бог да ми е на помощ, знам.

ГЛАВА 17

ПЪТИЩА, ПО КОИТО НЕ ТРЪГНАХМЕ

Конфедерацията загина заедно с Тарсонис. Толкова много от властта и влиянието бяха съсредоточени там за толкова дълго време, че когато планетата рухна, тя повлече със себе си и останалата част от Конфедерацията.

Арктур Менгск изигра ролята на съдебния лекар, разбира се. Той извърши аутопсията и обяви, че пациентът е умрял от масивно зергско отравяне, в комбинация с протоски удар. Иронията, че Менгск беше оставил отпечатъците си по оръжието, с което беше убита Конфедерацията, нямаше почти никакво значение за доста хора, а повечето въобще не й обърнаха внимание. Както можеше да се очаква, това не беше нещо, отразявано от ЮНН в онези дни.

Още преди последният войник на Конфедерацията да беше асимилиран в кошерите на Зергите, Менгск обяви създаването на Теранския доминион, за да обедини оцелелите планети – един блестящ нов феникс, който щеше да се надигне от пепелищата и да сплоти цялото човечество. Само ако се държим заедно, обяви бившият бунтовник, ще имаме сили да унищожим чуждоземната заплаха.

Първият владетел от това бляскаво ново правителство беше император Арктур Менгск I, възкачил се на трона под всеобщи аплодисменти.

Иронията на този последен факт, че повечето от аплодисментите бяха лично на Менгск, също беше пропусната от по-голямата част от населението.

Манифестът на Либърти

Въпреки че времето си изтичаше, те се повъртяха още двадесет минути, в търсене на оцелели войници на земята. Всичко, което откриха, бяха много Зерги и много земя, погълната от пълзящото вещество. Накрая, вслушвайки се в непрестанните протести на пилота на спускащия кораб, те се издигнаха нагоре. Зад тях повърхността гъмжеше от Зерги, строящи новите си сгради от готическа плът. На хоризонта се чуваха и протоските оръжия, които проблясваха като нажежени светкавици през лятото.

Менгск се свърза със совалката по пътя ѝ нагоре, по време на своето общо обръщение към всички кораби, които бяха наблизко. Лицето на терориста беше спокойно, но това беше безизразното спокойствие,

което не изглеждаше никак достоверно на екрана. Очите му бяха бистри и алчни.

– Господа, вие се справихте много добре, но не забравяйте, че все още ни предстои работа. Посяхме семената на една нова империя, и ако искаме да пожънем...

Рейнър се наведе напред към камерата на стената и натисна един бутон.

– О, я, върви по дяволите! – изръмжа той.

Менгск явно го чу. Гъстите вежди на водача на терористите се свиха над очите му.

– Джим, мога да ти простя за твоята импулсивност, но ти правиш ужасна грешка. Не ме ядосвай, момче. Дори не си *помислял* да ме ядосваш. Пожертвал съм прекалено много, за да позволя това да се разпадне.

– Имаш предвид както жертва Кериган ли? – озъби му се Рейнър.

Менгск се сви, сякаш Рейнър се бе пресегнал през пространството и го бе цапардосал. Лицето му почервения.

– Ще съжаляваш за това. Ти изглежда не осъзнаваш моето положение. Аз няма да позволя нищо да ме спре.

Рейнър най-сетне бе пробил през дебелината и дълбока благородна ръжда, която покриваше водача на бунта, и бе достигнал до човека под нея. Менгск вече бе ядосан и вените по врата му бяха изпъкнали.

– Няма да позволя нищо да ме спре – повтори той. – Нито *ти*, нито *Конфедерацията*, нито *Протосите*, *нищо!* Аз ще *властвам* над този сектор или ще го видя изпепелен! Ако някой от вас се опита да се качи на моя...

Рейнър изключи звука и се загледа как Менгск се пенеше и реवेशе безмълвно на екрана.

– Успя да го ядосаш – обяви Майк. – Най-накрая.

– Сигурно е заради нещо, което казах – отвърна Рейнър, но по лицето му нямаше усмивка.

В жужащата тишина на спускателния кораб, Майк каза:

– Съжалявам. – Думата не звучеше по-добре сега, отколкото предишния път на планетата.

Рейнър седна до Майк и погледа палубата за известно време.

– Да, аз също – отрони най-накрая той. – Не трябваше да я пускам да тръгва сама.

– Знам какво преживяваш.

– Какво, и ти ли стана телепат?

Майк сви рамене.

– Аз съм просто човек. Това е важното. Войната беше дълга. Всеки от нас даде жертви. Всеки от нас видя неща, които би предпочел да не бе виждал. Един умен човек веднъж ми каза, че живите се чувствали виновни, че все още били живи. И не, вината не е твоя.

– Може, но аз чувствам точно обратното – отвърна Рейнър. В пилотската кабина на спускателния кораб се възцари тишина. След това бившият шериф поклати глава. – Това не е края – заяви той. – На Протосите и Зергите не им дреме, че сега Менгск ръководи нещата. На тях не им пука за човешките войни и човешките водачи. Те се бият сред населеното от хората пространство. Това не е края.

– Мисля, че за мен е – каза Майк. – Аз не съм боец. Поиграх си малко на такъв, но аз съм репортер. Не ми е мястото на бойното поле. Моето място е зад клавиатурата или пред обектива на камерата.

– Вселената се промени, синко. Какво възнамеряваш да правиш?

Сега беше ред на Майк да направи дълга пауза.

– Не знам – отговори най-накрая той. – Предполагам, че нещо, с което да помогна. Едва ли ще съм от голяма полза там. Но трябва да е нещо, различно от това.

Спускателният кораб имаше ограничен обхват, но те успяха да си уредят превоз във външната система на борда на „Тъндър Чайлд“¹⁶, стар крайцер от клас „Бегемот“, който само четири часа и един бунт по-рано беше служил на Конфедерацията. Сега той и повечето от човешките кораби се оттегляха от боя, изоставяйки Тарсонис на Зергите, Протосите и всички бедни глупаци, които смятаха, че подземните бункери са страшна идея.

Свързочникът на „Чайлд“ ги пресрещна в един коридор.

– Има съобщение за вас от Арктур Менгск.

– Менгск! – изплю Рейнър. – Дали не ме търси, за да му отворя нова дупка за уста?

– Не вас, сър – каза свързочникът. – То е за господин Майкъл Либърти, като ударението е върху „господин“. Може да го приеме в комуникационната зала, ако желаете.

Рейнър вдигна уморени вежди. Майк му махна да идва с него. Бившият планетарен шериф, бивш бунтовнически капитан и бивш революционер, се настани в един стол извън обхвата на комуникационната камера. Майк натисна копчето за отговор и изчака съобщението да измине разстоянието от „Хиперион“.

---

16. Thunder Child (англ.) – Детето на гръмотевицата – Бел.пр.

На екрана се появи Арктур Менгск. Всяко косъмче от прическата му си беше на мястото, всеки жест беше изпиан и отрепетиран до съвършенство. Сякаш предишният инцидент не се беше случвал.

– Майкъл – разцъфтя той.

– Арктур – отвърна Майк, без дори да му се усмихне.

Менгск сведе натъжено поглед за миг, сякаш обмисляше внимателно следващите си думи. Някога, този номер щеше да мине, но сега беше само куха и безчувствена превзетост, която водачът на бунтовниците очевидно бе репетираше. На Майк почти му се стори, че той ще се доближи и ще седне върху бюрото му.

– Страхувам се, че не мога да изразя достатъчно колко съжалявам за Сара. Просто не знам какво да кажа.

– Капитан Рейнър каза няколко превъзходни думички – отвърна Майк. Сега вече и неговите очи горяха.

– Някой ден, надявам се, Джим и аз ще поговорим за това. – Усмивката на Менгск беше насилена и пресилена. Нещо се беше случило и голямото мехурче около бунтовника се беше спукало. – Но не за това ти се обаждам. При мен има един човек, който иска да говори с теб.

Менгск се пресегна отстрани на екрана, за да натисне един бутон, и ново лице замени това на бъдещия император на човешката вселена. Оплешивяваща глава, на която изпъкнаха чифт гъсти вежди.

– Ханди? – изненада се Майк.

– Здравей, Мики – отвърна Ханди Андерсън. – Радвам се да те видя, приятел! Знаех си, че ако някой от нашите оцелее в тази каша, то това ще бъдеш ти! Ти си монетата за късмет; винаги се появяваш, когато има нужда от теб!

– Андерсън, къде си?

– Тук, на „Хиперион“, разбира се. Арктур нареди да ме докарат със совалка от един бежански кораб. Той ми разправи как си се представил страхотно през цялото време. Защо не ми изпрати никакви репортажи толкова време?

– Изпращах ти репортажи. Ти ги променяше, не помниш ли? Каза, че Менгск ме бил пленил. Това напомня ли ти нещо?

– Дребни редакционки – заяви Андерсън. – Само толкова, колкото да задоволим силните на деня, Бог да се смили над вечните им души. Сигурен бях, че ще ме разбереш.

– Ханди...

– Както и да е, чух, че си свършил първокласна работа. И знаех, че би искал да научиш, че въпреки настоящата ситуация, можеш да се

върнеш на старата си работа.

– На старата...

– Разбира се. Искам да кажа, че хората, които те искаха мъртъв, вече не са в играта, по един или друг начин. Говорих си тук с Арктур и решихме да те назначим официално за пресаташе на неговото правителство. Той те цени невероятно високо, да знаеш. Явно си го впечатлил със своя очарователен характер.

– Андерсън, не съм сигурен, че... – започна Майк и удари челото си с длан.

– Просто слушай. Ето каква е сделката – каза главният редактор. – Ще получиш собствен офис, точно срещу този на Арктур. Постоянен достъп до него, по всяко време. Ще пътуваш с него, ще отразяваш вечери, ще правиш репортажи на награждавания. Ще имаш много допълнителни служебни облаги. И много сериозна охрана. Това е сладка работа. По дяволите, дори мога да ти намеря секретарка, която да ти печата репортажите вместо теб. Да знаеш, че...

Майк изключи с палец копчето за звука. Андерсън продължаваше да говори, но Майк вече не гледаше към него.

Той гледаше към собственото си отражение върху гладката повърхност на екрана. Беше по-слаб от последния път, когато се бе видял с Андерсън, а косата му беше по-разчорлена. Но имаше и нещо друго. То беше в очите му.

Очите му сякаш гледаха отвъд конзолата, отвъд стените на самия кораб. Погледът му беше някакси далечен и твърд. Това беше поглед, за който Майк някога бе смятал, че е пълен с отчаяние, но сега бе осъзнал, че всъщност изразяваше решимост. И той виждаше една по-голяма картина, а не само ситуацията, в която участваше непосредствено.

Поглед, който бе виждал по-рано по лицето на Джим Рейнър, когато беше унищожена Мар Сара.

– Колко дълго ще мели така, преди да забележи, че не го слушаш? – изръмжа Рейнър.

– Досега не се е случвало да забележи – отвърна Майк. Той прехапа лекичко долната си устна, след което каза: – Знам, какво искам да направя. Ще започна да използвам моя собствен чук.

Рейнър въздъхна.

– Я пак, но този път да е на обикновен английски.

– Когато единственото, което имаш е чук, всичко друго ти изглежда като гвоздеи – цитира Майк. – Аз не съм воин. Аз съм си новинар. И би трябвало да започна да използвам уменията си на новинар за благо на

човечеството. Да извадя историята на бял свят. Да разкрия *истинската* история.

Той направи нецензурен жест към екрана. Ханди Андерсън най-накрая бе забелязал, че не го слушат. Оплешивяващият главен редактор почукваше по своя монитор и изричаше безмълвни въпроси.

– Искам да се махна колкото се може по-далеч от Арктур Менгск – продължи Майк. – И след това искам да започна да разказвам истината за всичко това. Защото ако не го направя, точно хора като *него* ще определят какво всъщност се е случило. – Той посочи към екрана. – Като него и като Арктур Менгск. А не мисля, че човечеството може да преживее и тези лъжи.

Рейнър се усмихна, този път широко и искрено.

– Радвам се, че дойде на себе си – заяви той.

– Радвам се, че дойдох на себе си – отвърна Майк, гледайки към странника с далечния поглед, отразяващ се върху монитора. Той поклати глава и добави: – *Наистина* би ми дошла добре една цигара.

– На мен също – каза Рейнър. – Не мисля, че ще намерим цигари на това корито. Но погледни нещата от добрата им страна: поне все още си имаш самото.

СЛЕД ВОЙНАТА

Окъпан в светлина, мъжът с опърпаното сако стои в средата на стая от сенки. Димът от поредната му цигара се вие около него, а земята под лъчистите му крака е осяяна с фасове, които изглеждат като паднали звезди.

– Това, което виждате – казва Майкъл Либърти, – е моята лична война, водена на моя територия и с моите оръжия. Не с крайцери, космически изстребителни и пехотинци, а само с думи. И с истината. Това е моята отличителна черта. Това е моя чук. А аз знам как да го използвам.

Фигурата си дърпа дълго още веднъж от цигарата и последният пирон в ковчега се присъединява към останалите на пода.

– И вие, хора, които и да сте, трябва да чуete всичко. Както си беше, без никаква цензура. Точно затова направих холографски предавания: те са трудни за подправяне. Аз ги разпространявам колкото мога по-надалеч, по отворените честоти, така че всеки да научи за Менгск, и за Зергите, и за Протосите. Да научи за мъже и жени като Джим Рейнър и Сара Кериган, за да не бъдат забравени те и другите като тях.

Майкъл Либърти се почесва по врата и продължава:

– Аз отидох във флотата, смятайки, че това е поредната бюрократична институция, пълна с малодушни страхливци и обща тъпота. Е, аз бях прав, но същевременно и грешах.

Той поглежда към зрителите си с невидящи очи.

– Но съществуват и хора, които наистина се опитват да помогнат на другите. Хора, които наистина се опитват да спасят другите. Да спасят телата им. Да спасят съзнанията им. Да спасят душите им.

Майк свъсва вежди и добавя:

– И ние имаме нужда от повече такива хора, ако искаме да преживеем мрачните дни, които ни чакат.

Той отново свива рамене.

– Това е всичко. Това беше историята за падението на Конфедерацията, за нашествието на Зергите и Протосите, за възкачването на трона на император Менгск от Теранския доминион. Битките продължават да се водят, планети продължават да загиват, но през повечето време сякаш никой не знае защо. Когато открия отговора, ще ви съобщя и тази информация.

– Аз съм Майкъл Либърти, но вече не съм от ЮНН. Сега съм

свободен човек. И свърших.

С тези думи, фигурата замръзва на място, прикована в своя затвор от светлина. Той остава с уморена усмивка на лицето си. С доволна усмивка.

Около холограмата започват да светват лампи. Те са блестящи кълба, специално развъждани за тази цел. Стените пулсират и се потят, а гъста и лепкава течност капе от сълзящите рани по тях, за да поддържа въздуха влажен и топъл. Кабелът на създадената от човеците холографска апаратура се слива с клисавата купчина от органични енергийни творения на главното съоръжение. Връзката между двата свята някога е била колониален пехотинец, който сега изпълнява по-висши цели за новите си господари.

На полуорганичните екрани, наредени в кръг, най-добрите мозъци на Зергите обсъждат това, което гледаха. Те са оформени творения, развъждани единствено за да мислят и да дават напътствия. Те също изпълняват своята по-висша цел в кошерите на Зергите.

В прожекционната зала, една ръка се протяга и натиска бутона за пренавиване на записа. Тя някога е била човешка, но сега е трансформирана и представлява продукт на мутагенните способности на Зергите. Плъттa на тази ръка е зелена и осяяна с някакви камъчета, които приличат на кокален хитин. Под повърхността на кожата се извиват и плъзгат странни течности и нови органи. Това някога е било човешка жена, но тя е била трансформирана и сега изпълнява по-висша цел. Наричали са я Сара, но вече беше известна като Кралицата на ножовете.

Другите органични съзнания, мозъците на Зергите, продължават да вдигат шум отзад. Кериган не им обръща внимание, защото те не казват нищо, поне нищо важно. Вместо това, тя се навежда напред, за да огледа обруленото лице на холограмата, лицето с дълбоките, пронизващи очи. Някъде в дълбините на нейното реструктурирано сърце се раздвижва нещо, което е само следа от спомен за този човек. И за други мъже. За онези, които бяха готови да пожертват всичко, за да запазят своята човечност.

Вместо просто да пожертват самата си човечност.

Кериган потреперва за миг, когато я залива старото усещане, но то сега е чуждоземно чувство от някогашната ѝ човешка личност. И колкото бързо се появява емоцията, толкова бързо е подтисната, за да не бъде забелязана от никой от другите Зерги. Поне така Кериган приема случилото се.

Тя кимва. За неприятното усещане са виновни думите на репортера.

Несъмнено я разтревожи самия репортаж, а не спомените, които той събуди. Майкъл Либърти винаги е бил сладкодумен. Той можеше да накара дори една кралица да тъгува за дните, когато е била обикновена пешка.

Все пак записът на Либърти казва много неща, а още повече оставаха неразбрани от нечовешките съзнания, които сега бяха нейни сънародници. В него се криеше много ценна информация. Много можеше да бъде извлечено от думите на Майкъл Либърти. От това, което той каза, и от начина, по който го изрече.

Апаратурата извън напевно, сигнализирайки, че пренавиването е приключило, и нечовешката ръка натиска бутона за възпроизвеждане, след това докосва с пръст прекалено широките си устни.

Кериган, Кралицата на ножовете, си позволява малка усмивка и се съсредоточава върху обления в светлина мъж. Тя иска да види какво друго може да научи от своите нови врагове.

КРАЙ

© Джеф Груб

Jeff Grubb
Liberty's Crusade

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1203>]